

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΤΟΣ 1^{ον}

ΑΡ. 37

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΒΑΡΕΒΙΣΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ; ΟΧΙ!

Μ' όλα ταύτα σ' βεβαιώ ότι τα καλλυντικά προϊόντα
EDELWEISS

κάνουν πραγματικά θαύματα, δηλαδή:
'Η ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ μεταβάλλει τ' δόντια εις αληθινά μαργαριτάρια και αφήνει μία εύχρηστη δροσιά εις τὸ στόμα.

'Η ΚΡΕΜΑ δίδει εις τὸ δέρμα μία απαλότητα πού μοιάζει με τὸ βελούδο.

'Η ΠΟΥΔΡΑ συμπληρώνει τὴν κρέμα και καλύπτει ἁρμονικῶς τοὺς πόρους.

'Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ δίδει μία στυλπνότητα και ἀνταύγεια εις τὰ μαλλιά και

Τὸ ΣΑΠΟΥΝΙ μετ' τὸ ἄρωμά του τὸ γλυκὸ και εὐχάριστο πού ὑπερέχει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα κάμνοντας ἕνα ἐξαιρετικὰ λεπτὸ ἀφρό, εἶνε ἀσυναγώνιστο γιὰ νὰ διατηρῇ τὸ δέρμα λευκὸ και ἀπαλό.

Ζητήσατε λοιπὸν ἀπὸ τὰ Κεντρικὰ Φαρμακεία τὰ προϊόντα EDELWEISS και τὸ θαῦμα ἔγινε.

Θὰ εἶσθε ὥραία και ἐλκυστικὴ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

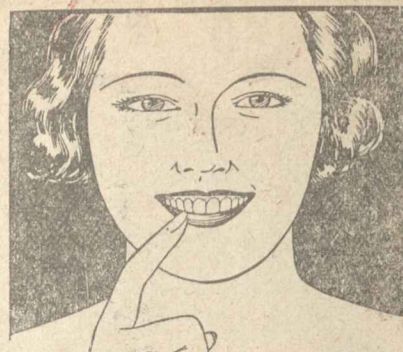
Ε. Αρβανιτίσης

Εἰμεθα ἀποθήκη μόνον Μεταξωτῶν και τὸ συμφέρον μας ἀπαιτεῖ, τὰ πωλούμενα παρ' ἡμῶν μεταξωτὰ νὰ εἶνε συλλογὴ παντὸς ἐκλεκτοῦ και μοντέρνου πού παράγει ἡ Ἑλληνικὴ Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
Ἑρμοῦ 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο 'ΦΟΙΝΙΞ,,

'Αποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξίδια εις τὰς διαφόρους ἰαματικὰς πηγὰς, προτιμώντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εις τὴν ἑνὴν Ἀθῆναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5. παραπλευρῶς θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπέλεων Αἰδηψοῦ—Μεθα-
Νῶν—Λουτρακίου—Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ λουτρά τῶν ὡς ἂν ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλὴ δωρεάν. Τελεία ἀνακαινισίς.
Ὡραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 μ. μ.

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΑΝΩΦΕΛΑ

Και ἂν ἀκόμη ὑστερα ἀπὸ πολλὰ ἔτη τὰ δόντια σας εἶνε κίτρινα και ἀποχρωματισμένα, ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ θὰ τὰ ἐπαναφέρει εις τὴν φυσικὴν τῶν στυλπνότητα και ὠραιότητα.

Ἐνα ἐκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ δις τῆς ἡμέρας ἐπὶ ἑκατὸς ψήκτρως ἀρκεῖ.

Ἐντὺς τριῶν ἡμερῶν τὰ ἀπύσια κηλιδώματα ἐξαλείφονται τὸ στόμα ἐξοναίνεται, τὰ ὄνυα δυναμώνουν και ἀρωματίζεται ἡ ἀναπνοή.

ΚΟΛΥΝΟΣ
Ἡ Οἰκονομικότερα ὀδοντόγεμα, διότι ἐν σωληνάριον διαρκεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA

Πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεία
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 : ΤΗΛΕΦ 23605

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182. ΤΗΛ. 80786

ΑΓΟΡΑΖΩ!!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ
ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΟΚΙΘΟΥΣ

πάσης ἀξίας, παντὸς εἶδους ὠρολόγια, παλαιὰ ἀσκήμια, παντὸς εἶδους παράσημα, νομίσματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ Φοινῆς (καὶ χάρτινα) παλαιὰ Ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια), παντὸς εἶδους παλαιὰ κεχρὶμπάρια, παντὸς εἶδους φιλιτισένια ἀντικείμενα, μετ' ἐννοτήρας τιμὰς ὅλων τῶν ἀλλῶν καταστημάτων.

Ὅστις μᾶς πωλήσῃ το χρυσὸν του ὠρολόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς τοῦ εἰς νικελίνη κάσα.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας, πρὶν μὲ ἐπισκεφθῆτε, καὶ τεύτε πρὸς τὸ συμφέρον σας.
Ἐπειδὴ πολλοὶ συνδέονται ἐκ μεταλευντοῦ τ' ὄνομά μου, προσέξτε εἰς τὴν διεύθυνσιν μου καὶ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογιοποιὸς-χρυσολόγος
ΑΘΗΝΑΣ 56

Παναθηναϊα

Η ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ θελκτικὴ πρωταγωνίστρια τῆς «Φόξ» Μάριον Ντίτζον μετ' ὑπέροχῃ τουαλέττῃ σπιτιοῦ.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

ΚΑΤΑΧΩΡΜΟΣ ο λοχίας Σακαβέν, μπήκε στο γραφείο του λοχαγού του, στάθηκε προσοχή και τραύλισε:

—'Ο στρατιώτης Μοράν, λοχαγέ μου, θρόνηκε τώρα μόλις κρεμασμένος στο φανάρι της πύλης του φρουρίου!...

Ο λοχαγός ντε Κουρλεόν τι νάχηκε οδός. Χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι κι' ούρλιαξε:

—Χίλιοι σατανάδες!... Μα αυτό κατάντησε πληγή; Αλλά τρενι... Είπε φριχτό αυτό που συμβαίνει. Είπε δ' έμπιστος φαντάρος ποί βρίσκεται κρεμασμένος μέσα σε μία βδομάδα, σ' αυτό το καταραμένο φανάρι!...

—Εστειρε κατόπιν νευρικά τ' ξανθό άμορφο μουστάκι του, βηματίζοντας συλλογισμένος στο στεγνάρο γραφείο του και πρόσθεσε:

—Είδοποιείστε τον κύριο ανθυπίατρο άμέσως... Κι' ύστερα απ' την εξέταση του νεκρού, να μου φέρει εδώ την έκθεση της νεκροψίας!...

—Έμεινε ύστερα μονάχος. Δεν είχε δυο μήνες ποθούγε απ' το κούρσο Παρίσι ο λοχαγός ντε Κουρλεόν. Νεαρό και κομψό παλικάρι, απ' τους πιο μορφωμένους νέους αξιωματικούς του τριτοτάτου, προάχθηκε ξαφνικά ένα πρωί τα γλέντια του Παρισιού κι' έφυγε για τη μακρινή εκείνη επαρχία, έπιμεφαλής 100 ανδρών του λόχου του.

Στην άκρη της Γαλλίας αυτή ή επαρχία, φημιζόταν για τον παλιό, άπέραντο και σχετικά γερόν μεσαιωνικό πύργο της, ο οποίος βρισκόταν κοντά στα σύνορα και σε μία άγρια, κατάφυτη τοποθεσία...

Το στρατιωτικό έπιτελείο σκοπεύσαν να χρησιμοποιήσουν τον δρυφόν αυτόν πύργο για άποθήκη πυρομαχικών. Κι' ένα πρωί έστειλε κεί πάνω τον λοχαγό ντε Κουρλεόν με 100 άνδρες, για να έτοιμάσουν την προκαταρκτική έγκαταστάση του καθαρισμού και της έπισκευής του...

Μα είχαν περάσει πειά δυο μήνες απ' την ήμερα εκείνη. Όλες ή έτοιμασίες τελείωσαν από καιρό. Το μελαγχολικό φθινόπωρο, με τις άειλιγτες καταιγίδες του και με τη θλιβερή πλήξη του, καταντούσε κόλαση σωστή τις πένθιμες εκείνες κι' ερημικές άγιοποιήσεις. Κι' ο λοχαγός με την έπισημη άποψη έξακολουθούσαν να μένουν εκεί πάνω, λησμονημένοι κι' άποξενωμένοι...

Αλλά, φαίνεται, ξανάφανερε για έκτακτου μυστηρίου φως στο ταραμένο μυαλό του ο λοχαγός, γιατί σταμάτησε άπτοτα τα άτελειωτα σούτα-φάρα του στο δωμάτιο και κρυφίωσε άγανακτισμένος:

—Καταραμένο χαρτοβάσιλειο!... Μας άρπασαν ένα πρωί και μας κοιβάλασαν δωπάνω, κι' ύστερα μας ξέχασαν... Είπε να μην άποκτονή κανένας... Μα... Άποκτονίες νάσαι, άραγε, όλοι αυτοί οι άπαρχονισμοί!...

—'Η χέρι εγκληματικό δουλεύει τόσες μέρες, άόρατο κι' άσύλληπτο;... 'Η έίσωδος τοί γυαρού έκείνη

τη στιγμή, τον έκανε να σηκώσει το βαρύ και σκυφό κεφάλι του. Τον κινταζε έρωτηματικά στα μάτια και ξεφώνισε:

—Δωπόν;...

—Τά συνηθισμένα, λοχαγέ μου!... άποκρίθηκε ο γιατρός, χαϊδεύοντας τον άνωτέρο του. 'Απαρχονισμένος κι' αυτή τη φορά, όπως και τις άλλες... 'Ο Μοράν ήταν σκοπός άπόψε. Κρεμάστηκε με το γυλιό του, έχοντας το όπλο του στον τοίχο στεγασμένο. 'Απαράλλαχτα δηλαδή κι' αυτός όπως κι' οι άλλοι τέσσερες!...

—Πιστεύεις στο διάβολο, γιατρέ;... μούγκρισε έξαλλος ο λοχαγός.

—Πιστεύω πρώτα στο Θεό, κι' ύστερα σ' αυτόν, λοχαγέ μου!...

—'Ε, τότε άραυό υπάρχει διάβολος, αυτός είναι κι' ο δράστης των θήθεν άποκτονιών... Είμαι σίγουρος πως χέρι διαβολικό, χέρι κατασκόπων δουλεύουν αυτές τις μέρες με άπώτερο σατανικό σκοπό!...

—Είδοποιείστε τον κύριο ανθυπίατρο άμέσως... Κι' ύστερα απ' την εξέταση του νεκρού, να μου φέρει εδώ την έκθεση της νεκροψίας!...

—Έμεινε ύστερα μονάχος. Δεν είχε δυο μήνες ποθούγε απ' το κούρσο Παρίσι ο λοχαγός ντε Κουρλεόν. Νεαρό και κομψό παλικάρι, απ' τους πιο μορφωμένους νέους αξιωματικούς του τριτοτάτου, προάχθηκε ξαφνικά ένα πρωί τα γλέντια του Παρισιού κι' έφυγε για τη μακρινή εκείνη επαρχία, έπιμεφαλής 100 ανδρών του λόχου του.

Στην άκρη της Γαλλίας αυτή ή επαρχία, φημιζόταν για τον παλιό, άπέραντο και σχετικά γερόν μεσαιωνικό πύργο της, ο οποίος βρισκόταν κοντά στα σύνορα και σε μία άγρια, κατάφυτη τοποθεσία...

Το στρατιωτικό έπιτελείο σκοπεύσαν να χρησιμοποιήσουν τον δρυφόν αυτόν πύργο για άποθήκη πυρομαχικών. Κι' ένα πρωί έστειλε κεί πάνω τον λοχαγό ντε Κουρλεόν με 100 άνδρες, για να έτοιμάσουν την προκαταρκτική έγκαταστάση του καθαρισμού και της έπισκευής του...

Μα είχαν περάσει πειά δυο μήνες απ' την ήμερα εκείνη. Όλες ή έτοιμασίες τελείωσαν από καιρό. Το μελαγχολικό φθινόπωρο, με τις άειλιγτες καταιγίδες του και με τη θλιβερή πλήξη του, καταντούσε κόλαση σωστή τις πένθιμες εκείνες κι' ερημικές άγιοποιήσεις. Κι' ο λοχαγός με την έπισημη άποψη έξακολουθούσαν να μένουν εκεί πάνω, λησμονημένοι κι' άποξενωμένοι...

Αλλά, φαίνεται, ξανάφανερε για έκτακτου μυστηρίου φως στο ταραμένο μυαλό του ο λοχαγός, γιατί σταμάτησε άπτοτα τα άτελειωτα σούτα-φάρα του στο δωμάτιο και κρυφίωσε άγανακτισμένος:

—Καταραμένο χαρτοβάσιλειο!... Μας άρπασαν ένα πρωί και μας κοιβάλασαν δωπάνω, κι' ύστερα μας ξέχασαν... Είπε να μην άποκτονή κανένας... Μα... Άποκτονίες νάσαι, άραγε, όλοι αυτοί οι άπαρχονισμοί!...

—'Η χέρι εγκληματικό δουλεύει τόσες μέρες, άόρατο κι' άσύλληπτο;... 'Η έίσωδος τοί γυαρού έκείνη

τη στιγμή, τον έκανε να σηκώσει το βαρύ και σκυφό κεφάλι του. Τον κινταζε έρωτηματικά στα μάτια και ξεφώνισε:

—Δωπόν;...

—Τά συνηθισμένα, λοχαγέ μου!... άποκρίθηκε ο γιατρός, χαϊδεύοντας τον άνωτέρο του. 'Απαρχονισμένος κι' αυτή τη φορά, όπως και τις άλλες... 'Ο Μοράν ήταν σκοπός άπόψε. Κρεμάστηκε με το γυλιό του, έχοντας το όπλο του στον τοίχο στεγασμένο. 'Απαράλλαχτα δηλαδή κι' αυτός όπως κι' οι άλλοι τέσσερες!...

—Πιστεύεις στο διάβολο, γιατρέ;... μούγκρισε έξαλλος ο λοχαγός.

—Πιστεύω πρώτα στο Θεό, κι' ύστερα σ' αυτόν, λοχαγέ μου!...

—'Ε, τότε άραυό υπάρχει διάβολος, αυτός είναι κι' ο δράστης των θήθεν άποκτονιών... Είμαι σίγουρος πως χέρι διαβολικό, χέρι κατασκόπων δουλεύουν αυτές τις μέρες με άπώτερο σατανικό σκοπό!...

—Είδοποιείστε τον κύριο ανθυπίατρο άμέσως... Κι' ύστερα απ' την εξέταση του νεκρού, να μου φέρει εδώ την έκθεση της νεκροψίας!...

—Έμεινε ύστερα μονάχος. Δεν είχε δυο μήνες ποθούγε απ' το κούρσο Παρίσι ο λοχαγός ντε Κουρλεόν. Νεαρό και κομψό παλικάρι, απ' τους πιο μορφωμένους νέους αξιωματικούς του τριτοτάτου, προάχθηκε ξαφνικά ένα πρωί τα γλέντια του Παρισιού κι' έφυγε για τη μακρινή εκείνη επαρχία, έπιμεφαλής 100 ανδρών του λόχου του.

Στην άκρη της Γαλλίας αυτή ή επαρχία, φημιζόταν για τον παλιό, άπέραντο και σχετικά γερόν μεσαιωνικό πύργο της, ο οποίος βρισκόταν κοντά στα σύνορα και σε μία άγρια, κατάφυτη τοποθεσία...

Το στρατιωτικό έπιτελείο σκοπεύσαν να χρησιμοποιήσουν τον δρυφόν αυτόν πύργο για άποθήκη πυρομαχικών. Κι' ένα πρωί έστειλε κεί πάνω τον λοχαγό ντε Κουρλεόν με 100 άνδρες, για να έτοιμάσουν την προκαταρκτική έγκαταστάση του καθαρισμού και της έπισκευής του...

Μα είχαν περάσει πειά δυο μήνες απ' την ήμερα εκείνη. Όλες ή έτοιμασίες τελείωσαν από καιρό. Το μελαγχολικό φθινόπωρο, με τις άειλιγτες καταιγίδες του και με τη θλιβερή πλήξη του, καταντούσε κόλαση σωστή τις πένθιμες εκείνες κι' ερημικές άγιοποιήσεις. Κι' ο λοχαγός με την έπισημη άποψη έξακολουθούσαν να μένουν εκεί πάνω, λησμονημένοι κι' άποξενωμένοι...

Αλλά, φαίνεται, ξανάφανερε για έκτακτου μυστηρίου φως στο ταραμένο μυαλό του ο λοχαγός, γιατί σταμάτησε άπτοτα τα άτελειωτα σούτα-φάρα του στο δωμάτιο και κρυφίωσε άγανακτισμένος:

—Καταραμένο χαρτοβάσιλειο!... Μας άρπασαν ένα πρωί και μας κοιβάλασαν δωπάνω, κι' ύστερα μας ξέχασαν... Είπε να μην άποκτονή κανένας... Μα... Άποκτονίες νάσαι, άραγε, όλοι αυτοί οι άπαρχονισμοί!...

—'Η χέρι εγκληματικό δουλεύει τόσες μέρες, άόρατο κι' άσύλληπτο;... 'Η έίσωδος τοί γυαρού έκείνη

τη στιγμή, τον έκανε να σηκώσει το βαρύ και σκυφό κεφάλι του. Τον κινταζε έρωτηματικά στα μάτια και ξεφώνισε:

—Δωπόν;...

—Τά συνηθισμένα, λοχαγέ μου!... άποκρίθηκε ο γιατρός, χαϊδεύοντας τον άνωτέρο του. 'Απαρχονισμένος κι' αυτή τη φορά, όπως και τις άλλες... 'Ο Μοράν ήταν σκοπός άπόψε. Κρεμάστηκε με το γυλιό του, έχοντας το όπλο του στον τοίχο στεγασμένο. 'Απαράλλαχτα δηλαδή κι' αυτός όπως κι' οι άλλοι τέσσερες!...

—Πιστεύεις στο διάβολο, γιατρέ;... μούγκρισε έξαλλος ο λοχαγός.

—Πιστεύω πρώτα στο Θεό, κι' ύστερα σ' αυτόν, λοχαγέ μου!...

—'Ε, τότε άραυό υπάρχει διάβολος, αυτός είναι κι' ο δράστης των θήθεν άποκτονιών... Είμαι σίγουρος πως χέρι διαβολικό, χέρι κατασκόπων δουλεύουν αυτές τις μέρες με άπώτερο σατανικό σκοπό!...

—Είδοποιείστε τον κύριο ανθυπίατρο άμέσως... Κι' ύστερα απ' την εξέταση του νεκρού, να μου φέρει εδώ την έκθεση της νεκροψίας!...

—Έμεινε ύστερα μονάχος. Δεν είχε δυο μήνες ποθούγε απ' το κούρσο Παρίσι ο λοχαγός ντε Κουρλεόν. Νεαρό και κομψό παλικάρι, απ' τους πιο μορφωμένους νέους αξιωματικούς του τριτοτάτου, προάχθηκε ξαφνικά ένα πρωί τα γλέντια του Παρισιού κι' έφυγε για τη μακρινή εκείνη επαρχία, έπιμεφαλής 100 ανδρών του λόχου του.

Στην άκρη της Γαλλίας αυτή ή επαρχία, φημιζόταν για τον παλιό, άπέραντο και σχετικά γερόν μεσαιωνικό πύργο της, ο οποίος βρισκόταν κοντά στα σύνορα και σε μία άγρια, κατάφυτη τοποθεσία...

Το στρατιωτικό έπιτελείο σκοπεύσαν να χρησιμοποιήσουν τον δρυφόν αυτόν πύργο για άποθήκη πυρομαχικών. Κι' ένα πρωί έστειλε κεί πάνω τον λοχαγό ντε Κουρλεόν με 100 άνδρες, για να έτοιμάσουν την προκαταρκτική έγκαταστάση του καθαρισμού και της έπισκευής του...

Μα είχαν περάσει πειά δυο μήνες απ' την ήμερα εκείνη. Όλες ή έτοιμασίες τελείωσαν από καιρό. Το μελαγχολικό φθινόπωρο, με τις άειλιγτες καταιγίδες του και με τη θλιβερή πλήξη του, καταντούσε κόλαση σωστή τις πένθιμες εκείνες κι' ερημικές άγιοποιήσεις. Κι' ο λοχαγός με την έπισημη άποψη έξακολουθούσαν να μένουν εκεί πάνω, λησμονημένοι κι' άποξενωμένοι...

Αλλά, φαίνεται, ξανάφανερε για έκτακτου μυστηρίου φως στο ταραμένο μυαλό του ο λοχαγός, γιατί σταμάτησε άπτοτα τα άτελειωτα σούτα-φάρα του στο δωμάτιο και κρυφίωσε άγανακτισμένος:

—Καταραμένο χαρτοβάσιλειο!... Μας άρπασαν ένα πρωί και μας κοιβάλασαν δωπάνω, κι' ύστερα μας ξέχασαν... Είπε να μην άποκτονή κανένας... Μα... Άποκτονίες νάσαι, άραγε, όλοι αυτοί οι άπαρχονισμοί!...

—'Η χέρι εγκληματικό δουλεύει τόσες μέρες, άόρατο κι' άσύλληπτο;... 'Η έίσωδος τοί γυαρού έκείνη

απ' τον άνω άόρατο σιδερένιο χέρι. Μα ήταν μόνος. Κανένας δεν κατασκόπευε τους γλείστους διαταγμούς του, κι' ούτε γελούσε με τους παιδιότικους τρόπους του. Και ξανάπε μέσα του, δαγκωμένος από άγωνία:

—Φοβάμαι... Ναι, φοβάμαι τον τρομερό κι' άνώφελο θάνατο της άποκτονίας... Θα το σκάσω από δω... 'Απ' τη θύρα μου αυτή... Μήπως ξέρω ποιος είναι ο έχθρος εδώ;... Δεν είναι αυτό θελικά, γιατί εδώ με τριγυρίζει ή κόλαση... Όέλω να ξαναδώ τη μάνα μου... Τη μνηστή μου... Τον κόσμο... Τις χαρές του... Να!... Δεν θέλω να πεθάνω!... Κι' όμως αντί να ξεμακραίνω, τόσο και ζήγωνε νωκομένος προς το μοιραίο φανάρι, απ' το όποιο κρεμάταν άκόμα το νεκρικό σκαί, πούφαρε το λαγγύγι του προηγούμενου άτυχου φαντασμού!...

—Έτρεμε τώρα ο λοχαγός, ενώ ψυχρές σπασμωδικές ιδρώτα κατακυλούσαν απ' το μέτωπό του. 'Εννοιαζε χαμένοι τον έαυτόν του κάτω απ' τη σατανική έλξη της κρεμάλας, κι' ενώ σκεπτόταν άναρχισμένους ό τις τις ύδηνρες φάσεις του προσεχούς θάνατου του, έννοιωθε μολαταύτα έλλειγο μεθυτικό να χοιτηύ το ξεκούρδιστο μυαλό του. 'Ε' απία του βούζινω τώρα νεκρικές καιπάρες, ενώ τα συσπαρμένα δάχτυλά του δοκίαζαν τον κόμπο του θανάσιμου σκουινού. 'Εμεινε για λίγο θαμπωμένος, έξαλλος, με θαμπή γυαλάδα στα δίχως έγκρασι μάτια του, και με άγνωστο κομψό σαν να ύπνοθαύνασε...

—'Υστερα, τινάχθηκε σύγκορμος, μούγκρισε σαν θηρίο που δέχτηκε τσουχτερή πληγή κατόστηθα, κι' άναμίζοντας βίαια το χέρι του πέραςε την τραγική θηλειά στο λαμό του και σημάδεψε άπότομα τα πόδια του... Μα κάποια φωνή τρεμάμενη άκούστηκε στο πλάι του, ενώ συγχρόνως χαλάρωνε νομιώς το σφίξμο του σκουινού τριγύρω στο λαγγύγι του. Κι' ή φωνή έκείνη, ή γνώριμη φωνή του φίλου και συντρόφου του γιατρού, τοί ψιθύριζε στ' αυτί με λησταρία:

—Τό ύπομιαζόμουν, λοχαγέ μου... Σας έπιασε και σάς ή άπελυσία της μοναξιάς, ο πάθος του θανάτου. Εδολογημένο, όσάόσο το όνομα τοί Θεού, που σάς έξγαλε γερόν απ' τα νύχια τοί έφιδάτης... Την άγωνία που γνωρίσατε άπόψε, την γνώρισαν προηγούμενους κι' οι άιοιοι έκείνοι πέντε πνιγμένοι φαντάροι. Μα κείνοι την πλήρωσαν με τη ζωή τους, ενώ εσείς γλυτώσατε!...

—'Ε' εγγωνισμός, γιατρέ μου!... μούγκρισε άνάλαφα ο λοχαγός, και λιποθύμησε άπ' το σκεπτικό άπόψε της τραγικής του δοκιμασίας... Την άλλη μέρα δλόκληρο το άπόσπασμα μετατάβησε πέντε όρες μακριά απ' το τραπέζι έκείνο φρούρο. Κι' όταν άντικαταστάθηκε με άλλους, ή πρώτη δουλειά τοί λοχαγού των καινούργιων ήταν να γκριμίσ το σατανικό έκείνο φανάρι!...

—Φοίκη!... Φοίκη!... μου μούρισε κουρασμένα. Τι νοσταλγία με πιάνει. Οέε μου, τώρα!... Πώς ήθελα ν' άλλαξα άμέσως το θλιβερό έπίγραμμα μου... Να! Καλύτερα να τους πετάξω κατάμουτρα τα γυλιόνα μου, παρά να κόβω τη ζωή μου με τα ίδια μου τα χέρια, από άηδία και πλήξη... Τι ζωή που είναι άλήθεια, έκείνοι που άποκτονούν!... Γιατί ίσως και ν' άποκτονήσαν οι δόστροι αυτοί φαντάροι... Ποιος ξέρει!...

Βηματίζοντας νευρικά με θύβση, κει πάλι σε συλλογή, καθώς κόφωσε τη ματιά του στη μονελλα τοί δόσους και στην άπόκομη γαλήνη τοί μαυρογάλαζου σούτα-φάρα. Σαν άπομνημόνια:

—Μου θυμίζει χάος κι' άνυπαρξία αυτή ή νεκρική σιγαλιά που με ζώνει... Γιατί ζούμε, έλυσστε!... Τι άξία έχουν μισός στην άκωνότητα ή ποδοκαρές αυτές και ταπεινές θλιπές μας κι' χαρές μας!... 'Ερωτας, χέψη, τιμές, δόξα, οημάζουμε τα νεάτα μας για να τα άποχτήσουμε!... Και μόλις τα άποχτήσουμε, φράνουν τα άραχλα γετατιά, που δεν άφίνουν να χαρούνε αυτές τις έζημενές κατακτήσεις μας!... Κι' ύστερα;... 'Υστερα, ο Χάρος... 'Ο τάφος... Το χόμα, κι' ή μαύρη γή... Κουτό πράγμα είναι ή ζωή, με την άλήθεια!...

Σηλώσε το κομψό του τρομαγμένος ξαφνικά, γιατί τσάκωσε τη ματιά του νάσαι καρφωμένη, δ' θελά της, στο μοιραίο φανάρι της πύλης τοί φρουρίου!... 'Εσπίξε τις γροθίες του, κι' άπομακρύνθηκε από κεί με βήμα βιαστικό. 'Εξαφνα σταμάτησε

—'Εσπίξε τις γροθίες του, κι' άπομακρύνθηκε από κεί με βήμα βιαστικό. 'Εξαφνα σταμάτησε

—'Εσπίξε τις γροθίες του, κι' άπομακρύνθηκε από κεί με βήμα βιαστικό. 'Εξαφνα σταμάτησε

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Συμβουλές προς τας συζύγους. 'Ανδρόγυνα που έμειναν ιστορικά για την εύτυχία τους. Ποιητάι και μουσικοί εύτυχημένοι σύζυγοι κ.τ.λ.

—'Η Γαλλίς κυρία Μπουρνών, άφου έπι έτη διάδασε άπειρα μυθιστορήματα της παγκοσμίου φιλολογίας, με τον άντικειμενικό σκοπό να γνωρίση την ψυχολογία των συζύγων, όπως την παρουσιάζουν οι διάφοροι συγγραφείς, κατέληξε σε πλήθος συμπερασμάτων και πορισμάτων, τα όποια εξέθεσε τελειταία σ' ένα βιβλίο της.

Μεταξύ των άλλων, λοιπόν, στο βιβλίο της αυτό δίνει και μερικές συμβουλές που προορίζονται διά τας συζύγους και ή όποιες, όταν εφαρμόστούν, καθώς λέει ή ίδια, καθιστούν τον συζυγικό βίο άνέφελο και πανόλειο.

—'Οσες ενδιαφέρονται, άς τις άκούσουν: —Κότταζε να κήμης το σπίτι σου άσυλο αναπαύσεως. "Όσο μικρό και φτωχικό κι' άν είναι, μπορεί με τη δική σου θέληση ν' άποκτήσης κάποια εύπρεπεια και κάποια χάρι. Γνώριζε ότι οι άντρες προτιμούν το καρεντίο και τη λειση από ένα άκατάστατο και άχροσ σπίτι.

—Φροντίζε πολύ για τις προσωπικές άπολαύσεις τοί συζύγου σου. 'Αναγκωρίζε τον το δι-καίωμα να ξαπλώνη ή-πον θέλει, να καπνίξη, να σφυρίξη, να τραγουδάη... 'Αν τοί άπαγορεύεις εσύ αυτές τις μικροανίες, ποιος άλλος μπορεί να τοί τις έπιτρέψη;

—Προσπάθησε να είσαι εύθυμη κι' έλκυστική. —Να προσκαλής στο σπίτι σου συγγενείς και φίλους και έν γενεί άνθρώπους που ξέρεις ότι έκτιμάει ξειραγικά ο άντρας σου. —Μόρφωνε τον έαυτό σου κατάλληλως ώστε να μπορείς να συμμετέχης στις ένασχολήσεις τοί συζύγου σου και να γίνεσαι βοηθός του στις διάφορες περιστάσεις.

—Πρέπει να είσαι πάντοτε πρόθυμη κι' έτοιμη ν' άκολουθήσης το συζύγό σου, όπου σου ζητήσει, έστω κι' άν σε έδιοποιήση την τελευταία στιγμή κι' άν άκόμη πρόκειται να κακοπεράσης σόν άντρας.

—Μην προσπαθής να κρεβδάς την άγάπη σου απ' το συζύγό σου, αλλά να τοί την εκδλώνεις σε κάθε περίσταση. —Ποτέ μην άρνείσαι ό,τι σου ζητεί ο συζύγος σου.

—Κράτα πάντα μια έπιφύλαξη και μια λεπτότητα άπάντα τοί συζύγου σου. Μην ντρεπέσαι να είσαι που και που ρομαντική, όπως και τις πρώτες ήμέρες του γάμου σου —άν αυτό τοί άρδσει κατά βάθος. —Μην παραμελείς τον έαυτό σου, άλλα φρόντισε να είσαι καθώς πρέπει και ν' έλξη την έπιφύλαξη σου να είσαι κομψά πάντοτε ντυμένη άπάντα τοί σου.

—Δείχνε ειλικρινές ενδιαφέρον για ό,τι ενδιαφέρει τον συζύγό σου. 'Η γυναίκα που προσπαθεί να μαγεύση τοί πράγμα ένδιαφέρει τον άντρα της, κατέχει το μυστικό τοί νάσαι εχθράστη σ' αυτόν.

—Να μην έμπιστεύεσαι ποτέ τα καθαρώς οικογενειακά μυστικά σου στις φίλενάδες σου. "Αν ο σύζυγός σου κάνει σφάλματα, δεν πρέπει να τα μάθη κανείς.

—Να ύπερασπίζεσαι με δικαιοσύνη τοί άντρα σου παντού και πάντοτε, άκόμη κι' όταν έχει άδικο να φροντίσης να τον δικαιολογής.

—Ποτέ μην έπαύσεις σε κανένα να μιλάη για το συζύγό σου χωρίς ελλάχεια. Και άν συμβή κάτι τέτοιο και θέλεις ν' άποφύγης καμιά ένδεχομένη φιλονεικία, φεύγα από κεί που γίνεται μια τέτοια συζήτηση περήφανα κι' εύγενικά.

—'Εχε έμπιστοσύνη στο συζύγό σου και λέγε του το κάθε τί, έκτός από τα μυστικά άλλων προσώπων.

—'Αγάπα τούς συγγενείς του και ιδιαιτέρως τη μητέρα του. Αυτό θα τον σκληρώση.

'Ο Σάξπηρ λέει ότι «οι άνδρες όταν είναι έσοτεμμένοι, έχουν 'Απρίλη μήνα κι' όταν είναι παντρεμένοι έχουν Δεκέμβρη».

—'Αντιθέτως, ο Φραγκλίνος έλεγε: «'Επί σαράντα χρόνια ύπνησα καθ' όλα εύτυχής ως σύζυγος. Καθημερινώς ή γυναίκα μου κι' εγώ προσπαθούσαμε πως να κάμω ο ένας τόν άλλον εύ-τυχή».

Οι ποιητάι, ως γνωστόν, κατά κανόνα είναι άκατάστατοι, άνήσυχτοι και πολύ λίγο κατάλληλοι για σύζυγοι. 'Εν τούτοις παύλοι απ' αυτούς ύπηρεσαν τρυφεροί, πιστοί και καλοί ως σύζυγοι και ως όί-γενεάχαι.

—'Ο Γουαρουζονάβ, π. χ., τόσα πολύ ήταν τρυφερός και περιποιητικός προς τη σύζυγό του, ώστε θα ήμεις κανείς ότι ήταν πάντοτε τρελλά έρωτευμένος.

—'Ο μεγάλος 'Αγγλος πολιτικός 'Εδμόνδος Μπούρκε και ή σύζυγός του δεν ήταν ποτέ ένα έεύγος τρυφερών έρωστών ως τα γηρατιά τους. 'Ενας φίλος του έλεγε γι' αυτόν: «Κανείς δεν θα άποκρινε ότι ο άριστης και άδιάλλακτος μέχρι ύληρότητας πολιτικός Μπούρκε, στο σπίτι του γίνεται ένα άγαθότατο άράκι». Πράγματι, κάθε άσθητήτης, κάθε φροντίδα έξαρωνόταν μόλις ο Μπούρκε έμπαινε στο σπίτι του.

—'Ο μουσουργός Βέμπερ δόναζε το σπίτι του «φαλή της χαράς» κι' ο Ντουζέτι ήταν άιώνιος έρωτευμένος με τη σύζυγό του. 'Επί πολλά έτη μετά τον θάνατο τοί συζύγου της ή κυρία Σούμαν διερωτήνετο τη μυστική του στο κούνιο, όπως αυτή την έννοιωθε. Πριν από κάθε παιχνίδι μιλούσε σπώνηθε να διαβάση καμιά από τις έρωτικές έπιστολές που ο ένδοξος σύζυγός της της έστελνε από το γάμου του, «για να έμπνεύσει», όπως έλεγε.

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ντ' Αργκό

Ι
ΟΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΦΕΙΤΤΗ

Ήταν ένα θερμό καί φαινότο προί τοῦ 1544 κα' ἡ κίηρος εἶχε ἀρ-
χίσαι στὴν μεγάλη ὁδὸ τοῦ Ἀγίου Μαρτίνου, στὸ Παρίσι. Στὴ μέση
σχεδὸν τοῦ δρόμου αὐτοῦ θρονοῦν τὸ πανδοχεῖο τῆς «Μονόφθαλμης
Κίσης», στὸ ὁποῖο μποροῦσε νὰ φάη καὶ νὰ πῇ κανεὶς περιφάνια καὶ
τοῦ ὁποῖου ιδιοκτήτρια ἦταν ἡ κ. Γουλιέλμινά Ρεμπρελ, ποὺ ἦταν ἡ
πιο ὡμορρή, ἡ πιο χαριτωμένη κα' ἡ πιο περιποιητικὴ ξενοδόχος τοῦ
Παρισιῦ.

Ἀς υποθέσω λοιπὸν μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανδοχεῖο, ὅς σκαρφαλώσουμε στὰ
ταῖρια τοῦ πατώματος καὶ ὅς ἀνεβούμε ψηλά, ἐκεῖ ψηλά, κάτω ἀπ' τὴν στέ-
γη. Θὰ βρεθοῦμε ἔτσι σὲ μιὰ μέτρια σοφίτα, ἀποτελούμενη ἀπὸ ἕνα
δομάτιο ἀρχετὰ ἀνετο κα' ἀπὸ ἕνα ἄλλο μικρότερο ποὺ τὰ μόνα του
ἐπιπλῆ εἶναι ἕνα στενὸ κρεβάτι κα' ἀπὸ ἕνα κιβώτιο. Τὰ δύο αὐτὰ δω-
μάτια φωτίζονται ἀπὸ ἕνα φεγγίτη, ἀπὸ τὸ ὅριος τοῦ ὁποῖου βλέπει κα-
νεὶς ὅλη τὴν ὁδὸ ντὲ λὰ Μοντανρεϊ κα' ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ὁδοῦ
Ἀγίου Μαρτίνου.

Μέσα στὸ δομάτιο θρονοῦνται ἕνας νέος εἰκοσι χρόνων, μὲ βλέμμα
τολμηρὸ καὶ καθαρό, μὲ φιλὸ νοσταλγικὸν στυμμένο, μὲ χαμόγελο ἀ-
μέριστο καὶ εἰρωνικό, μὲ ἀνάστημα ἰσχυρὸ, μὲ πλατὶ στῆθος, μὲ περὶ-
φροσὴν ὁλοκαίνουργο δελουδένιο κο-
στοῦμ. Κόβει βόλτες στὸ δομά-
τιο μὲ ὄμμα λυγρὸ καὶ νευρικό.
Φαίνεται μάλιστα σὰν ν' ἀπαγορευθῇ
στὸν ἑαυτὸν τοῦ νὰ πλησιάσῃ στὸ
φεγγίτη, γιατί κατέβηκε μεγάλῃ
φροντίδῃ νὰ μὴ τὸν πλησιάσῃ. Παρ'
ὅλ' αὐτὰ ὅμως, λοξοκίττασε συχνά
πρὸς τὸν φεγγίτη αὐτὸν, ὁ ὁποῖος
ἐξασκοῦσε ἀπάνω του μιὰ ἀκατανί-
κτητὴ ἐλπίδα, ποὺ τοῦ κάκου σπαστα-
θοῦσε νὰ τὴν ἀποτύγῃ.

Ἀκουμπισμένος στὴν πόρτα ποὺ
συνέδεε τὰ δύο δωμάτια, στεκόταν
ἕνας ἡμιγυρὸς ἄνθρωπος ποὺ ἔγινε τὰ
σοφράνα. Ἀπ' τὸ καινούργιο σχεδὸν
κοστοῦμ τοῦ ποὺ ἦταν ἀπὸ καλὴ
τοῦχα, κα' ἀπὸ τὴν στάσι τοῦ, φαινό-
ταν πὺς ἦταν ὑπηρετὴς ἢ ἱπποκόμος
τοῦ νέου. Παρακολουθοῦσε κατσαυ-
ρισμένος τίς βόλτες τοῦ κυρίου του
καὶ κάθε τόσο, οἰχόμενος ἕνα μα-
νιασμένο βλέμμα πρὸς τὸν φεγγίτη,
μυρμουρούσε, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν
ἑαυτὸν τοῦ:

— Θὰ πάτε καμμιὰ φορὰ;
— Ὁ νέος ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὴν ἀσὴ
τοῦ πολὺ λεπτῇ, γιατί, παρ' ὅλο τὸ
ἀπασχολημένο του ἦθος, ἔρχοιτο
βλέμματα ἀπειλητικὰ πρὸς τὸν ὑπε-
ρέτη τοῦ, κάθε φορὰ ποὺ αὐτὸς σι-
γαμουρούσε.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ δαστοῦσε ἀρ-
κετὴ ὥρα. Τέλος ὁ ὑπηρετὴς μὲ ὁ-
φρος οἰκειότητος, ποὺ τὸ δικαιολογοῦ-
σαν χωρὶς ἄλλο ἢ μεγάλῃς ὑπηρεσί-
ας τοῦ πρὸς τὴν οἰκγένειά τοῦ κυ-
ρίου τοῦ, εἶπε:

— Κύριε, θ' ἀποφασίσετε ἐπιτέ-
λους σήμερα νὰ παρουσιασθῆτε στὸν
κ. καρδινάλιο τῆς Λωρραίνης καὶ
νὰ τοῦ ἐγγυησῆτε αὐτὴ τὴν ἐπι-
στολή, τὴν ὁποία σὰς ἔδωκε στὴν
ἐπιθανάτιο κλινὴ τοῦ ὁ ἐλαμπεροτα-
τος ἄρχων ντὲ Μοντανρεϊ, ὁ ἐνδο-
ξος πατέρας σας, ποὺ ὁ Θεὸς ν' ἀ-
ναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ;

Καὶ σταυροκοπήθηκε μ' εὐλάβεια.
Ἀκούγοντας τὸν ὑπηρετὴν τοῦ νὰ
προφέρει τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα τοῦ,
ὁ νέος στάθηκε, ἀποκαλύφθηκε μὲ
σεβασμὸ, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυ-
ροῦ καὶ εἶπε μὲ σοβαρότητα:

— Ἀμὴν!
Παίρνοντας θάρρος τότε ὁ ὑπηρετὴς ξαναεἶπε:
— Ζέρετε, κύριε, ὅτι ὁ ἄρχων ντὲ Μοντανρεϊ, ὁ πατέρας σας,
σὰς θεοβαίωσε ὅτι ὁ κ. καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης θὰ σὰς δεχθῇ
εὐνοϊκὰ καὶ θὰ σὰς τοποθετήσῃ στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πανισχυροῦ ἀδελ-
φοῦ τοῦ δουκάτου ντὲ Γκιζ. Αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς...

Στάθηκε ὅμως ἔξωθεν, βλέποντας τὸν κύριό του νὰ λοξοκίτταῖ
ἀπὸ πρὸς τὸν φεγγίτη κα' ἐπανάλαβε νὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα:

— Μὰ θὰ πάτε καμμιὰ φορὰ;
Τότε ὁ νέος ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸ φεγγίτη καὶ τοῦ ἀπάντησε
νευριασμένα:

— Ναι, θὰ πάω, Λανγκρόν, θὰ πάω σήμερα κιόλας! Βλέπετε ὅτι
φρόσετα τὸ ὄρατό μου καινούργιο κοστοῦμ...

Καὶ ξανάρχισε τίς βόλτες του, περνούοντας καὶ ξαναπερνούοντας
μπρὸς στὸν περιφρῆμο φεγγίτη, ἀπ' τὸν ὁποῖο λοξοκίττασε ὁλοένα καὶ
πιο πολὺ.

Συγχρόνως ὁ Λανγκρόν κινήθηκε τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ ἀπάντησε
μὲ δυσπιστία:

— Τὸ ὅτι φροεῖσατε τὸ καινούργιο κοστοῦμ σας, αὐτὸ δὲν μὲ θε-
βαιώνει καθόλου ὅτι θὰ πάτε σήμερα στὸν κ. καρδινάλιο... Ἐνα μῆνα
τόρα, ποὺ θρονοῦσατε στὸ Παρίσι, τὸ φροεῖσατε τόσο πολὺ, ὥστε κον-
τεῖται πειὰ νὰ παληώσῃ...

— Προεῖται νὰ κάνω ἐντύπωση
στὸ Παρίσι. Μήπως θέλετε νὰ
λένε ὅτι ὁ κύριός σου εἶν' ἕνας
ἀλήτης χωρὶς σπῆτι;...

— Κι' ἀν τὸ ποῦν! Μήπως δὲν
εἶν' ἀλήθεια, ὅτι πούλησατε τὸν
πύργον καὶ τὰ κτήματα τοῦ Μον-
τανρεϊ, ποὺ κληρονομήσατε πρὸ
ἔξι μηνῶν;

— Ἀθλίε! μούγκρισε ὁ νέος.
Μήπως θὰ ἤθελες ν' ἀφήσω τὰ
χρῆμα τοῦ πατέρα μου ἀλλήρωτα
καὶ ν' ἀπαμύωσά τὴν μνήμην τοῦ;

— Δὲν σὰς εἶπα αὐτὰ...

— Κι' ἂν δὲν μού μὲναι πειὰ
τίποτε, φώναξε ὁ νέος, ἔχω τοῦ-
λάχιστον αὐτὸ!...

Καὶ χτύπησε μὲ δύναμιν τὴ λα-
βὴ τοῦ σταθμοῦ τοῦ, ποὺ κρεμό-
ταν στὸ πλευρὸ του.

— Μ' αὐτὸ ἔδω, ἔξωκοιτοῦσε,
θὰ ξαναγοράσω ὅσα πούλησα κα'
ὅσα ἀνέγραψα ἄλλοτε στοὺς προγό-
νους μας... Ναι, τὸ ὁλοκλήρωμα
στὸ σπασθὶ μου, ἐγὼ ὁ Χοέλ, ἱππότης
ντὲ Μοντανρεϊ...

Καθὼς μιλοῦσε, εἶχε ἀνάψει
καὶ τὰ μάτια του ἐλαμπαν. Ὁ-
τὸσο ὁ Λανγκρόν ἐξακολουθοῦσε
νὰ παραμένει σκεπτικὸς κα' ὅταν
ὁ κύριός του ἔταψε νὰ μιλήσῃ, εἶ-
πε μ' ἀμφιβολία:

— Καὶ πότε θὰ γίνῃ αὐτὸ;

— Ὁ Χοέλ, ἱππότης ντὲ Μοντα-
ρεϊ — γιατί αὐτὸ ἦταν τ' ὄνο-
μα κα' ὁ τίτλος τοῦ νέου — εἶδε
ὅτι ὁ ὑπηρετὴς τοῦ δὲν ἔπαυσε
τὴ λόγια του τόσο στὰ σοβαρὰ.
Ὁτὸσο δὲν ἔθιμοσε. Εἶπε μο-
νάχα:

— Πότε;... Ὅταν θ' ἀποκτή-
σω περιουσία, διάδολε...

Καὶ γυρίζοντας τὰ νῶτα τοῦ
πρὸς τὸν Λανγκρόν, πῆγε καὶ
στάθηκε, ἀπορροαστικὰ αὐτὴ τὴ
φορὰ, μπροστὰ στὸ φεγγίτη.

Τότε ὁ Λανγκρόν δὲν μπόρεσε
νὰ κρατηθῇ πειὰ καὶ φώναξε:

— ἔχουμε ἕνα μῆνα τώρα ποὺ
ἤρθετε ἀπὸ τὴ Βρετάνη στὸ Πα-
ρίσι γιὰ νὰ πλουτίσετε πάλι... Τὶ κά-
νατε στὸ διάστημα αὐτό; Περνάτε
τὸν καιρὸ σας μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸν
καταρμένο φεγγίτη...

Ὁ ἱππότης Χοέλ ντὲ Μοντανρεϊ

— Πρώτος τὸν καιρὸ μου μπροστὰ στὸν ἐλθόντα ἄνθρωπο αὐτὸν φε-
γγίτη, γιατί μ' ἀρέσει νὰ κοιτάζω ἀπὸ δω ψηλά τὸν δρόμο.
Σὲ ἄλλους αὐτὰ ἀρέντη!... Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἤρθαμε ἔδω,
ἔχαι τὴν δυστυχία νὰ δῶτε σὲ κάποιο παράθυρο κάποιον ἀσπιτοῦ ἀπέ-
ναντι κάποιο χαριτωμένο προσώπου... Κι' ἀπὸ τότε δὲν κάνετε τίποτε
ἄλλο παρὰ νὰ περνάτε τὸν καιρὸ σας μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸ φεγγίτη...

— Εἶσαι ὑπερβολικός, Λανγκρόν!... Σέρεις καλά πὺς θγαίνω συ-
χνά ἔξω...

— Ναι, μὰ γιὰ νὰ παρακολουθεῖτε τὴν ὥρᾶ σας, ἢ ὅποια ποτὲ δὲν
σὰς μίσησε... κα' οὔτε ξέρετε τὸνομά της...

— Ἀπαῖσα! Σέρον τὸνομά της! τὸν διέκοψε ζωηρὰ ὁ Μοντανρεϊ.
Καὶ κλεινόντας τὰ μάτια του, ψιθύρισε μὲ τρυφερότητα:

— Πριμερόσα... Ὁνομάζεται Πριμερόσα!...

— Ὁ! μὲ καταλήστετε, ἀφέντη! εἶπε ὁ Λανγκρόν, εἰρωνικά.
Στοιχηματίζω ὅμως ὅτι δὲν ξέρετε τίποτε ἄλλο γι' αὐτήν...

— Αὐτὸ μού φθάνει!...

— Βλέπω πὺς εἶδε πολλὴ ὀλιγαρχία... Μὰ, ἀφέντη, αὐτὴ ἡ ζωὴ
δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπ' ἀπειρο... Δὲν ξέρετε πόσο ἀκριβὴ εἶναι
ἡ ζωὴ σ' αὐτὸ τὸ ἀπεράντο Παρίσι... Τὸ χρέμα φεύγει μὲ μιὰ τρομα-
κτικὴ ταχύτητα... Πρέπει νὰ πάτε στὸν κ. καρδινάλιο τῆς Λωρραίνης
τὴν ἐπιστολήν τοῦ πατέρα σας... Γιατί ἂν ἀργήσετε μιὰ βδομάδα, θὰ
μεινῶτε χωρὶς πενήτα!... Εἰλάστε κατεστραμμένοι!

Ἐκεῖν τὴ στιγμῇ, ὁ Μοντανρεϊ ἀκούσε τὸ ξερὸ τρέξιμο κάποιου
παντοφλοῦ, ἀπ' ἔξω. Ἐπρεβε ἀμέσως στὸ φεγγίτη καὶ ἔβριξε μιὰ μα-
ρὰ στὸ ἀντικρινὸ σπῆτι ποὺ θρονοῦνταν στὴ γωνία τὸν ὁδὸν Ἀγίου
Μαρτίνου καὶ ντὲ λὰ Μοντανρεϊ. Εἶδε τότε τὸ μοχθηρὸ μοῦτρο μιᾶς
ἡμέρας ποὺ ἔκλεινε ἕνα παράθυρο. Μανια-
σμένος κα' ἀπογοητευμένος, ὁ Μοντανρεϊ,
ἔβλεπε τότε στὸν Λανγκρόν:

— Σάπα, ἄθλιε! τοῦ φώναξε. Ἀρκετὰ
μὲ σκόπισες μὲ τίς φιλαργίες σου, δῆμω, ὁ-
λοφανε, διάδολε!... Θὰ πάω νὰ δῶ τὸν καρ-
δινάλιο, ὅταν μού ἀρέσει! Ἐν τῷ μεταξὺ
μὸς ἀρέσει νὰ κάθωμαι ἔδω μπροστὰ, σ' αὐ-
τὸ τὸ φεγγίτη... Καὶ δὲν μού ἀρέσει καθό-
λου νὰ μὸς ὀσότης περισσότερο τ' αὐτὰ...
Ἄκουσε μάλιστα προσεχτικὰ τί θὰ σοῦ πῇ:
— Ἄν ξανακοῦσω αὐτὴ τὴν ἀνυπόφορη καὶ
χρονιστικὴ φωνὴ σου, θὰ σοῦ ξεροχῶσω
τὴ γλώσσα, θὰ τὴν στείλω κάτω στὴν ξε-
νοδόχα μας νὰ τὴν κἀνὴν σφιγμένο καὶ θὰ
σοῦ τὴν δώσω νὰ τὴ φάς!... Ἐτσι θὰ φο-
βήσῃς ἀπὸ δηλητηρίασι!

Ἀφοῦ ἐξεσθίωσε τὴν τρομερὴν αὐτὴ ἀ-
πειλή, ὁ νεαρὸς ἱππότης γύρισε τὴ ράχη τοῦ
στὸν ἀπολιθωμένο ὑπηρετὴν τοῦ καὶ κάθησε
μπροστὰ στὸ φεγγίτη, σὰν ἄνθρωπος ἀπο-
φασισμένος νὰ μὴν τὸ κοινοῖσιν ἀπὸ κεῖ...

II ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Ἀς πᾶμε τώρα στὸ ἀνάκτορο Τουρνέλ,
ὅπου κατοικοῦσε ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος Α' καὶ ἡ ἀδελφὴ του. Τὴν ἰδίαν ὥρα, τὴν ἰδίαν
στιγμῇ, σ' ἕνα σαλὸν τοῦ ἀνακτόρου, ὁ δι-
άδοχος Ἑρρίκος Β' κοινοῦνταῖς μὲ τὸν διὸ
ἀδελφόν. Ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου ἦταν εἰ-
κοσιπέντε χρόνων περίπου. Εἶχε τὸ ἡμιγυ-
ρὸ ἀνάστημα, τὴν εὐφροσύνη καὶ τὴν κομψότη-
τα τοῦ πατέρα τοῦ Φραγκίσκου, τοῦ πιο ὁ-
ραίου καὶ τοῦ πιο κομμοῦ εὐπαιδιστοῦ τῆς
Γαλλίας. Ὅπως καὶ ὁ πατέρας του, εἶσι κα' ὁ Ἑρρίκος ἦταν ὁραῖος.
Μονάχα εἶχε κατὰ τὸ σκελεπὸν τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ καὶ τὸ δοῖο, φευγα-
λεῖο τοῦ βλέμματος, ἐπιδόθηκε πείσμα καὶ περιορισμένο κάπως μυαλό κα'
ὅτι σπινθηροβόλο ἀντίληψη.

Οἱ δύο ἀδελφοί, μὲ τοὺς ὁποῖους κοινοῦνταῖς, ἦταν ὁ κόμης Ἰάκωβος
ντ' Ἀλμπόν ντὲ Σαιντ - Ἀντρέ, ἕνας ξανθὸς νέος, εἰκοσι χρόνων, μὲ
γαλβὸν βλέμμα, κα' ὁ βαρὺς Γιετάνος ντὲ Ρονσερόλ, νέος κα' αὐτὸς
εἰκοσι χρόνων, μὲ μελαγχρόνιο, σκευρωμένον, μὲ τρώπους ἀπότομος.

Ὁ διάδοχος Ἑρρίκος ἔλεγε μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ πάθος:

— Ναι, φίλοι μου, ἀνακάληψα τὸ μαργαριτάρι τὸν μαργαριταριῶν,
μὰ ὁμορφιά ποὺ θὰ κἀν νὰ χλωμάσουν ἀπὸ τὴν ἡλεια τοῦς ὅλες ἢ
ὁραῖες τῆς αὐτῆς μας! Φαντασθῆτε τὴν: δεκάξη, δεκαεπτὰ χρόνων.
Ἰσως, πλὴν οὐ καὶ βαθυκάστανη, χεῖλιν σὰν ἀνθισμένο ῥοῖδι, μάτια
γαλάζια, μὰ τόσο βαθεῖα, ποὺ φαίνονται μαύρα, χοροστασιὰ θεᾶς, μέ-
τωπο ἀγγέλου ποὺ ἀγνιτοβόλῃ ἀπὸ ἀγνότητά!...

— Βλέπω πὺς ἡ Ὑψηλότης σας εἶν' ἐροτοτυχημένη! εἶπε γελώντας ὁ
Ρονσερόλ.

— Μὴ γελᾶτε, σὰς παρακαλῶ! τὸν διέκοψε ὁ διάδοχος. Μὴ ἀδιά-
φορη μόνον ματὰ ἔβριξε σὲ μένα, μὰ αὐτὴ ἡ ματιά μὲ τρυππεσε βαθεῖα
ὡς τὴν καρδιά... Φίλοι μου, ὁ ἔρωσι μ' ἔχει πληγώσει θανάσιμα... Τὸ νο-
ῶμαι ἀπὸ τὰ θανάτα χιτυλάσματα μου!... Ἀγαπᾶω. Θεὸ μου, ἀγαπᾶω, ὁ-
πως δὲν ἀγάπησα ποτὲ μου!... Ἀγαπᾶω!... Καὶ πρέπει ν' ἀγαπήθω, γιατί ἂν
δὲν γίνῃ αὐτὸ, τὸ νοῶμαι, πὺς ἡ ζωὴ μου θὰ εἶναι στὸ ἔξῃς φριχτή!...

— Καὶ πὺς ὀνομάζεται ἡ ἀσυνήχητη αὐτὴ καλλονή; ρώτησε ὁ ντ'
Ἀλμπόν.

— Ἀγνοῶ! ἀπάντησε ὁ διάδοχος. Τὴ συνάντησα κοντὰ στὴν πόλιν
τοῦ Τέμπλου. Μόλις τὴν εἶδα, χιτυλίσθηκα ἀμέσως στὴν καρδιά... Τὴν
παρακολούθησα στὸ δρόμο τοῦ Μπανιολέ... Ὁ τὴν ἀκολουθοῦσα ἀκόμα
καὶ στὴν κλίσια...

— Ἐπρεπε νὰ τὴν πλησιάσετε, εἶπε ὁ Ρονσερόλ, μὲ φωνὴν σκληρή.

— Ἀρκετὸς αὐτὸ ἔκανα κα' ἐγὼ, ἀπάντησε ὁ Ἑρρίκος, θυμόντας
τοὺς ὁμούς του.

— Ἐ, λοιπὸν; ρώτησαν οἱ δύο ἑταῖροι τοῦ συγχρόνως, βλέποντας
ὅτι διάταξε νὰ πῇ περισσότερα.

— Λοιπὸν, ἀποφάσισε ν' ἀπάντησῃ ὁ Ἑρρίκος, ἐκεῖν μού ἔβριξε
ἕνα βλέμμα... ἕνα τέτοιο βλέμμα, ὅποτε ὑπολίσθηκα ἀμέσως βαθύτητα
καὶ τὴν ἄφρα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο της.

Καὶ, μὲ ζωηρότερο τόνο, ἐπρόσθεσε:

— Ναι, ἐγὼ, ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας, δέχθηκα ἀπὸ τὸ
βλέμμα τῆς ἀγνωστῆς αὐτῆς γυναίκας... Δεῖλῃσα τόσο, ὥστε ἔμεινα
καρφομένος στὴ μέση τοῦ δρόμου...

Κι' ἀναστενάζοντας, εἶπε συμπαρασηματικά:

— Αὐτὸ φανερώνει ὅτι, ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ συνάντησι, ὁ ἔρωσι μού
πληγώσε τὴν καρδιά!...

Ὁ Ρονσερόλ κα' ὁ ντ' Ἀλμπόν ἀντάλλαξαν ἕνα φευγαλέο βλέμμα.

Τὸ πρῶμα ἦταν πολὺ ποὺ σοβαρὸ ἂν εἶναι πρόλογος ἐνὸς μεγάλου πάθους.

— Ὅποτε ἡ Ὑψηλότης σας δὲν τόλμησε νὰ παρακολουθήσῃ πειὰ τὴν
ὁραία ἄγνωστη.

— Στὰ φανερά ὄχι... Τὴν παρακολούθησα ἀπὸ μακριὰ, φροντίζον-
τας νὰ μὴ φαίνωμαι ἀπ' αὐτήν... Τὴν παρακολούθησα ὡς δῖον ἐβίτασε
στὸ Μπανιολέ. Μὰ ἐκεῖ, δὲν ξέρω πὺς, ἔχασα τὰ ἔχην της καὶ δὲν
απόφευγα νὰ τὰ ξαναβρῶ. Οἱ χωρικοί, τοὺς ὁποῖους ρώτησα, δὲν μπο-
ρεσαν νὰ μού δώσουν τὴν παραμικρὴ πληροφορία.

Καὶ ἀναστενάζε πάλι, ποὺ παθητικὰ ἀκόμα.

— Καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τελειώνει ἡ ἱστορία; τὸν ρώτησαν οἱ συμ-
βολοὶ του.

— Ὁχι, διάδολε!... Σὰς εἶπα πὺς εἶ-
μαι ξετρελλαμένος ἀπὸ ἔρωτα... Ἀνὸ φο-
ρὲς ἀκόμα, πῆγα στὴν πόλιν τοῦ Τέμπλου
μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν ξαναβρῶ...

— Λοιπὸν, Ὑψηλότης;

— Λοιπὸν, καὶ τίς δύο φορές, τὴ συ-
νάντησα καὶ τὴν παρακολούθησα... μὰ ὁ
ἀπόστασι πάντοτε καὶ μὲ μεγάλο σε-
βασμὸ... Καὶ τίς δύο φορές πῆγε πάλι στὸ
Μπανιολέ... Μὰ, δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ μοι-
ραία ἀτυχία, ἔχασα τὰ ἔχην της στὴν εἰ-
σοδο τοῦ χωριοῦ...

Καὶ ἀναστενάζε γιὰ τρίτη φορὰ. Αὐτὸ
φάνηκε πολὺ ἐνδιαφέρον τοὺς δύο ἐταί-
ρους του, οἱ ὁποῖοι, μ' ἐξαρκετικὸ ἐνδια-
φέρον, τὸν ρώτησαν:

— Ὅποτε ἡ Ὑψηλότης σας δὲν ξέρετε
τίποτε, σχετικὸς μὲ τὴν ὁραία τοῦ ἄ-
γνωστη;

— Ὁχι... Δὲν ξέρω τίποτε: οὔτε τ' ὀ-
νομά της, οὔτε τὴν κατοικία της, οὔτε ποῦ
εἶναι... Δὲν ξέρω παρὰ ἕνα μόνον πράγμα:
ὅτι ἡ ζωὴ χωρὶς αὐτήν, θὰ μού εἶναι φρι-
χτή!

Αὐτὸ τὸ εἶπε ξανά καὶ προηγουμέ-
νως. Τώρα τὸ ἐπανελάμβανε μὲ μεγαλει-
τερη δύναμιν. Τότε ὁ Ρονσερόλ δὲν ἐδίστα-
σε πειὰ καὶ εἶπε:

— Ὑψηλότης, ἂν ἐπιδοκίμησης ν' ἀνα-
θέσετε σὲ μένα αὐτὴ τὴν φροντίδα, ἀνα-
λαμβάνω νὰ μάθω τὸνομα καὶ τὴν κατο-
ικία τῆς ὁραίας σας...

Τότε ὁ κόμης ντ' Ἀλμπόν, μανιασμένος
γιατὶ τὸν εἶχε προλάβει ὁ συντρόφος τοῦ,
εἶπε κα' αὐτὸς:

— Ναι, Ὑψηλότης! Ἀναθέσατε σὲ
μένα αὐτὴ τὴν φροντίδα, καὶ θὰ μάθετε σὲ λίγο ὅλες τίς πληροφορίες
ποὺ σὰς χρειάζονται!

— Ὅποτε δύο γενναῖοι καὶ ἀπορροισμένοι φίλοι! φώναξε ὁ διάδοχος
μ' ἐνθουσιασμὸ. Καὶ δὲν θὰ τὸ ἔχασω αὐτὸ, ὅταν θὰ γίνω βασιλεὺς.
Οἱ δύο καλὸι ἀποκλήθηκαν ὡς τὸ πάτωμα. Νόμῃσαν πειὰ πὺς εἶ-
χαν κάνει τὴν τάχην τους.

Μὰ ὁ Ἑρρίκος ἐπρόσθεσε ἀμέσως:

— Φυλάξτε τὸ ἔηλο σας, ὁ ὁποῖος μὲ συγκινεῖ, γιὰ μιὰ ἄλλη πε-
ρίστασι. Ἀνέθεσα κιόλας στὸν ντὲ Βιλ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἀρχισὲ κιό-
λας τίς ἐρευνᾶς του καὶ τὸν προεμένο ἀπὸ στιγμῇ σὲ στιγμῇ νὰ γυρί-
σῃ. Εἶν' ἕνας ἐπιτήδειος ἄνθρωπος καὶ δὲν ἀναβόλλω ὅτι θὰ μού
φέρει πολὺτιμες πληροφορίες...

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔκριναν τὴν ἀπογοητεύσιν

Η ΧΩΡΑ ΟΠΟΥ ΧΑΡΙΖΟΥΝ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥΣ !

Ένας επίγειος παράδεισος στις όχθες του Άμαζονίου. Η κωμικοτραγικές περιπέτειες του Άμερικανού έξερευνητού Ζ. Μ. Ντάγιουτ. Η νεκροκεφαλές στη χώρα των Άγκουαράνα.

ΥΠΑΡΧΕΙ μια χώρα σ' αυτόν τον άπειρο κόσμο, τον γεμάτο παρξενιές, όπου τα δώρα είναι άγνωστα... Οι Άγκουαράνα δηλαδή, ένας πρωτόγονος λαός 'Ινδών της Νοτίου Αμερικής, δεν χαρίζουν ποτέ τους τίποτα... Κι όμως αυτοί οι άγριοι θάγαντες που κάθονται στη Σέλλα, σ' ένα επίγειο παράδεισο, κοντά στις όχθες του Άμαζονίου, έχουν στη διάθεσή τους όλα τ' αγαθά της γης και μπορούν με κάθε ευκολία να στέλλουν όμορφα πεσκέσια στους συγγενείς τους και στους φίλους τους. Μα οι Άγκουαράνα δεν έμαθαν ποτέ τους τί θα πη-δωρο. Τα ρήματα «χαρίζω», «δίνω» και τα παρόμοια, δεν υπάρχουν στη γλώσσα τους. Υπάρχει μονάχα ένα που τ' αντικαθιστά όλα αυτά: Τό ρήμα «ανταλλάσσω». Κάθε πράγμα στους Άγκουαράνα από το ένα πρόσωπο περιέρχεται στην απόλυτη ιδιοκτησία ενός άλλου, με την πιο παράξενη εμπορική μορφή. Οι Άγκουαράνα, λοιπόν, αυτοί οι άγριοι 'Ινδοί του Άμαζονίου, που κατοικούν σε μια από τις πιο όνειρώδεις περιοχές της Βραζιλίας, είναι τόσο έμποροι, Κάθε άλλο! Δεν γίνεται, άλλωστε, κανένα εμπόριο στην εύφορη γη τους, όπου το χρήμα είναι άγνωστο. Οι Άγκουαράνα βρίσκουν πλουσιοπάροχα ότι θέλουν στις εύφορες όχθες του Άμαζονίου, καθώς και στα τριγύρω παρθένα δάση. Έχουν μονάχα την παράξενη συνήθεια ν' ανταλλάσσουν μια εκδούλευση με μια άλλη και να μη αφήνουν ποτέ απλήρωτο ένα ήθικ ή θλιτό χρέος τους.

Γι' αυτούς τους παράξενους θάγαντες ο Άμερικανός έξερευνητής Τζόρτζ Μίλλερ Ντάγιουτ έχει γράψει τις πιο αλλόκοτες και τις πιο συναρπαστικές σελίδες στις «Ταξιδιωτικές Αναμνήσεις» του, γιατί είχε την τύχη η... την άτυχία να ζήσει τρεις δολοφονικές μήνες μ' αυτούς τους περίεργους θάγαντες του Άμαζονίου. Άς αφησούμε λοιπόν τον Άμερικανό έξερευνητή να μάς αφηγηθή τις κωμικοτραγικές περιπέτειές του στη χώρα τους, στην παραδείσια Σέλλα της Βραζιλίας.

Τον Άποίλιο του 1930 είχα ξεκινήσει από το Μανός, την καρδιά της Βραζιλίας, μ' ένα στολισμό από πυρόγες, για να έξερευνήσω τις άγνωστες όχθες του Άμαζονίου στην περιοχή της Σέλλα... Τό ξεκίνημά μου ήταν ένα από τα πιο ευχάριστα και τα πιο θριαμβευτικά. Οι 'Ινδοί μ' αποχαιρετούσαν από τις όχθες του ποταμού παίζοντας τα πρωτόγονα μουσικά όργανά τους και χτυπώντας σαν δαιμονιομένοι τα τιά-τάμ. Κάθε τόσο όμως σταματούσαν και φώναζαν προς το μέρος μου παρξένα λόγια, που ήταν, δίχως άλλο, λόγια αποχαιρετισμού κι' εύχες για τό ταξίδι μου...

Η πυρόγες μου ωστόσο έχριζαν

με μεγάλη ταχύτητα τα νερά του ποταμού, ακολουθώντας το ρεύμα του κι' έτσι δεν άργήσαμε ν' αφήσουμε πίσω μας για πάντα τό Μανός. Απτό τό ταξίδι κράτησε όλη την ημέρα και, τέλος, με τό ήλιοβασιλευμα φτάσαμε σε μια μυθική χώρα, τόσο όμορφη και τόσο γοητευτική, ώστε πιστέψα για μια στιγμή ότι είχα ανακαλύψει τον Παράδεισο!... Τ' ανθισμένα δένδρα στις όχθες του ποταμού κρεμόσαν ως την επιφάνεια των νερών όνειρώδεις γιγάντες από πελώρια κόκκινα, κίτρινα κι' άσπρα λουλούδια. Στά κλαδιά τους πάλι καθόντουσαν κοπάδια όλόκληρα από εξωτικά πουλιά με πολύχρωμα φτερά, με λωρία και με μακριές ουρές, που είχαν τα πιο περίεργα και τα πιο άφάνταστα σχήματα. Οι κόκκινοι κι' άσπροι παπαγάλοι μάς υποδέχτηκαν με τρομακτικά ξεφωνητά κι' ή μικρές μαϊμούδες άρχισαν να κάνουν καταπληκτικές ακροβασίες στις κορυφές των δένδρων και να σφριάζουν τρομοκρατημένες, έκ-

Μου προσέφερε ένα πλουσιοπάροχο δείπνο από περίεργα φαγητά...

σφενδονίζοντας στις πυρόγες μας όμοιο καρπό εύρισκαν μισοστά τους, με αξιοθαύμαστη δύναμη... Προχωρούσαμε λοιπόν τώρα με μεγάλη δυσκολία, προσπαθώντας να προφυλαχθούμε από εκείνη τη βροχή των σκληρών καρπών που ένοιαζε σαν καταγλισμός χειροβομβίδων. Οι 'Ινδοί τού στολίσκου μου, δεισιδαίμονες όπως πάντα, θεωρούσαν αυτήν την έχθρική υποδοχή των τιθήνων ως κακό ζήλον κι' άρχισαν φανερά να δυσαρεσχετούν. Έγώ τότε, για να δώσω ένα τέλος σ' αυτή την εκνευριστική ιστορία, πήρα την καρμπίνα μου κι' έβριξα στον αέρα δυό πυροβολισμούς. Θέλετε τώρα να μάθετε ποιά ήταν τό αποτέλεσμα; Οι πύθνηοι με σφρίσαστα πανικό, πηδώντας από κλώνο σε κλώνο, χάθηκαν σαν άστροπή από μπροστά μας και μάζωξαν μ' αυτούς κι' όλα τα κοπάδια των πολύχρωμων πουλιών που έστολίζαν τις όχθες. Έπειτα ά-

πλώθηκε μια νεκρική σιωπή που θα έλεγε κανείς ότι έκανε πιο δυνατά και πιο μεθυστικά τό μυστηριώδη αρώματα των λουλουδιών.

Ο ήλιος δεν είχε δύσει ακόμη κι' έτσι πριν πέσει τό ζοφερό σκοτάδι, μισρέσαμε να κατασκηνώσουμε κάτω από τα πανύψηλα δένδρα για να περάσουμε τη νύχτα μας. Μα φαίνεται ότι ήταν μοιραίο να μην έχουμε διόλου τύχη... Ένας από τους καλύτερους 'Ινδούς οδηγούς μου, τη στιγμή που κοιόσε ένα χοντρό κλώνο, δέχτηκε άξαφνα την επίθεση ενός βόα κολοσσίου διστάσεων, ο οποίος τυλίχτηκε σαν άστραπη γύρω στο σώμα του και κάρφωσε τα δόντια του στο λαιμό του! Ο 'Ινδός έβριξε μια σπασματική κραυγή θανάτου που αντήχησε πένθιμα σ' όλο τό δάσος και ξεψύχησε σπαράζοντας μέσα στο τρομακτικό έκπνο άγκάλισμα του φριδιού...

Οι άλλοι συνοδοί μου τότε, πέρασαν όλη τη νύχτα γύρω από μια φωτιά μοιρολογώντας τό νεκρό. Έγώ όμως, εξαντλημένος από την κόυρασι της ημέρας, είχα άποσταθή στη σκηνή μου για να κοιμηθώ. Μα τό ξημερώματα, όταν έφθνησα από τό λήθαργό μου, είδα κατάπληκτος ότι οι 'Ινδοί είχαν εξαφανισθή με τις πυρόγες

και μ' είχαν αφήσει μονάχα όμοιο καρπό εύρισκαν μισοστά τους, με αξιοθαύμαστη δύναμη... Προχωρούσαμε λοιπόν τώρα με μεγάλη δυσκολία, προσπαθώντας να προφυλαχθούμε από εκείνη τη βροχή των σκληρών καρπών που ένοιαζε σαν καταγλισμός χειροβομβίδων. Οι 'Ινδοί τού στολίσκου μου, δεισιδαίμονες όπως πάντα, θεωρούσαν αυτήν την έχθρική υποδοχή των τιθήνων ως κακό ζήλον κι' άρχισαν φανερά να δυσαρεσχετούν. Έγώ τότε, για να δώσω ένα τέλος σ' αυτή την εκνευριστική ιστορία, πήρα την καρμπίνα μου κι' έβριξα στον αέρα δυό πυροβολισμούς. Θέλετε τώρα να μάθετε ποιά ήταν τό αποτέλεσμα; Οι πύθνηοι με σφρίσαστα πανικό, πηδώντας από κλώνο σε κλώνο, χάθηκαν σαν άστροπή από μπροστά μας και μάζωξαν μ' αυτούς κι' όλα τα κοπάδια των πολύχρωμων πουλιών που έστολίζαν τις όχθες. Έπειτα ά-

τους και μ' είχαν αφήσει μονάχα όμοιο καρπό εύρισκαν μισοστά τους, με αξιοθαύμαστη δύναμη...

Τί έπρεπε τώρα να κάνω; Ούτε μια στιγμή δεν πέρασε από τό νού μου να γυρίσω πίσω στο Μανός. Είχα πάρει την απόφαση να έξερευνήσω τη Σέλλα με κάθε τρόπο και με κινδυνο ακόμη της ζωής μου και γι' αυτό έτοιμάσα την πυρόγα μου και συνέχισα μονάχος τό ταξίδι...

Τό απόγευμα εκείνης της ημέρας έφτασα τέλος σ' έναν άγριο τόπο ποταμού, που έοχηματίζε ένα είδος μικρού όθμου κι' εκεί αντί κρυφά τραβηγμένες στην έχθρη τις πυρόγες κάποιων θάγαντων. Γρήγορα όμως, από τις νεκροκεφαλές που ήταν μπηγμένες τριγύρω στα κλαδιά των δένδρων και που παρσούαζαν έτσι ένα φρικιαστικό θέαμα με τό αποξεσμένο δέμα τους και τό μακρύ μαλλιά τους, κατάλαβα ότι βρισκόμουν στη χώρα των Άγκουαράνα, στην εύτυχημένη Σέλλα!...

Έξωρα ότι αυτός ο πρωτόγονος λαός των 'Ινδών που κατοικεί σ' εκείνες τις όχθες του Άμαζονίου ήταν άγριος και άβίλινος, μά ή επιθυμία μου να γνωρίσω ζωή του και τό έθιμά του έπερ- νίχσε μέσα μου κάθε φόδο. Έπειτα κι' αν ήθελα να φύγω ήταν πεία άδύνατο... Οι Άγκουαράνα είχαν αντίληψη την άβιλι που είχαν τρέξει με τό τόξα τους σ' όλη έχθρη τό ποταμό. Έγώ τότε, ώ- δήγησα την πυρόγα μου, άδιάφορος τάχα ως την άμυνά και παίρνοντας από ένα κιστό μισοκάρυατα από χτυπητά χροσκα, τό προσέφερα στο φίληρό τους για να τό δείξω ότι ήρθα μόνι στη χώρα τους σαν φίλος...

Τό δώρο μου λοιπόν έγινε δικό με μεγάλη ευχαρίστηση κι' ο φίλος μου με πήρε μαζί του και μ' άδύγησε στο χωριό τους. Οι Άγκουαράνα είχαν φτιάξει τις καλύδες τους σ' ένα ξεφωτιστό δάσους, λίγο πιο πέρα από την έχθρη. Οά ήταν μάλιστα πολύ γραφικό αυτό τό χωριό αν δεν αντίκριζε κανείς παντού, μπηγμένες σε ψηλούς πασσάλους, τις νεκροκεφαλές των έχθρων τους, με τό μακρύ μαλλιά και τό ξηρό μάτι που είχαν πεία γίνει μούμιες...

Ο φίλος μου κατόπιν μ' έμασε στην καλύδα του και μ' ανέφερε σ' ένα είδος εξώστη, στο πίσω μέρος της, φτιαγμένο από κορμούς δένδρων και σκεπασμένο με μια μεγάλη ψάθα. Περίττο θεωρώ να προσθέσω ότι ο εξώστης ήταν σκεπασμένος στην άκρη με τρεις νεκροκεφαλές που αίσουόντο με τό φύσημα του άνέμου στην κορυφή τριών λυγερών καλαμιών! Εκεί ο φίλος μου των Άγκουαράνα μου άνταπέδωσε άμέσως τό δώρο που προσφέροντάς μου ένα πλουσιοπάροχο δείπνο από περίεργα φαγητά, άρκετα εύγευστα, που τάφερναν ή γυναίκες του διαδοχικά μέσα σε μεγάλες πήλινες γαβιάς. Όπως λοιπόν κατάλαβα άργότερα, ένας Άγκουαράνα δεν εύχαιριστεί ποτέ με τό λόγια, παρά άπαροδίσει άμέσως τό δώρο ή την εκδούλευση. Τό ρήμα «χαρίζω» κι' ή λέξις «εύχαιριστώ» δεν υπάρχουν στη γλώσσα αυτών των Άγκουαράνα.

Μία νύχτα, λοιπόν, που κοιμόταν όλο τό χωριό τους, γλύστησα κρυφά από την καλύδα μου, κατέβηκα άθόρυβα ως την έχθρη, έβριξα την πυρόγα μου στο ποτάμι κι' άποχρίστηρα για πάντα την αλλόκοτη χώρα των Άγκουαράνα.

Κι' ο Άμερικανός έξερευνητής Τζόρτζ Μίλλερ Ντάγιουτ συμβουλεύει στο τέλος τους ληστές άποίκους της Βραζιλίας, καθώς κι' τους σπιαδελφούς του να μη θελήσουν ποιά να κάνουν τό γιαντό, αν τύχη και μιά φορά να πάνε στη χώρα των Άγκουαράνα, γιατί θα δούν σε λίγο την καλύδα τους να γεμίζει από νεκροκεφαλές και γυναίκες, από πάντων γυναικίς!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

ΤΑ ΒΑΤΟΜΟΥΡΑ

Σύμφωνα με μια άρχαία ελληνική παράδοση, τό βατόμουρο ήταν στην άρχή λευκό. Άπό τό τότε όμως που άποκτόνησαν, στη είχα, μάς βατισμένοι, δύο άγριοι έρπαιτά, ή Πόρσμος και ή Αίσιδη, τό βατόμουρο πήρνε τό σκουροκόκκινο, γύρω στο άμπατο.

Ο Γάλλος συνθέτης τούς βατισμένους τριτοπόνο: να τρώει βατόμουρο και την άποστάτη αυτή συνθέση την ακολουθούν μέλοι στήματα ήτοι ή άποκτόνηση τό κόσμου.

Ο άποκτόνη: γυμνός των βατομούρων είναι έ- ξάκρστο δραματικό και συγγενός στυμτικό, άναγνώριζουμε από των χρόνων τού Πλανίου. Οι Ρωμαίοι συνήθιζαν μετά τό γεύμα να τρώ- νε έξοχία βατόμουρα.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ Η ΩΡΑ ΣΑΣ

Έν' από τά ανθρώπινα πάθη που όχι μόνον διεικνολογείται άλλα και θεωρείται ως εκδή- λωσις άνωτέρως διανοητικότητας και πολιτισ- μού, είναι και ή βιβλιοφιλία. Υπάρχουν άν- θρωποι, οι όποιοι από άρχη προς τά βιβλία, θυσιάζουν περιουσίες όλόκληρες, και κάποτε κι' αυτή τη ζωή τους.

Σ' ένα άσθος του, ο φιλόλογος Άλβέρτος Σίμ, αναφέρει πολλούς τέτοιους βιβλιόμανεις. Έίνε γνωστός από τη γραμματολογία, ο Έ- ρασμύσθινος, ο Άλεξανδρινός φιλόσοφος και μαθηματικός, ο όποιος, όταν στα γηρατεία του τυφλώθηκε και δεν μπορούσε πεία να δια- βάζη και να γράφεται, ή άγαπημένα του βι- βλία, άποκτόνησε, υποβάλλοντας τον εαυτό του σε συνεχή νηστεία!

Μετάξ των νεωτέρων βιβλιοφίλων, ανα- φέρεται ο άρχαιολόγος Στανισλαος Γκουγιάρ, ο όποιος, επειδή, λόγω ά- νικανότητας, είχε κτεντήσαι ά- νικανός για κάθε μελέτη, προτίμησε τό θάνατο, από τη στέρεσι των βιβλίων του.

Αναφέρονται επίσης πολ- λοι βιβλιοφίλοι, οι όποιοι έ- χρασαν την ύγεια τους κι' έ- σθυσαν σιγά-σιγά, επειδή, για τον ένα ή τον άλλο λόγο, έ- χρασαν την επικηνωσία με τά βιβλία τους.

Άς πούλησει όλα τά βιβλία του, όποιος θέλει να άποκτήσει όλες μάξ τις πύ- κρες της ζωής! έλεγαν σχα- τικώς οι Γάλλοι συγγενείς Τισση Σαχάμιγας και Τολι- σς Ζανέν.

Ο σφοδρός άδβας Γκουζέ πέ- θανε άπ' τη λύπη του, όταν έ'δε τις 10.000 τόμους της βιβλιοθήκης του να μεταβίβα- ζονται σε ένα μέρι, επειδή δρόθηκε στην άνάγκη να τώς πουλήση.

Ο φιλόλογος και δεινός έλ- ληνιστής Ρυχάρδος Μπρουνς, τον όποιο σκληρές της ζωής τύχες άνάγκασαν να εκποιή- σουν ένα μέρος της βιβλιοθή- κης του, έμεινε άπαρηγόρη- τος για τη στέρεσι των έγ- γρημύων του βιβλίων. Κι' έ- ταν για δεύτερη φορά δρόθηκε στην ίδια ά- νάγκη κι' εκποιήσε κι' άλλα τμήμα της βι- βλιοθήκης του, ή λύπη του ήταν τόση, ώστε δεν υπέφερε να άνήξη και πέρασε μετά λίγες μέρες!...

Μεγάλη μου πείη, άποκτόνη! Άλλω πείη, θάσο, γιατί να πού πούλησε τό χέρι; Και χωρίς να γράψω καιρό, άρχάμισα την ήλωση και την έβριξα στο στήμα.

Η Τίλκα Παλμα έμεινε κτενθυσιασμένη από τη λύπη που έβριξε ή έσφαξε συγγενούς, έπέμεινε όμως να τώ πούλησε τό χέρι για τό εκδούλωτο έτσι τό θαυμαστό της.

Μην έσθε υπερβολική, άποκτόνησε ά- σπένι. Έίνα φίλημα στα πόδια σας γαλή- ενα μια πένα ή άποκτόνη εκδούλωσε θάμα- σμα, άνοητος από ήλια γεωγραφήματα.

Κι' έτοιμάστηκε να πούλησε πεία τό χέ- ρι του στα πόδια της νεύρας ήθουπόου.

Τη στιγμή όμως εκείνη άκούσε τη σούγγή του να άισυνεται προς τό γραφείο του και... άνέκρουσε πούμπαν!

Κε από τη σάπια τρώγλη του, σέροντας σχε- δόν στα πόδια του, για να πάη ν' άγοράση λίγο ψωμί με τά τελευταία σόλια που τού είχαν άπομείνει. Ήταν άρρωστος και συγ- γενός πεινούς.

Ένώ όμως περνούσε μπροστά άπ' την προ- όχνη ενός πλανοβόλοπολίστου, είδε ένα σκα- ροσανώμενο φυλλάδιο, που τον ένδιεφερε έ- ζαιρετικά. Ο φτωχός σφοδρ συλλογίστηκε.

Αν τό άγούρα έχ γράψανε την πνευματική του περιέργεια, μα τό στομάχι του θάμειε πά- λι άδειάσει και πούς έξείρε ως πότε.

Έν τούτοις, χωρίς κανένα διαταγμό, μπη- κε κι' άγούρας τό πάλτο φυλλάδι κι' έ- ατερα τράβηξε χαρμόμενος στην τρώγλη του, για να τό άπολαύση.

Την άλλη μέρα τον δόθηκαν έντελώς έξα- ντημένον, σχεδόν ψυχορραγούντα από την άρ- ρωστία και την πείνα. Τόν μετέφεραν σ' ένα νοσοκομείο, μα την ίδια μέρα πέθανε.

Και για να κλείσουμε τέ- λος τις θλιβερές αυτές γραμ- μές, αναφέρουμε τό θάνατο τού μεγάλου Γαλλού ποιητού Πετράρχη, ο όποιος δρόθηκε νεκρός μέσα στη βιβλιοθήκη του, κρατώντας στα χέρια του τά ποιήματα τού Βιργί- λιου.

Ο περίφημος Ούγγρος μυ- θιστοριογράφος Μορίς Γιοκάι, κάθισαν μια μέρα στο γρα- φείο του, όταν έβριξα άνοϊξ ή πόστα και παρουσιάστηκε ή πρωταγωνίστρια τού Ούγ- γρικού θεάτρου τού Λαού, Τίλκα Παλμα.

Ο συγγενούς σηκώθηκε και τώ άποδέχτηκε φιλοφρο- νέστερα, τρώποντας την πούς ήταν άσκήπος της έπισκεφε- ως της.

Η ώραία ήθουπόος όμως δρόθηκε σε μεγάλη άμχη, για, έίπε, νίσι κατακόκκινη και για πολλή ώρα δεν μπο- ρούσε να άποκτόνη λέει. Βελ- τάλως συνήλθε και με φωνή χακοπομένη, είπε:

Πήρα... πήρα να πούλησω τό χέρι τού μεγάλου συγγενούς...

Ο Γιοκάι την κατάρξε χαμνηλώντας, λίγες στιγμές και κατόπιν της άποκτόνη άνοϊξ της την άγκάλη του.

Μεγάλη μου πείη, άποκτόνη! Άλλω πείη, θάσο, γιατί να πού πούλησε τό χέρι; Και χωρίς να γράψω καιρό, άρχάμισα την ήλωση και την έβριξα στο στήμα.

Η Τίλκα Παλμα έμεινε κτενθυσιασμένη από τη λύπη που έβριξε ή έσφαξε συγγενούς, έπέμεινε όμως να τώ πούλησε τό χέρι για τό εκδούλωτο έτσι τό θαυμαστό της.

Μην έσθε υπερβολική, άποκτόνησε ά- σπένι. Έίνα φίλημα στα πόδια σας γαλή- ενα μια πένα ή άποκτόνη εκδούλωσε θάμα- σμα, άνοητος από ήλια γεωγραφήματα.

Κι' έτοιμάστηκε να πούλησε πεία τό χέ- ρι του στα πόδια της νεύρας ήθουπόου.

Τη στιγμή όμως εκείνη άκούσε τη σούγγή του να άισυνεται προς τό γραφείο του και... άνέκρουσε πούμπαν!

'Ανάμεσα από δύο αγάπες

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)
ΠΟ την Κέρκυρα, κατέβηκαν και στ' άλλα νησιά του Ιονίου, παρέπευσαν την Πελοπόννησο με τις δαντελλωτές άκτες της, τις γεμάτες άναμνίσεις από την αρχαιότητα, κι' ένα πρωί, καθώς ο Σίλβιο είχε ανέβει πρώτος στη γέφυρα, ξαναγύρισε τρέχοντας κοντά στη Τζινέβρα και της φώναξε:

— Έλα, αγαπημένη μου!... Έλα!...
'Η Τζινέβρα έφρεξε στους ώμους της ένα δαντελλωτό σάλι κι' ακολουθούσε το σύζυγό της άπάνω στη γέφυρα...

Μόλις είχε άναυγει... 'Η γαλιζία θάλασσα χρυσίσε κάτω απ' τις πρώτες άχτίνες του ήλιου κι' ο ουρανός, ο έλληνικός ουρανός, ήταν ακόμα πιο γαλανός...

Και στο βάθος, ή Τζινέβρα, ακολουθώντας τη διεύθυνση που της έδειχνε το χέρι του Σίλβιο, είδε τις καθαρές γραμμές των βουνών της Άττικής και, μπρός απ' αυτά, το λόφο της Ακροπόλεως...

— Ο Παρθενών! Ο Παρθενών! φώναξε ή Τζινέβρα με συγκίνηση.
Κι' έμεινε έκστατη κι' έλα στο σύζυγό της, ο οποίος θαύμαζε επίσης το αιώνιο θαύμα της ελληνικής αρχαιότητας...

— Έπειδή κι' οι δυο ήθελαν να γνωρίσουν καλύτερα την Ελλάδα, διέταξαν τον πλοίαρχο ν' άναυροβόληση στο Φάληρο κι' έμειναν τρεις ή μέρες στάς Αθήνες.

Έπεσε φθινόπωρο στα μνησεία, έκαναν έκδρομες στά περιήγηση, κι' όταν ήρθε ή στιγμή να φύγουν και πάλι, ή ώραία ψυχή τους είχε γεμίσει από το ελληνικό κάλλος...

Έξακολουθούσαν το ταξίδι τους μέσ' απ' το πλήθος των νησιών του ελληνικού άρχιπελάγους, παρέλκυσαν τις μυρωμένες άκτες της Ιωνίας και τέλος κατέβηκαν στην Παλαιστίνη, όπου πήγαν και κατέβησαν το φρόν της εσθλείας τους στον Άγιο Τάφο και στα άλλα μέρη όπου έζησε, δίδαξε και μαρτύρησε ο αιώνας Θεός της αγάπης...

Καθ' όλο το διάστημα αυτό, ή Τζινέβρα έγραφε σ' ένα Ημερολόγιο τις ταξιδιωτικές της εντυπώσεις. Στην άρχή δεν ήθελε, από ντροπή, να τις δείξη στο Σίλβιο... Μία μέρα όμως καθώς έγραφε καθισμένη μπρός στο κοινό γραφείο της καμπίνας που της χρησιμοποιε για ιδιαίτερο σαλόνι, ο Σίλβιο μπήκε μέσα ξαφνικά...

— Τι γράφεις εκεί, αγαπημένη μου; τή ρώτησε.

— 'Η Τζινέβρα έγινε κατακόκκινη.
— Κρατάω μερικές άσημαντες σημειώσεις απ' το ταξίδι μας, του άπάντησε ή νέα γυναίκα.

— Μπα!... Έκανε ο Σίλβιο ξαφνισμένος. Για να τις δώ!

Και πήρε τυχαίως ένα χειρόγραφο... Μάς μόλις το διάβασε, θέλησε να διαβάση την άρχή και την υπόλοιπη συνέχεια και δεν τ' άφησε, παρά μόνο όταν τ' άδιάβασε όλα...

Τόσο είχε ένθουσιαστή απ' τις εντυπώσεις της Τζινέβρας...

— Όταν τελειώσεις, τής είπε με θαυμασμό:
— Πώς δεν μου είχες πη τίποτε, αγαπημένη μου!... Μά αυτές ή εντυπώσεις σου είναι απ' τις ωραιότερες σελίδες που έχω διαβάσει ως τώρα... Πρέπει να τις δώλης σέ βιβλίο... Είμαι βέβαιος πως θ' ακολουθήσουν μεγάλη έντύπωση.

— Έπειτ' από ένα μήνα, μετά την επιστροφή του Σίλβιο και της Τζινέβρας, δυο βιβλία που τ' κυκλοφόρησε συγχρόνως σέ πολυτελείς εκδόσεις ένας μεγάλος εκδοτικός οίκος της Ρώμης, προκάλεσαν μεγάλη έντύπωση στους φιλολογικούς κύκλους, που και οι ασημένιοι άξονες κριτικής δεν έδίστασαν να τ' ανακριθίσουν ως άριστοεργατικά.

Και τα δυο είχαν πολύ άπλοους τίτλους: τ' ένα έλεγαν «Εντύψεις» και τ' άλλο «Εντυπώσεις από ένα ταξίδι». Μολονότι οι συγγραφείς του κρυβόντουσαν με ψευδώνυμα, εν τούτοις δεν άργησε να γίνει γνωστό στα άριστοκρατικά σαλόνια, ότι τα βιβλία αυτά ήταν έργα του μαρνησίου και της μαρνησίας 'Ορσέλλα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Κατά το τέλος του έποιμένου καλοκαιριού, ή δόνα Τερέζα Άλντουϊτς, περαστική από το Ριέντι, πήγε να έπισκεφθή τους 'Ορσέλλα στη βίλλα τους.

— Όπως έλεγε ή ίδια, ήθελε να δανμάση το μακρό Σαλβατόρε, το παιδί

που είχαν άποκτήσει ο Σίλβιο κι' ή Τερέζα στο μεταξύ, και για το ποίο έλεγαν πως ήταν ο πιο χαριτωμένος μπάμπης του κόσμου! στην πραγματικότητα ήθελε να θεσπαθή αν ήταν αλήθεια, δια είχαν διηγηθή: ότι δηλαδή ο δόν Σίλβιο, άποκρίνοντας στις παραλη- σεις των γονέων της Έλένης, είχε στείλει στη Γαλλία το λείψανο πρώτης του γυναίκας μαζί με το μνημείο του, το όποιο είχε ξαναπα- θή τώρα κοντά στον οικογενειακό τάφο των Ντινιδιέ, στο κοιμητήριο του Περ - Λασέζ. Έλεγαν επίσης, ότι το πορτραίτο της ξανθής λένης είχε εξαφανιστή από το δωμάτιό της στη βίλλα 'Ορσέλλα κι' είχε φυλαχτή με φροντίδα στο βάθος κάποιου ντουλαπιού κι' ότι μικρό μέγαρο του Σίλβιο στο Παρίσι, όπου είχε ζήσει μαζί με την λένη, είχε πουληθή. Έλεγαν τέλος ότι ο μαρκήσιος 'Ορσέλλα κι' ή Τζινέβρα άποτελούσαν το πιο εύθυμο ζευγάρι του κόσμου.

— 'Η δόνα Τερέζα, την όποια υποδέχτηκαν στη βίλλα εύχενικά, μα χωρίς θερμότητα, και στην όποια δεν είπαν καθόλου να παρατείνει διαμονή της εκεί, δεν μπόρεσε να ικανοποιήση άπολύτως την περι- γεια της κατά τις λίγες ώρες που πέρασε μαζί με τους 'Ορσέλλα στην ταράτσα της βίλλας τους.

Πρόσεξε μόνο ότι ή Τζινέβρα φαινόταν πιο εύθυμη από τον προ- γούμενο χρόνο—πραγματικά όμως πιο εύθυμη.

Μά κι' ο Σίλβιο φαινόταν κι' αυτός άλλαχμένος. Στο πρόσωπό του δεν υπήρχε πια ή περασμένη αδυναμία, και τα μάτια του φαινόταν να δέν έπληρυναν ή περασμένη αδυναμία, και τα μάτια της φαινόταν να δέν έπληρυναν ή περασμένη αδυναμία. 'Η Τερέζα είχε την συναίσθηση — συναίσθηση που δεν την είχε κατά την προηγούμενη διαμονή της στη βίλλα 'Ορσέλλα — ότι θα σκότωναν πο- σά σ' έναν εύθυμο άνδρα.

Γι' αυτό, όταν έφυγε από την βίλλα 'Ορσέλλα και πήγε στην έπα- δέλφη της κομήςσας Τρεβέντα, όπου την κράτησαν από τραπέζι, έ- πε, συζητώντας σχετικώς:

— Αίονια πίστις στην αγάπην, μιάς πεθαμένης, δεν μπορεί να τ' ά- πάροχη... Νά, ή φτωχή Έλένη, που λησιμονήθηκε από το σύζυγό της...

Στά λόγια αυτά, ή κόμισσα της άπάντησε:

— Αυτό εινε πολύ σωστό... Ά- πό τη στιγμή που ο δόν Σίλβιο παν- τρεύτηκε μία άλλη γυναίκα, της χωστούσε όλη την αγάπη του... Και ή δόνα Τζινέβρα εινε τόσο άξια της αγάπης αυτής, ώστε δεν θ' άδικω- λογούσε το σύζυγό της, αν έξω- λωνόταν να λατρεύη την αγάπην μιάς πεθαμένης...

Τό ίδιο βράδυ, ή Τζινέβρα, ά- φου προηγουμένως, σάν στοργική μητέρα, πήγε κι' επέδλεψε στην κα- τάκλιση του λατρευτού της παιδιού Σαλβατόρε, ξαναγύρισε μέσα στο σαλόνι με το γλυκό φωτισμό, όπου ο Σίλβιο διάβαζε...

Κάθισε κοντά του και πήρε κά- ποιο βιβλίο, που μόλις είχε άρθσει να το διαβάση... Μά, σέ μία στυ- γνή, καθώς σήκωσε ψηλά τα μάτια της, το βλέμμα της έπεσε σέ μία μεγάλη φωτογραφία της Τερέζας.

Τό ίδιο βράδυ, ή Τζινέβρα, ά- φου προηγουμένως, σάν στοργική μητέρα, πήγε κι' επέδλεψε στην κα- τάκλιση του λατρευτού της παιδιού Σαλβατόρε, ξαναγύρισε μέσα στο σαλόνι με το γλυκό φωτισμό, όπου ο Σίλβιο διάβαζε...

Κάθισε κοντά του και πήρε κά- ποιο βιβλίο, που μόλις είχε άρθσει να το διαβάση... Μά, σέ μία στυ- γνή, καθώς σήκωσε ψηλά τα μάτια της, το βλέμμα της έπεσε σέ μία μεγάλη φωτογραφία της Τερέζας.

Τό ίδιο βράδυ, ή Τζινέβρα, ά- φου προηγουμένως, σάν στοργική μητέρα, πήγε κι' επέδλεψε στην κα- τάκλιση του λατρευτού της παιδιού Σαλβατόρε, ξαναγύρισε μέσα στο σαλόνι με το γλυκό φωτισμό, όπου ο Σίλβιο διάβαζε...

Κάθισε κοντά του και πήρε κά- ποιο βιβλίο, που μόλις είχε άρθσει να το διαβάση... Μά, σέ μία στυ- γνή, καθώς σήκωσε ψηλά τα μάτια της, το βλέμμα της έπεσε σέ μία μεγάλη φωτογραφία της Τερέζας.

Τό ίδιο βράδυ, ή Τζινέβρα, ά- φου προηγουμένως, σάν στοργική μητέρα, πήγε κι' επέδλεψε στην κα- τάκλιση του λατρευτού της παιδιού Σαλβατόρε, ξαναγύρισε μέσα στο σαλόνι με το γλυκό φωτισμό, όπου ο Σίλβιο διάβαζε...

Κάθισε κοντά του και πήρε κά- ποιο βιβλίο, που μόλις είχε άρθσει να το διαβάση... Μά, σέ μία στυ- γνή, καθώς σήκωσε ψηλά τα μάτια της, το βλέμμα της έπεσε σέ μία μεγάλη φωτογραφία της Τερέζας.

Ο ΑΙΜΟΒΟΡΟΣ ΜΕΞΙΚΑΝΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ ΝΤΙΑΖ

Η δράσις του Ντιάζ στο στρατό. Πώς ξεφορτωγόταν τούς αίχμαλώτους του. 'Η "μέθοδος Ντιάζ". 'Η άλλοπαλληλες επαναστάσεις του. 'Ο τουφεκισμός του αυτοκράτορος Μαξιμίλια- νού. Πώς έπεκράτησε ο Ντιάζ. 'Η εξόντωσις των αντιπάλων του κ.τ.λ.

ΝΑΣ απ' τους πιο σκληρούς κι' αμμοστα- γείς τυράννους των νε- ωτέρων χρόνων, ήταν κι' ο περιφημος δικτά-τωρ του Μεξικού Πορ- φύριος Ντιάζ, που ζή- σε κι' έδρασε κατ' τα τέλη του περασμένου αιώνας. 'Ο Ντιάζ ήταν ο πιο άκαθάρτος κι' αμμοβόρος άνθρωπος του κόσμου.

— 'Η αλήθεια εινε ότι γεννήθηκε και μεγαλώ- σε σέ μία περίοδο αμα- ρίας, επαναστάσεων και άλληλοεχονόφρωντων Μεξικανών. 'Απ' το 1821, που το Μεξικό

παύθηκε τών ισπανικών ζυγών και άνακηρύχθη- σε κρτος ανεξάρτητο, μέχρι του 1876 που ο Ντιάζ άνακηρύχθηκε πρόεδρος, δηλαδή σέ διάστημα πενήντα πέντε ετών, το Μεξικό ήλ- λει πενήντα τέσσερες φορές κυβερνήτες. Δη- λαδή, κυβερνήθηκε από έναν άυτοκράτορα, ή- αν άντιβασιλέα κι' από πενήντα δυο ή- αντες.

Και κάθε μία απ' τις πενήντα τέσ- σερες αυτές άλληλες κυβερνήσεις γινόνταν ά- παραίτητος ν' επαναστασι, φόνους, τουφεκι- σμούς κι' αματωσιές.

— 'Η δικτατορία της άλληλες κυβερνήσεως ήταν άπλουστάτη. Έκείνος που σκότωνε τον πρόεδρο της δημοκρατίας—ο όποιος ήταν και πρόεδρος της κυβερνήσεως— άνακηρυσσόταν πρόεδρος όπου νόηθη κι' ή δική του σειρά, δηλαδή νά τον σκοτώση κάποιος άλλος.

Έκτος απ' τις επαναστάσεις αυτές, στο έ- δικ χρονικό διάστημα, έγιναν ένας πόλεμος έ- ναντιον των 'Ηνωμένων Πολιτειών στο 1845, κι' ένας έμφύλιος πόλεμος στο 1858.

— 'Απ' τότε που άποσχί- λωσε ο Πορφύριος Ντιάζ, μία έποχή δηλαδή από την πατρίδα του εκάστισαν ή άναρχία, ή κίτρινη πορείς και ή χολέρα. 'Η πολιτείες ήταν μισοετοιμηθή κι' οι δρόμοι τους ήταν γεμάτοι από πτώματα, που έμειναν μέρες και εβδομάδες άπαρη. Τέλος κάθε χωριό άναστα- τανόταν, κάθε τόσο από άγριες αματωσιές μεταξύ έθνικών οικογενειών, όπως στην Κοο- σά και τη Νεάπολη.

— Πρώτη φορά που άναδείχθηκε ο Πορφύ- ριος Ντιάζ, ήταν ο έμφύλιος πόλεμος του 1858. 'Ηταν τότε λογαγός νεαρότατος, κι' έγινε με μιάς περιστομής, έπειδή αυτός πρώτος καθιέρωσε την άπένθρωπη και...πρακτική τα- κτική, νά σάζη, τους αίχμαλώτους που έ- σταν στα χέρια του!... Με τον τρόπο αυτόν δεν ήταν άποχρησμένος ν' άπαρηγόη ένα μέ- ρος των στρατιωτών του νά νά προσηύχουν τους αίχμαλώτους.

Τόσο δέ πρακτική, έθεωρήθη ή μέθοδός του, ώστε σέ λίγες εβδομάδες την καθιέρωσαν και έ- λαι οι άλλοι γενέταφοί του και έπειτα έλα- σ' άξιωματικοί του άντιπάλου στρατού. Και σ' ένα άντιπάλ στρατεύματα την έλεγαν μέθοδος Ντιάζ.

— 'Ο έμφύλιος πόλεμος κράτησε τρία έλάκλ- ρα χρόνια και τελείωσε με την επικράτηση των Φιλελευθέρων, σ' όποιους άντικει- ον Πορφύριος Ντιάζ, ο όποιος σ' έτος, τόσο πολ- λέμου από λογαγός είχε γίνει αντισυνταγμα- τάρχης και άρχηγος του στρατού που μπήκε θριαμβευτικά στην πόλη των Μεξικού, την πρωτεύουσα του κράτους. 'Η πρώτη πράξη των Φιλελευθέρων μάλιστα καταλάβαινε την πό- λη του Μεξικού, ήταν νά πνε στον Καθεδρι- κό ναό και νά καταστρέψουν το περίφημο έργο

διακοπότηρο, που ήταν μνησείο άξιας, γιατί ήταν όλόχρυσο κι' είχε πάνω του 5.872 δια- μάντια, 2.653 σμαράγδια και 544 ρουμπίνια.

— 'Η δεύτερη φορά που άναδείχθηκε ο Ντιάζ ήταν ή έποχή της επευθείσεως της Εβρώπης σ' ά ζητήματα του Μεξικού. Άφορη ή στην έ- πέμβασι αυτή έδωσε το γεγονός ότι, κατά τον έμφύλιο πόλεμο και τις διάφορες άλλες αματωσιές, συνέβαινε νά σκοτώνονται κα- τά λάθος, και ύπληροι των Εβρώπειων κρα- των.

Τέλος, χάρις στην πρωτοβουλία του Άυτο- κράτορος της Γαλλίας Ναπολέοντος Βου, σ' τις άρχές του 1862, έξελέγη άυτοκράτορας του Μεξικού ο άυστριακός άρχιδούξ Μαξιμίλιανός, ο όποιος άποδέχθηκε σ' ή βέρα Κρούς, συ- νοδευόμενος από στρατεύματα γαλλικά, άγ- γλικά, ισπανικά, άυστριακά και όύγγρικά.

— 'Αμέσως τότε ο Ντιάζ, πής μαζί του μία δύναμη άφοσιωμένων του στρατού, βγήκε στο κλαρί κι' άρχισε άμεσικτον κλεφτοπόλεμο έ- ναντιον των ευρωπαϊκών στρατευμάτων. Τό άποτέλεσμα της άνταρσίας έκεινης εινε γνω- στό. Έπειτα από πέντε ετών συνεχείς κλε- φοπολέμους κι' έντατική προπαγάνδα, ο Μα- ξιμιλιανός κι' ή Αδελή του είχαν γίνει μιση- τοί στους Μεξικανούς, ή Γαλλία άναγκάστη

Ο Πορφύριος Ντιάζ στα 1867

και, το 1867 ν' άποσχη τ' ά στρατεύματα της και με νύχτα, ο Ντιάζ, που όπριον είχε με πολλή απασχόη οι έπαδοί, κατέλαβε την πρωτεύουσα και συνέλαβε αίχμαλώτη τον Μα- ξιμιλιανό, τον όποιον και τουφεκίσε.

Τό Μεξικό άνακηρύχθηκε και πάλι δημο- κρατία. 'Ο Ντιάζ που είχε πάρει έντομεταξύ τον βαθμό του στρατηγού, έθεσε ύποψηότη- τα για τ' άξίωμα του προέδρου, με έπειδή στις έκλογές νικήθηκε απ' τον ύποψηό του άντιπάλου κόμματος, κήρυξε και πάλι έ- παναστασι. Μά ο άντιπάλος που κηρύχθηκε, με σκληρά μέτρα κι' έκείνος, νά επικρατήσει και ο Ντιάζ κηρύχθηκε στα βουνά, όπου για κάμποσα χρόνια έμεινε φιλοξενούμενος από τον Λοζάντα, έναν έξουσιοτή ληστή, μονό- φθαλμο και με κομμένα πέντε δαχτυλά των χεριών του.

Σέ δυο χρόνια ο πρόεδρος της Δημοκρατίας πέθανε από συγκοπή καρδιάς—ο μόνος Μεξι- κανός πρόεδρος που μέσα σ' έναν τίονα πέ- θανε από θάνατο φυσικό—και στις έκλογές ο Ντιάζ ξαναέλαβε ύποψηότητα, με έλασε

και τή φορά αυτή. Και πάλι λοιπόν έκηρυξε επαναστασι και πάλι νικήθηκε απ' τον άντι- πάλό του. Για λίγον καιρό, άποτραβήχθηκε απ' την πολιτική κι' άναχολήθηκε με τις ά- πέραντες ζαχαροφύτες που είχε αγοράσει έν- τομεταξύ.

— 'Επ' τέλος, στις έκλογές του 1876 ο Ντι- άζ ήλκε στον άγωνα με ήλη τη δύναμή του. 'Ηταν άποφασισμένος νά κερδίση ύποσότη- τε, έστω κι' αν επρόκειτο νά δουξή στο αίμα έλο το Μεξικό. Μήνες πριν, ώργάνωσε μία συμμορία δολοφόνων, οι όποιοι, απ' τη στιγμή που προκηρύχθηκαν ή έκλογές, μέσα σέ λίγες εβδομάδες, σκοτώσανε έλους τους άλ- λους ύποψηφίους κι' έτσι ο Ντιάζ έξελέγη, έπ' τέλος, πρόεδρος, έπειδή δεν είχε κανένα άντιπάλο!

— 'Επ' τρία χρόνια ο Ντιάζ κυβέρνησε τη χώ- ρα με ήσυχία. Μά όταν τ' τέταρτο έτος, έ- πρόκειτο νά γίνουν καινούργιες εκλογές, έ- φήρωσε την τακτική που είχε επινόησει και στις προηγούμενες και την όποια ο ίδιος είχε έπονάσει σ' αλήθεια του Τάφου. Έβάλε δη- λαδή και σκοτώσανε έλους όσους τολμήσανε νά ύποβάλουν ύποψηφίότητα για τ' προεδρικό ά- πόβιβλον ύποψηφίωσης. Έτσι κυβέρνησε άλλη μία τετραετία, σ' έτος της όποίας, για νά έξουσιοστή κά- πως, και έπειδή ή χώρα είχε φτάσει σ' ά πρόθυρα της γενοκτοπίας απ' τις καταχρήσεις και τις σπατάλες του, ύπέδειξε νά εκλεγή πρό-εδρος ένας άνθρωπος της έμπιστοσύνης του, ο περίφημος Γκονζάλες.

— 'Ο άποπονητής πώτος του Ντιάζ φάνη- κε περισσότερο άξιος απ' ό,τι τον ένομιζαν. Τακτοποίησε τ' οικονομικά, έβαλε σέ τάξη τη χώρα κι' είχε άρχισι νά γίνεται δημοφιλής. Άλλά ο Ντιάζ δεν μπορούσε ν' άνεχθή ένα τέτοιο πείγμα. Και στις έπόμενες εκλογές, του 1884, τον έβουσε κι' έξελέγη πάλι πρό-εδρος.

— 'Από τότε πια ο Ντιάζ κράτησε την έξου- σία επί δακαέτη χρόνια, με τή γνωστή του τακτική, την αλήθεια του Τάφου. Στο τέ- λος κάθε τετραετίας, έθαι έθαι την πόλη νά έάλουν ύποψηφίότητα, έδολοφονούτο οι τήν παρμονή των εκλογών. 'Η συμμορία των δολοφόνων που είχε οργανώσει ο πρόεδρος κι' άμμοβόρος πύρανος και την όποια συντηρούσε με άδρα επιχορηγήσεις απ' το δημόσιο τα- μείο, φρόντιζε νά τον άπαλλάσσει άχι μόνο απ' τους ύποψηφίους πρόεδρους, άλλα κι' από κάθε επικίνδυνο άντιπάλο, κι' από κάθε έν- θρωπο που θ' έολούσε νά έκφρασή έναντιον του.

— 'Ετσι, στο διάστημα της προεδρίας του Ντιάζ, ύπολογίσει ότι πάνω από εκατό μι- λιάδες άντιπάλοί του δολοφονήθηκαν απ' τη συμμορία των δολοφόνων του. ή σκοτώθηκαν απ' τ' άφοσιωμένα του στρατεύματα. Και ο Μεξικανός λαός ζούσε μία ζωή μαρτυρική πληρώνοντας έλόντα καινούργιους φόνους, που έπέβαλε ο φόβερος πύρανος κι' οι σύντροφοί του.

— Στο τέλος τ' κακού έτασε σ' άπογοήτρη- το και τ' 1910 έγινε μία παλλακή εξέγερ- σης. Όλοι οι κάτοικοι της πόλεως του Μεξ-ικού και πολλές γιλιάνες που είχαν έρθει δ- πλισμένοι απ' τις γενοκτοπικές πολιτι- κήσανε τ' παλάτι κι' έπειτα από μια φονική συμπλοκή, με τ' άφοσιωμένα στον τυράννο στρατεύματα, τον άναγκάσανε νά παραιτηθή και νά φύγη κρυφά για τ' Παρίσι, όπου πέ- θανε τ' 1914.

Η ΜΕΓΑΛΗ

ΑΓΑΠΗ

(ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΖΑΚΥΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Νικόλας δεν ήξερε ακόμα τίποτα. Από το σπίτι του 'Αλκιονά μύθαινε πως ο κόντες Δερβίνας κατόντα να πάει πίσω τη θυγατέρα του. Κι' άφροντας τον άλλον στο χτίμα, στο σπίτι του, πήγε στη βίλλα να μάθει τα καθέκαστα.

Σε μια ώρα γύρισε.

— Ναι, του είπε, η αρχοντοπούλα είναι στο Γεράκι. Μου το είπε ο Νίκος που την είδε με τα μάτια του. Ψες το βράδυ ο κόντες την έφερε με την καρρίτσα. Έφερε μάλιστα και τάλλογ της που είχε τότε στο στάβλο.

— Κι' η ίδια που είχε;

— Στο σπίτι.

— Κλειμένη;

— Όχι και τόσο... Ο Νίκος μου είπε πως την αβγή την είδε στο μεγάλο μπαλκόνι.

— Ο σιδηρ. Πιέρος θάδελε να μάθει: έδω θα την αφήσει; ή θα την πάει άλλο; ή θα τη μακαράρει για την 'Αλκιονά;

— Αυτό ποιος το ξέρει;... Πες του σιδηρ. Πιέρος πως θάχω το νου μου. Πάντα κάτι θα ιδώ, κάτι θακούσω. Κι' έλα πάλι να σου πω.

— 'Ωραία! φώναξε ο Πιέρος άμ' άκουσε αυτή τη διήγησι. Αδριο θα ξαναπάς!

— Νά, ξαναπάω, αφέντη μου. Κάθε μέρα να πηγαίνω. Δε μ' έμπο-
δισε κανένας, δε με σταμάτησε, δε με ρώτησε. Έγώ ρώτησα που μπορεί να ιδώ το Νικόλα. Κι' ένα παιδί, μ' οδήγησε στο χτίμα.

Ο Πιέρος άποησε κάτω γι' αυτό. Πως το «κάστρο» έμεινε αφέ-
λαχο; Κι' πώς η Τζένη μπορούσε να βγαίνει και στο μπαλκόνι; Δεν έπρεπε να την έχουν κλείσει σε μια κάμαρα; Κι' όλοι εκείνοι που την είχαν άρπάξει, και με άλλους μαζί, δεν έπρεπε να φυλάνε άπέξω; Άμ' ο Νικόλας; Πως τον άφιναν να έπικοινωνεί με ξένους άν-
θρώπους; Δεν έπρεπε να τον έχουν κι' αυτόν περιορισμένο, υπό έπαιρησι;

Κι' ο Πιέρος συμπέρανε:

«Θα την πάρη σήμερα και θα φύ-
γουν... Γι' αυτό δεν τον νοιάζει τον κόντε Δερβίνα... Θα μπορούσε άραγε ο Νικόλας να μάθει που θα την πάει;... Άν μπούν στη χώρα, θάβαν χωρίς άλλο για να πάρουν το βα-
πόρι...»

Και, την άλλη μέρα, περίμενε με άγωνία το σπίτι του που είχε ξαναπαίει στο Γεράκι.

«Όχι! κανένας από την οικογένε-
α δεν είχε φύγει. Πατέρας, μόν-
α και κόρη βρισκόταν άκόμα στη βίλλα. Κι' ούτε για ταξίδι έτοιμα-
ζόνταν ούτε για κονβάνια ο άλλη έξοχη. Και το «κάστρο» πάντ' αφέ-
λαχο. Κανένα φρουρό δεν είχε ά-
παντήσει πάλι ο σέμπρος του 'Αλ-
κιονά. Και άπόρρεσε να μιλήσει με το Νικόλα με τη μεγαλύτερη εύκολια.

— Η γυναίκα μου ξαναβάρηκε στο μπαλκόνι; ρώτησε ο Πιέρος.

— Ό, ναι! ο Νικόλας την είδε και το βράδυ να κάθεται με τους γονείς της όπως πάντα.

Μά έδω ήταν μυστήριο! Πως μπορούσε να εξηγηθεί αυτή η άφο-
βία του κόντε Δερβίνα; Τόσο καλά, και τόσο χρονιά, είχε πάρει τα μέ-
τρα του; Και με τη φαινομενική αυτή άφύλαξία, ήθελε να παρασύρει τον Πιέρο σε καμιά ένέδρα;...

Άλήθεια. Όπως του παρόστανε τα πράγματα ο σέμπρος του, μπο-
ρούσε να πάει με δυο - τρεις μόνο ανθρώπους και να πάρη τη Τζένη μια χαρά. Κι' όμως τώρα φοβό-
ταν να πάει και μ' ένατό! Τόσο δεν θα φοβόταν δέβαινα, αν μάθαι-

νε πως η Τζένη ήταν κλεισμένη, φυλακισμένη, και τη φρουρούσαν δέκα άρματαμένοι... Έπρε-
πε πρώτα να εξηγηθεί αυτό το μυστήριο...

Κι' εξηγήθηκε.

Την τρίτη μέρα, που ο σέμπρος ξαναπήγε στο Γεράκι, γύρισε στον 'Αλκιονά μ' ένα γράμ-
μα της Τζένης! Ο Νικόλας του το είχε δώσει. Και σ' αυτόν πάλι το είχε πετάξει η Τζένη από ένα παράθυρο.

Η γυναίκα του του έγραψε:

«Πολυαγαπημένε μου,

«Θάπορξ βέβαια πως μπορεί και σου γράφω. Μά την άλληνα, άπορώ κι' εγώ. Γιατί ενώ όλη την ήμερα ο πατέρας μου δεν κάνει όμμα από κοντά μου και δεν με χάνει από τα μάτια του στιγμή, τη νύχτα μ' άφνει μόνη στην κάμαρά μου, όπου υπάρχει άκόμα το γρα-
φείο μου με το καλάμιαί μου, τις πέννες μου και τα χαρτιά μου... Μά δεν το ξέρει πως θα σου γράφω και θα κάω δ.τι μπορεί για να σου στείλω το γράμμα; Σ' αυτό με βοήθησε κι' η τύχη. Σήμερα το δειλινό θήγραινε να κάωμμε ένα μικρό περίπατο με τα πόδια. Σ' ένα στρατόνι άπαιτήσαμε το Νικόλα. Εκείνη τη στιγμή, ένας Γερμανός της πλησίασε τον πατέρα μου για να του πη κάτι σπουδαίο χρονιά. Μάησε λίγο πίσω. Κι' έπωρφήθηκα για να γνέπω του Νικόλα να πλησιάσει.

«Έχε το νου σου, του ψθυρίζω, άπόψε θα σου πετάξω ένα γράμμα για τον άντρα μου. Κάμε τρόπο να του το πές ή να του το στείλεις.

«Άντσι, κυρά μου! μου άπαντ ή Νικόλας; ο σέμπρος σας από τον 'Αλκιονά έρχεται κάθε μέρα!

«— Ά. μπράβο! το δίνεις του σέμπρου!..

«Χάρηκα πολύ. Ο πατέρας μου, μ' όλο το σπουδαίο που τούλαγε ο Γερμανός, με θυμήθηκε γρήγορα. Μά έγώ είχα προφτάσει να σ-
νεννοήσω με το Νικόλα. Τώρα είναι κάτω άπ' το παράθυρό μου. Και περιμένει ο καμένος να τελειώσω το γράμμα για να του το πετάξω...

«Μάθε λοιπόν, χρυσέ μου Πιέρο, πως θα μείνω στο Γεράκι. Ο πατέρας μου, καθώς με δειβαίωσε, δεν σκοπεύει να με πάει άλλο. Όπτε

φοβάται μην του φύγω. ή μην έρ-
θης να με πάρεις, γιατί έχει πά-
ρει τα μέτρα του σε τέτοιο τρόπο, λέει, που αυτό είναι άδύνατο. Θυ-
σικά, την ήμερα, που εινε πάντα μαζί μου, δεν θύ μπορούσα. Κι' αν έζορσούν έσύ κι' ήθελα να σ' ά-
κοιούθησω, θάβγαζε το πιστόλι του, που τότε πάντα στην τσέπη του, και θα τινάζε τα μυαλά του μπροστά μου. Έτσι μου είπε. Εινε άπορμασμένος. Κι' έζη πεποθηση πως θα προτιμήσω να σε στενηθώ παρά να χάσω έτσι τραγικά τον πατέρα μου.

«Θάνα, μου είπε, σά να με σκοτώσεις έσύ ή ήδία, με το χέρι σου. Έ, αυτό δεν θα το κάμεις ποτέ!»

«Κι' εινε ήσιχος. Στο μεταξύ σιζήτημα. Προσπαθεί να με πείσει πως πρέπει να σ' άφήσω. Θά κά-
μω, λέει, ναυαρχωθή ο γάμος μας, που έγινε με τη βία και χωρίς την άδεια κανενός, και θα με κρατήσει κοντά του, σά ζωντοχήρα, ως που να με ξαναπαντρέψω. Έγώ, άπε-
νοντίας, προσπαθώ να τον πείσω να υποχωρήσει. Ό,τι έγινε, το λέω, δεν ξαίνεται. Ο κόσμος δεν έχει να του πη τίποτα, άφου έδω σάκο-
λούθησα χωρίς τη θέλησή του. Όπ-
τε να τάκοση! Μου σέρονει πάντα την παλιά έχθρα. Ειναι άδύνατο δ-
μως να φαντασθής πόσο ήσιχα και πόσο φιλικά σιζήτημα. Από την πρώτη άλλωστε στιγμή μου φέρθη-
κε μαλακά. Στην καρρίτσα, με ελ-
γανεύθηκε λιγάκι, με πικάρησε ε-
ποί

....Και έπωρφήθηκα για να γνέπω του Νικόλα να πλησιάσει...

την παύση γιώτα, να ούτε με μάλωσε, ούτε μ' έβρισε. Μπορώ να πω πως η μητέρα μου φάνηκε πιο άγρια. Μου έκαμε πολύ κακή υποδο-
χή, μου είπε άσχημα λόγια, δεν με καληνέχτηκε όταν χωριστήκαμε για τη κοιμητομή. και μόλις και μετά βίας τάλλο πρωί με καλημέρισε. Ο πατέρας μου θα της είχε μιλήσει. Τώρα κι' αυτή εινε κάπως μαλα-
κωμένη...

«Αλλά τί θα γίνει; Ο πατέρας μου μου λέει: — Άφου λοιπόν έπιμένεις, περιμένει να πεθάνω. Τότε μόνο θα μπορούσε να ξαναβάρη από δω. Σε ειδοποιώ όμως πως δεν σκοπεύω να πεθάνω γρήγορα...»

«Νά του φύγω;... Πως ξέρει! Καμιά μέρα θα μπορούσε ίσως να παρουσιασθή καμιά εύκαιρία. Νά καθάλλωξω τάλλογ μου και δρόμο για τον 'Αλκιονά! Μά έλα που φοβάμαι μή κάμω εκείνο που με φοβό-
σε;... Όσο για νύχτες έσύ, άδύνατο! Είμαι βέβαιη πως, με το πείσμα που έχει, θα τραβήξει το πιστόλι και θα μου πη: «Η μένεις, ή σκοτώνομαι»...

«Σέμπρο, άγαπητέ μου Πιέρο, και πές μου τί μπορεί να γίνει, τί πρέπει να κάω; Γράψε μου. Στείλε το γράμμα σου στο Νικόλα. Κι' ίσως αυτός μπορεί, καμιά ώρα, να μου το δώσει. Θά κάμω τρόπο... Σε γλυκοφιλώ και τελειώνω. Ο καμένος ο Νικόλας περιμένει. Κι' εινε άγρια. Άς μη τον κάω να γινωμνήσει περισσότερο, κοροσμέ-
νος καθώς ειναι από την τόσο έργασία της ήμερας. Καληνύχτα, άγάπη μου, Η Τζένη σου.»

Νά λοιπόν γιατί δεν είχε φρουρούς στο Γεράκι ο κόντες Δερβίνας. Νά γιατί δεν έ-
βανε τη Τζένη σε μια κάμαρα σά φυλα-
κισμένη. Νά γιατί δεν έσκόπευε να την πιά σ' άλλη, άγνωστη έξοχη, ή να φύγ-
η της για την Ειρώση; Είχε βάλει κι' αυτός τη ζωή του. «Η μένεις, ή τι-
νάω τα μυαλά μου». Τι μπορούσε πάλι να κάμω κι' η Τζένη; Τη ζωή της για την ά-
γάπη της θα τη θυσίαζε. Τον πατέρα της όμως δεν θα τον σκότωνε ποτέ. Και σ' αυτό βασίζονταν ο κόντες Δερβίνας.

Τώρα, μπορεί να τούλεγε μόνο για να τη φέρσει. Άν η Τζένη, άμνηφόντας τη φρο-
νιέρα, έβρισκε καμιά εύκαιρία και τού-
φαινε, μπορεί εκείνος να μη σκοπούνταν καθόλου. Μά ποιος τόν ήξερε; Κι' αν τό-
κανε στο γεροντικό του πείσμα; Μπορού-
σε ο Πιέρος να πη της γυναίκας του: «ήγνε άια σου βολέση και σου έγγνωμαι πως δεν θα σιμεί τίποτα τραγικό». Άκόμα μεγαλύτερος ήταν ο κίνδυνος αν πήγαινε ο ίδιος να την πάρη. Ο γέρος μπροστά της θάβγαζε το πιστόλι του και θα το ά-
κοιούσε στο μνηνιά του. Τι θάκαναν τότε; Και κοινοδία να ήταν, θα τούμωσε η Τζένη να κοινηθή;...

Αυτά συλλογίστηκε ο Πιέρος, άμα διά-
βασε το γράμμα της γυναίκας του, που την ίδια μέρα, άφύλαχτος κι' αυτός, έ-
λεπτερος, του το πήγε ο Νικόλας. Κι' ά-
φου σχημάτισε το συμπέρασμά του, της έγραψε κι' αυτός ένα μεγάλο γράμμα, για να της έμνησθη πρώτα τη χαρά του που μπορούσαν πάλι να έπικοινωνούν, κι' έπει-
τα για να της συστήση ήτοιμονή κι' έγ-
καρτέρηση:

«Είλε, δυστυχώς, άνάγκη να μείνωμμε άκόμα λίγο καμώ χωρισμένοι. Όπτε να ήγης μονάχη σου ειναι φρόνιμο, ούτε νύχτα έγώ να σε πάρω. Δεν άναλαμβάνω την εύθύνη του τί μπορεί να σιμεί. Λοι-
πόν άς περιμένουμε. Με τον καρμό, το πεί-
σμα που μπορεί νάμω σήμερα ο πατέρας σου, μπορεί να πέρι. Θα ιδής έσύ και θα καταλάβεις. Για την ώρα, γράφε μου όταν μπορείς. Κι' έγώ θα κάω τρόπο να ιδωθώ, έτσι κι' από μακριά. Νάντεγρώσω μόνο το γλυκό σου πρόσωπο, δεν θέλω τίποτ' άλλο! Είμαι συνθημαμένος έγώ να εγκαταλείψω και να περιμένω. Σ' άγαπάωσά τάχα λιγότερο τότε που σε θεωρούσα μνηστή μου παρά τώρα που είσαι γυ-
ναίκα μου; Κι' άμως ήξερα να περιμένω και τότε που κάθε τόσο μίς χωρίζαν και σ' έχανα. Τώρα τούλάχιστο ξέρω που είσαι, τί κάνεις και τί σκέπτεσαι. Όπως ξέρεις κι' έσύ...»

Ο Νικόλας πήρε το γράμμα και γύρισε στο Γεράκι. Άλλά δεν μπο-
ρεσε να πλησιάσει τη Τζένη για να της το δώσει άμέσως. Της έγραψε μόνο από μακριά πως στον κόρφο του είχε κάτι γι' αυτήν. Και τη νύ-
χτα, άφου κοιμηθήκαν όλοι κι' η ζωντοχήνα κλειστηκε στην κάμαρά της, ο σέμπρος πήγε κι' στάθηκε κάτω άπ' το παράθυρο. Σε λίγο, άπ' το παράθυρο έβγαινε κατέβαινε μια κλωστή με το βάρος μιας κονταρί-
στρας. Έφτασε ως το Νικόλα, που έδωσε στην άκρη το γράμμα. Κι' η Τζένη το τραβήξε άπάνω. «Παός να μου τούλεγε — συλλογίστηκε — πως έτσι μου έβγαλε να λυβαίνω τα γράμματά του άντρός μου! Σά μαθητοπούλα κλεισμένη σε Παρθεναγωγείο, που ο άγαπημένος της δε-
λεάζει τον κνημόν να της πασάρη τα γράμματά του ή να τον άφήνει να δροσκέλλη τη μάντρα...»

Έτσι αυτή η σκέψη, άμα διάβασε το γράμμα του Πιέρου, της γέν-

νησε μίαν άλλη: «Στη θέση του Νικόλα, στον κήφο, κάτω άπ' τα πα-
ράθυρά μου, αν βρισκόταν ο ίδιος ο Πιέρος, τί θα γινόταν; πους θα τον έβλεπε; πους θα τον έμπαδίζε;... Τίποτα... κανένας!... Για φαν-
τάσου, αν τούγραινα νάρθη!»

Το συλλογίστηκε άκόμα, το συλλογίστηκε πολύ, και το δοξίκε εύ-
κολο κι' άσύνδινο. Και στη βίλλα μπορούσε να μπη ο Πιέρος, και στην κάμαρά της ίσως νάνεβη τη νύχτα. Κι' αν άκόμα τον έβλεπε ο πατέρας της — που ήταν άπίθανο — τί μπορούσε να κάμω; Άντρες της ήταν. Οπ' έπρόκειτο να φύγω μαζί του, για να τινάξω, όπως φο-
βόταν ο γέρος, τα μυαλά μου. «Ο Πιέρος άς φύγω, θα τούλεγε έγώ μένω μαζί σου».

Το περιεργό εινε που αυτό το σχέδιο έκαμε κι' ο Πιέρος. Στην άρχη είχε σκεφθ ή να βγαίνει καθάλλα, να πηγαίνει στα έξοχα μέρη όπου συγκαζε ο κόντες. Κάπου κάποτε θα τον άπαντούσε με την κό-
ρη του, κάπου κάποτε θάχε την εύτυχία νανταρώρη «το γλυκό πρόσω-
πο» της γυναίκας του... Έπειτα του ήρθε ή ιδέα: «Η βίλλα εινε άφύλακτη γιατί να μην πάω μια νύχτα στο Γεράκι;»

Κά μετά δυο ήμέρες, έλαβε γράμμα της Τζένης που του έλεγε το ίδιο. Έ, τότε δεν έδίστασε στιγμή:

— Νικόλα! άπόψε τα μεσάνυχτα θάαυα κεί! Κι' αν δεν μπορούσες να της το πής, δεν πειράζει. Θα βγί στην παράθυρό της, μην έχης να της δώσεις κανένα γράμμα, και θα ιδή έμένα!...

Τα συμφώνησαν. Ο Νικόλας έφανε γρήγορα. Και το βράδυ, ο Πιέρος κα-
θαλλέρισε και ξεκίνησε για το Γεράκι. Κόντευαν μεσάνυχτα όταν έφτασε στο πιανό άμπέλι, όπου, κατά τη συμφωνία τους, τον περίμενε ο Νικόλας.

— Της τόπες; με περιμένει;

— Όχι... δεν μπόρεσα... Μια στιγμή μόνο την είδα στο μπαλκόνι και της έ-
γνεψα. Μά δεν ξέρω αν της έδωσα να καταλάβη...

— Δεν πειράζει... Θα ένόμισε πως έ-
χεις πάλι γράμμα. Και θα βγί. Κοιμή-
θηκαν στη βίλλα;

— Όλοι... από κεί έρχομαι...

— Άηλαδή σβύσανε τα φώτα. Δεν ξέρουμε όμως αν τους πήρε ο ύπνος. Δεν εινε νορίς άκόμα;

— Δεν πιστεύω. Μά, για καλό και για κακό, άς μορογάροουμε ως μ-
ση ώρα.

Κι' άγοπόρησαν. Πήγαν σιγά-σιγά ως το σπίτι του Νικόλα, έδσαν εκεί άπέξω το άλογο, κάθισαν κάτω άπ' την περσουλιά — ή φαμίλια του σέμ-
που, ή γυναίκα του και τα δυο τον κοι-
μισάνα, κοιμήτουσαν μέσα — κάπνι-
σαν ένα τσιγάρο κι' έπειτα, σιγά-σιγά, ξεκίνησαν για τη βίλλα πάλι.

Η καμυελόπορτα ήταν κλεισμένη. Μ' αυτό το πιασ μένος, που ο τοίχος ή-
ταν πιο χαμηλός από κεί άρχισε τούμπε-
λι και μόνο ένα στενό στατόνι το χώ-
ριζε άπ' τον κήφο της βίλλας — ο Πιέ-
ρος, με τη βοήθεια του Νικόλα, δεν έου-
πορεύθηκε καθόλου να σκαρφαλώση στην κορφή κι' από κεί να πηδήση μέ-
σα. Ο σκύλος έτίπνισε στο λαιμό του, να γυρίλλε μόνο χωρίς να γανιάσει. Είχε μισήσει το Νικόλα.

Πέρασαν τον κήφο σαν τους κλέ-
πτες. Ο κητορας κοιμόταν μέσα στη βίλλα, μαζί με το ύπναισμά. Ο Νί-
κος μόνο κοιμόταν στο σταβλό. Μά ο έσκος του ήταν βαλός κι' όταν άκούα

δεν τούρριζαν στα πόδια του κωτικό... — Τι θα κάναμε, αν έπαιρσε τώρα ο σκύλος; πηδάμε ο Πιέρος.

— Τίποτα, αφέντη μου! Θα χαμηλώμες μέσ' στα χαμώδεντα και δε θάβλεπε παρά έμένα.

Έφτασαν στο άδεντρο μέρος, το χαμώδεντο, με τους πάχνους, που τούρριζε το σκύ. Και σταμάτησαν κάτω άπ' το παράθυρο εκείνο της Τζένης — ή κάμαρά της είχε δυο — όπου έβγαινε συνήθως για να συνημαίται με το Νικόλα. Ήταν διάνοχο μά σκαπινό. Η Τζέ-
νη, χωρίς άλλο, θύγαν ξαλωμένη σε καμιά πολυθρόνα, ή και στο κρεβάτι, και θα σέβασε περιμένοντας ν' άκούση κανένα συνήμα για να πηδάει. Έτσις θάχε προβάλει και δυο-τρεις φορές, χωρίς νακούρη τίποτα, και στη θέκοντας κανένα, άπαύρισε για την άγο-
πορία αυτή, γιατί τα μεσάνυχτα είχαν περάσει...

Ο Νικόλας σφύριζε έλαφρά.

Η Τζένη πετάχτηκε στο παράθυρο.

— Ά! έκαμε σαν τρελή άπ' τη χαρά της καθώς είδε και τον Πιέρο.

— Σιγά! της σφύριξε αυτός, δαγκώνοντας το δάχτυλό του. (Άκούουθε!)

— Θάνα, μου είπε, σάν να με σκοτώσεις έσύ ή ήδία με το χέρι σου!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ "ΓΡΑΦΕΙΟ ΑΡΙΘ. 40," "ΤΟΥ ΙΝΤΕΛΙΤΖΕΝΣ ΣΕΡΒΙΣ,"

Η απόκρυφος υπηρεσία του σέρ "Άλφρεντ Έβινγκ. Πώς μετέφραζαν τα κρυπτογραφικά τηλεγραφήματα κατά τον πόλεμο. Η μυθιστορηματική κάθοδος του «Γκαϊμπεν» και του «Μπρεσλάου» στα Δαρδανέλια κ.λ.π. κ.λ.π.

ΜΙΑ από τις πιο απόκρυφες υπηρεσίες του «Ιντέλιτζενς Σέρβις» κατά τον παγκόσμιο πόλεμο ήταν το μυστηριώδες «Γραφείο αριθ. 40». Η διάφορες ιστορίες της Κατασκοπείας που δημοσιεύτηκαν άμεσα μετά τον πόλεμο, περιγράφουν με κάθε λεπτομέρεια τις τρυφικές περιπέτειες και τα εκπληκτικά κατορθώματα των μυστικών πακτωρών, με καμιά σχεδόν δεν αναφέρει τις ανεκτίμητες υπηρεσίες που προσέφερε αυτό το απόκρυφο και σκοτεινό Γραφείο της αγγλικής Κατασκοπείας.

Ένεστε άκουσε να γίνεται λόγος για τον σέρ "Άλφρεντ Έβινγκ; Όχι, άσφαλως, γιατί έχουν γράψει πολύ λίγα πράγματα γι' αυτόν. Κι όμως ο αινιγματικός αυτός άνθρωπος ήταν ένας από τους πιο παλινγορούς και τους πιο άρραγες αγγλικούς της αγγλικής Κατασκοπείας. Ο σέρ "Έβινγκ διηθύνει το απόκρυφο «Γραφείο αριθ. 40». Ήταν δηλαδή άρχηγός μιας από τις πιο δύσκολες υπηρεσίες, το προσωπικό της οποίας απέτελετο από τους πιο επιδέξιους και τους πιο ευπεικούς μεταφραστές των κρυπτογραφικών ραδιοτηλεγραφημάτων!

Ο σέρ "Άλφρεντ Έβινγκ λοιπόν, και τα δόξαντά του αέθλουσαν όλα τα έθνη της ραδιοτηλεγραφίας, και προσπαθούσαν να βρουν το «κλειδί» τους και να μάθουν από τη μετάφραση του κρυπτογραφικού κειμένου τους τα μυστικά των ξένων κατασκοπών και τις κινήσεις των στρατιωτικών και ναυτικών δυνάμεων του έθνους. Ήρατε τι δουλειά είν' αυτή; Είπε ασάνταστος! Οι υπάλληλοι του μυστηριώδους «Γραφείου αριθ. 40» έβλεπαν διαρκώς τους πιο σκοτεινούς γρίφους και τα πιο πολύπλοκα αινίγματα. Πιο εύκολα θα μπορούσε κανείς να μεταφράσει τα ιερανογραφικά μιά αιγυπτιακή επιγραφή, παρά ένα κρυπτογραφικό ραδιοτηλεγράμμα με άκαταληπτες λέξεις και συνθηματικούς συμβολισμούς. Ένα τέτοιο αίνιγμα όμως λύνεται μονάχα όταν βρεθεί το κλειδί του, δηλαδή ο σκοτεινός κώδικας του.

Ο σέρ "Άλφρεντ Έβινγκ λοιπόν κι οι συνεργάτες του, έκαναν την καταπληκτική δουλειά ν' ανακαλύπτουν διαρκώς τους σκοτεινούς κι απόκρυφους κώδικες του έθνους. Μ' αυτό τον τρόπο το αγγλικό "Μυστηριώδες Γραφείο αριθ. 40" κατάφερε να παρακολουθεί την κίνηση των ναυτικών δυνάμεων, να εξουδετερώσει την τρομοκρατική δράση των έθνικών υποβρυχίων και να προειδοποιείται για τις κινήσεις των ναυτικών δυνάμεων της Γερμανίας.

Περαιτέρω είναι τώρα να προσθέσουμε ότι η μετάφραση των έθνικών κρυπτογραφικών διευκολύνει πολλή, σ' όλη την ανακάλυψη και την κλοπή διαφόρων μυστικών κωδικών της Αυστρίας και της Γερμανίας. Μά κι αυτή η ανακάλυψη

λυσής ή η κλοπή ήταν ακόμα πιο τρομακτικά δύσκολη από όσο τη φαντάζεται κανείς. Ποιος θα μπορούσε να υποθέσει ότι ο σέρ "Άλφρεντ Έβινγκ είχε στην υπηρεσία του όχι μόνο τους πιο μυστικούς διαρρηκτές της Αγγλίας, οι οποίοι κατόρθωναν να κλέβουν από τις ξένες πρεσβείες κάθε πολύτιμο έγγραφο, σπάζοντας τα απόσπαστα γραμματοκιβωτίων τους, αλλά ακόμα και δόκτες, οι οποίοι έβγαζαν να βρουν στα βυθισμένα κατά τις ναυμαχίες έθνη, πολέμους, τους χάρτες του γερμανικού Ναυαρχείου με τις αποκαλυπτικές και τις πολύτιμες υποδείξεις, τους μυστικούς κώδικες του ασυρμάτου και γενικά, κάθε τι που μπορούσε να βοηθήσει την παρακολούθηση και την εξουδετέρωση των κινήσεων του έθνους.

Στις αρχές του πολέμου, παρα-

δείγματος χάριν, και ακριβώς στις 26 Αυγούστου του 1914, το γερμανικό καταδρομικό «Μάγκντεμπουργκ» είχε εξωκλείσει στις ακτές της Βαλτικής, τον λοιπόν αιχμαλωτιστή από τους «Αγγλους, με όλη την ομάδα του πλοίου, τους μυστικούς γρίφους του, τους κώδικες του και κάθε πολύτιμο κι αποκαλυπτικό έγγραφο του. Όλα τα πολυτιμά τότε νύσανα τα βιβλία τους, καθώς και κάθε μυστικό έγγραφο τους μέσα σε ειδικές μολυβένιες θήκες, ή όποιες μπορούσαν να έρθουν να ασφαλίσουν και με τις ικανότητες ταχύνει στη βόλη της θάλασσας, μόλις παρουσιάστηκαν κανείς κίνδυνο. Σ' αυτή τη μέθοδο είχε καταφέρει κι ο κυβερνήτης του «Μάγκντεμπουργκ». Οι δόκτες όμως του σέρ "Άλφρεντ Έβινγκ, φάγοντας στο βυθό της

θάλασσας, ακριβώς σ' εκείνο το μέρος, κατόρθωσαν ν' ανακαλύψουν τις βασικές μολυβένιες θήκες με τα απόσπαστα του γερμανικού πλοίου κι έτσι το «Γραφείο αριθ. 40» του «Ιντέλιτζενς Σέρβις» έπαι ένα όλοκληρο μυστικό να μεταφράσει με τη μεγαλύτερη ευκολία του κόσμου κάθε διαταγή και κάθε τηλεγράμμα που έσταλλε ο γερμανικός στόλος της Βαλτικής.

Το γερμανικό Ναυαρχείο τότε, τρομοκρατημένο από τις απερίληπτες επιτυχίες των αγγλικών ναυτικών δυνάμεων, αναγκάστηκε ν' αλλάξει όλους τους μυστικούς κώδικες του.

Αυτή λοιπόν η εξαιρετική σπουδαιότητα της υπηρεσίας της αγγλικής Κατασκοπείας είχε ν' επιδείξει τα πιο αξιοθαύμαστα και τα πιο συ-

μμεταφράσει παράξενα ραδιοτηλεγραφήματα με κείμενο που θα έλεγε κανείς ότι δεν είχε κρυπτογραφηθεί. Αγωνιούσαν λοιπόν κι οι υπάλληλοι του «Γραφείου αριθ. 40» να βρουν το κλειδί του. Ήσαν έτοιμοι λοιπόν να το εγκαταλείψουν ως άμεταφράστο, όταν ο σέρ "Άλφρεντ Έβινγκ έλαβε την πληροφορία ότι οι πράκτορες του «Ιντέλιτζενς Σέρβις» που παρακολουθούσαν τις κινήσεις των υπαλλήλων της γερμανικής πρεσβείας της Ουάσιγκτον, είχαν προσέξει ότι την ημέρα εκείνη της αποστολής του μυστηριώδους ραδιοτηλεγράφου, ο ναυτικός ακόλουθος της γερμανικής πρεσβείας αναζητούσε απαντήσεις στα βιβλιοθήκες ένα αντίτυπο του «Ημερολόγιου Γουόλντεν» του 1915.

Ο σέρ "Άλφρεντ Έβινγκ τότε συλλογίστηκε άμεσα ότι η μόνη λέξη του αμεταφράστου κρυπτογράφου, η «Βέλτ» έσήμαινε ακριβώς ότι και η αγγλική λέξη «Γουόλντεν», δηλαδή «Κόσμος». Αυτό τώρα ήταν άρετό για να πετύχει το «Γραφείο αριθ. 40» τη μετάφραση. Οι πρεσβύτεροι που ακολουθούσαν, το 900, το 10 και το 5. Δεν έστησαν τίποτ' άλλο παρά 915, δηλ. 1915. Οι παλιοί μεταφραστές του σέρ "Άλφρεντ Έβινγκ ήταν τότε το «Ημερολόγιο Γουόλντεν» του 1915, το άνοιξαν στη σελίδα 113 (που ήταν ο τέτατος αριθμός του τηλεγράφου), άρχισαν να μετρούν από την αρχή τις λέξεις της σελίδας αυτής κι όταν έφτασαν στη τριακοστή εικοστή πρώτη λέξη της σελίδας (το 321 ήταν ο πέμπτος αριθμός του τηλεγράφου) είδαν ότι ήταν η λέξη «υποβρύχιο». Έπειτα λοιπόν από πολλές αναζητήσεις κατόρθωσαν ν' ανακαλύψουν ότι τα διπλά γράμματα του τηλεγράφου έσπερε να μεταφραστούν οι αριθμοί, εκ των οποίων ο πρώτος έσημαινε τον αριθμό της σελίδας του «Ημερολόγιου» κι ο δεύτερος τον αριθμό του μιάς λέξεως στην ίδια σελίδα. Μ' αυτόν τον τρόπο το μυστηριώδες «Γραφείο αριθ. 40» κατόρθωσε να μεταφράσει το γερμανικό κρυπτογράφημα και να μάθει ότι το υποβρύχιο «H 5» που βρισκόταν στις «Αζόρες είχε καταπύλλει ένα αμερικανικό φορτηγό άρμελλο κι έτσι έπρεπε με κάθε τρόπο ο Γερμανός πρεσβύτερος να ξεκινήσει στην κούρση της Ουάσιγκτον, ότι έπρόκειτο περί... λάθους! Οι Σύμμαχοι όμως, ύστερα από τη μετάφραση του τηλεγράφου, άπεκάλυσαν στους «Αμερικανούς την πονηρία των Γερμανών, οι οποίοι σκόπευαν την επέμβαση της «Αμερικής στον πόλεμο».

Με τέτοια λοιπόν κατορθώματα, τα οποία είναι άγνωστα, θα μπορούσε κανείς να γράψει ένα όλοκληρο βιβλίο για την απόκρυψη κι αξιοθαύμαστη δράση του μυστηριώδους «Γραφείου αριθ. 40» του «Ιντέλιτζενς Σέρβις».

Π. Μ. Σ. ΚΕΛΑΕΡ

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

—Η φίλη είναι μια καθάρια κι' ήσυχη κρήνη, πάνω από την οποία σκύβουμε να καθυπαιστούμε την ψυχή μας.

—Η οικειότης είναι η τέφρα, που μένει μετά το θάνατο της φίλης.

—Η ψυχή του ποιητή μοιάζει με θηρίο, στον κρατήρα του οποίου φυτρώνουν τριαντάφυλλα.

—Μιά ώρα ο φη γυναίκα κατακάει άργά ίσως άλλα σταθερά την καρδιά των ανθρώπων, μία θελκτική την καταλαμβάνει εξ έφθου, για να την αφήσει έως πολύ γρήγορα.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ Η ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Η μικρές αγάπες έβλεπε, μια φορά κι' έναν καιρό, ή μικρές αγάπες έβλεπε, κρύαν άγριο σκωμώ.

Ορμησαν κατά τον Έβνα, κατά το μεγάλο βασιλιά, κατά το μόνο, ώρμησαν κατά τον Έρωτα και τον έρριξαν, ώρμησαν, από το θρόνο!

Κι' ύστερα του άπιασαν το βέλος του κορμι με το δαρμό, ή μικρές αγάπες, όχλοι άλύπτοι, το σάιτευσαν το όλοφωτο σκωμώ.

Κι' ύστερα του βράχο τον έκάρφωσαν κι' από την αυγή ως το βράδυ, ή μικρές αγάπες, όχλοι άλύπτοι, το σάιτευσαν το όλοφωτο σκωμώ.

Κι' ύστερα σ' αμύμον τον έπλώσαν κι' άρχισαν τραγουδι και χορό, και κατάβαθα βασίλευαν ό ήλιος, σε δακρύων και σ' αμύμων ώκεανό...

Και τριγύρω σε μά λέναν, που την είχε ξερεζώσει ποταμός κατεβασιά, κι' ήταν έρημη από όλα τα πουλάκια, βούζαν έντομα, ένα πλήθος, φωτόφα.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΔΕΙΛΙ

Ανόφωκεν ή φοινίκια το θέϊον άνάστημά της, μά ό γεροδέναντος σκεβρός έγενε προς τη γή. Κι' εφύσχαν άνάλαφρος απ' τ' άερογύμνια ό

του όνειρου ναυορίζοντας την ήρεμη ζωή. Οί εργάτες εροδίζαν από τα μονοπάτια κι' ό ύπνος έπισπαστε τα κουρασμένα μάτια κι' από ένα πλάκι άργά ό κωνός, σαν από

έλεγε πως θυμιάτιζε τον ήλιο, πούλες ώρει. ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ΙΔΕΣ

Δες πως κλίνει στα γέρα τ' άργυρόχρομο φαγγάρι, κι' απ' το κύμα λαχταρά ένα φίλημα να πάρη.

Δες το κύμα στο γαλά τ' άερογύμνια πως χαθείς και προβάλλει σιγαλό, κι' ένα φίλημα γυρεύει.

Δες από την άμμουδιά πως κλίνει τ' άγέρι και σαλεύει τα κλαδιά και φιλιούνται, αν δεν σφάλλω.

Δες τα φύλλα στο κλαδί πως έγγιζουν τόνα τέλλο, άγαπώνται δηλαδή και φιλιούνται, αν δεν σφάλλω.

Δες τη μαλακή φωλιά, πως έγγιζουν τόνα τέλλο, άγαπώνται δηλαδή και φιλιούνται, αν δεν σφάλλω.

Δες τα, αγάπη μου, χρυσή, τη λαχτάρα μου λυπήσου, Κάμε σαν κι' αυτά κι' εσύ. Έλα! Δες μου ένα φίλ σου!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΣΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οι έπιθυμούντες να συμβουλευθόν τον Ιατρόν των «Παναθηναίων», πρέπει να γράφουν στον φακέλο των έπιστολών τη φράσι: «ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΑΤΡΟΝ», και να υπογράφουν με ψευδώνυμο.

Ο. Γ., Ένταύθα.—Σας άπώντησα ταχυδρομικώς. Σας συμβουλεύω και πάλι να άγκαταλείψετε κάθε σκέψη περί αυτοκτονίας. Η αυτοκτονία δεν είναι λύσις. Άλλωστε δεν βλέπω τίποτε το εξαιρετικό στην περίπτωση σας.

Κ. Μερ., Θεσσαλονίκη.—Είνα άπολύτως έσφαλμένη ή άποψη ότι ό υδρόγυργος είναι άχρηστος. Είς την ειδικήν αυτήν θεραπείαν έχει δικαιοματικώς την θέσιν του, όχι μόνον διά λόγους άρραμότητος, όπως λέτε. Είνα εξ ίσου πολύτιμο φάρμακον όπως και το Νέοσαλο.

Βέβαια υπάρχουν περιπτώσεις που άποκλείεται ή χρησιμοποίησις του ή θεραπευτική, άλλ' αυτό είναι ζήτημα επί του οποίου δικαιοσύνη να έγη γνώμη μόνον ό θεράπων ιατρός, λαμβάνων υπ' όψιν άνδεχόμενας έσωτερικάς οργανικάς παθήσεις, ειδικήν εύπάθειαν που παρουσιάζουν ώριμνα άρτομα κτλ.

Ι. Δημ., Λαρίσιον.—1) Αυτό το περίφημο διαλυτικόν που πήρατε δεν σάς ώφέλησε, φυσικά, γιατί ό οργανισμός σας δεν είχε άναγκήν τέτοιου φαρμάκου, αλλά μάλλον ένός χαλού τωνακτικού. Διά τόν ίδιον λόγον άσχημα έκάματε να υποβλήθητε και εις άρραμάν. Σας συνιστώ ως καλό τωνακτικό το εξής.

Arhenal 2,0
Tart. de fer 2,0
Teint. de noix vomique 4,0
Glycéroph. de soude 8,0
Sirop d'écorses d'orange, amère 20,0
Eau q.s.q. 250,0

Να παίρνετε από 1 κουταλιά σούπας μεσημέρι-βράδυ μετά το φαγγάρι. Και το φαγγάρι σας πρέπει να είναι εκλεκτό. Κρέας και ψάρι και γαλακτερά συχνά. Χόρτα όχι πολλά. Φρούτα κατά βούλησιν. 2) Για το ζήτημα της άεχνης ύλης μη άνησχείτε καθόλου. Είνα ένα έκκριμα φυσιολογικό, που μάζευεται όταν δεν πλένεται κανείς συχνά.

Ν. ευρ. σ. θ. ν. — Η μέχρι τοῦδε θεραπεία σας είναι άρρετα καλή. Άλλο ζήτημα όμως αν μπορεί ένας γυμναστής να πάθει παθήσεις περί ριζικής ίσσεως, βασίλειος νόσου στην νεοανέστην θεραπεία. Η εύθύνη μιας τέτοιας βαδαιώσεως είναι πολύ μεγάλη.

Πάντως ή γνώμη μου είναι ότι, εφ' όσον ή κατ' Wassermann εξέταση του αίματος σας άπέδει άρνητική, μπορείτε να παντοειδώς, υπό τον όρον όμως να μη άγκαταλείψετε ποτέ θέλειως την θεραπείαν σας. Θα την συνεχίσετε, αλλά έλαφροτέρην και με διαλείμματα άναπαύσεως 2-3 μηνών.

Μ. ι. ω. ν., Χαλκί.—Να καταπολεμήσετε την δυσκοιλιότητα. Να έχετε χορταρική, φρούτα και γαλακτερά άφθονα. Συμμετική γυμναστική 1) 2) άρα καθήμερινώς. Να άποφεύγετε κάθε είδους καπνικό ερεθισμό και να πλένετε με σαπούνι άγνό έγγύμνιο.

Β. α. ν. τ. γ. ο. ν., Σέρρες.—Κάνετε πολύ άσχημα να πιέσετε τα σπυράκια αυτά που προσώπα σας για ν' άδειασουν. Εκτός του ότι κινδυνεύετε να μολυνήτε με τα δάκτυλα και τα νύχια σας, δημιουργείτε και αύτον τον τρόπο και ένα πλήθος μικρά σπυράκια, άφθονα, πλείον για όλη σας τη ζωή. Φροντίστε πρώτα να τονώσετε τον οργανισμό σας. Τώρα το καλοκαίρι θα σας ώφέληση πολύ το Sirop Iodotannique phos.

phat (από μία κουταλιά της σούπας μεσημέρι-βράδυ μετά το φαγγάρι), την δεν γεμίζω να μουδούνάξω, έως την άνοιξη. Να έχετε φρούτα και χορταρική άφθονα, για να μη είστε δυσκοιλίες. Μη άποφεύγετε το σαπούνι, με άγνό έγγύμνιο σαπούνι.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Κατάδικος καίόμενος με ζεματιστό λαδί.

Η ιστορία των ποινών που έθεσπίζονταν δια μέσου των αιώνων για την τιμωρία ή την αναχαίση κάθε είδους εγκλήματος, αποτελεί ένα αναπόσπαστο μέρος της ιστορίας της ανθρωπότητας και καθρεφτίζει την πνευματική κατάσταση των πολιτισμών οι οποίοι, από την αρχαιότητα, προηγήθηκαν του δικού μας.

Σε κάθε κοινωνική εξέλιξη ανταποκρίνεται κι ένας καινούργιος τρόπος αντιμετώπισης του βαθμού της ενόχης μίας και της αυτής πράξης, καθώς και της τιμωρίας που πρέπει να επιβληθεί. Κι έτσι βλέπουμε πως οι σε μια εποχή θεωρείτο ως το μεγαλύτερο εγκλημα κι ως τέτοιο τιμωρείτο με φρικώδη και αποτρόπαια βασανιστήρια, σε μια άλλη ήταν απλό παράπτωμα για το οποίο επέδωκαν ασήμαντες ποινές. Κι άλλοτε πάλι, πράξεις ή όποιες θεωρούνται κακές από ήθικης απόψεως, όπως η εξάσκηση της μαγείας, ή μοιχεία κι η ερωτικές διαστροφές, δεν τιμωρούντο διόλου από τους νόμους.

Αν ρίξουμε λοιπόν μια ματιά στα πρώτα χρόνια της ανθρωπότητας, θα δούμε ότι βίαι οι πρωτόγονοι λαοί είχαν μια κοινή τιμωρία: Τη δολοφονία. Η τιμωρία αυτή αποτελούσε την πρώτη αντίληψη της δικαιοσύνης που ένοιωσε η καρδιά του ανθρώπου. Ο Μωυσής την θεσπίζει με σαφή κι ακριβή λόγια. Η Έλλας πάλι κατά την ηρωική εποχή δεν είχε καμιά άλλη ποινή εκτός απ' αυτήν. Την βρίσκουμε ακόμα και στην Αίγυπτο, στον ινδικό κώδικα, στο Κοράνι, στη Δωδεκάθελο, καθώς και σ' όλους τους θεσμοθετικούς νόμους. Ο Άγιος Αύγουστίνος μάλιστα, έφτασε στο σημείο να την εξυμνήση.

Στις μεγάλες πόλεις αυτοκρατορίας της Ασίας, που είχαν ιδρυθεί με τη δύναμη των όπλων, ο μοναδικός νόμος ήταν η θείλησις του κατακτητού και το δικαίωμα της επιβολής ποινών, ένα αποτέλεσμα της απολύτου και δεσποτικής εξουσίας του. Στους Μογγόλους, παραδείγματος χάριν, βλέπουμε ότι υπήρχαν τιμωρίες για πολύ κοινά πράγματα. Όταν ένας Μογγόλος αρπαζε έναν άλλον από τα μαλλιά, τιμωρείτο σκληρά δι' γιατί είχε κάνει αντίπαλό του να πονέσει, αλλά γιατί τα μαλλιά ήταν ιδιοκτησία του... βασιλέως!

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η τιμωρίες των εγκληματιών στα πρώτα χρόνια της ανθρωπότητας. Η τέσσερες ποινές του θανάτου. Φρικώδη κι' απάνθρωπα μαρτύρια. Η σταύρωση κ.λ.π. κ.λ.π.

Οι νόμοι ωστόσο του Μωυσέως, που φαίνεται ότι είναι οι πιο αρχαίοι απ' όλους, είναι θέματα πολύ σκληρά, γά δεν είναι διόλου απάνθρωποι, όπως όσους και τόσοι άλλοι αρχαίοι νόμοι. Επιβάλλουν φρικτά την ποινή του θανάτου, με σέβονται τα δικαιώματα της γυναίκας, προστατεύουν τους σκλάβους κι' υπερασπίζονται τους αδυνάτους. Δεν λογαριάζουν ούτε την κοινωνική θέση, ούτε την περιουσία του ενόχου και δεν κάνουν λόγο για βασανιστήρια. Μονάχα ο ένοχος είναι υπεύθυνος για το εγκλήμα του. Δεν μπορεί δε σε καμιά περίπτωση να το εξαγοράσει με χρυσάφι. Τέλος, ένας μοναχικός μάρτυς δεν είναι αρκετός για την απόδειξη μιας ενόχου πράξης.

«Ζωή αντί ζωής, όφθαλμόν αντί όφθαλμού, δόντα αντί δόντος, χείρα αντί χείρας, πόδα αντί πόδός και πληγήν αντί πληγής», αυτές εινε η διατάξεις του νόμου που αντιποίνουν, ή όποιες εφαρμόζονταν τότε κατά γράμμα. «Αν τή θύμα ενός εγκλήματος δεν γλύτωνε από το θάνατο, ένας συγγενής του, ή εκδικητής του αμάτου.

Κατάδικος φονευόμενος από έλεφαντα

ή αγκοάλ όπως τον έλεγαν, ανελάμβανε να τιμωρήσει με τον ίδιο τρόπο τον εγκληματία. Τα δικαστήρια των Εβραίων συνδύαζαν εκείνο τον καιρό στις πόλεις της πόλεως. Οι γέροντες της φυλής αποτελούσαν τα μέλη τους κι' είχαν πάντα μαζί τους φρουρούς, ωπλισμένους με ραβδιά και μαστίγια.

Ο κατηγορούμενος, μετά την απόδειξη της ενόχης του, οδηγείτο εκει όπου ήταν η θέλησις του κατακτητού και το δικαίωμα της επιβολής ποινών, ένα αποτέλεσμα της απολύτου και δεσποτικής εξουσίας του. Στους Μογγόλους, παραδείγματος χάριν, βλέπουμε ότι υπήρχαν τιμωρίες για πολύ κοινά πράγματα. Όταν ένας Μογγόλος αρπαζε έναν άλλον από τα μαλλιά, τιμωρείτο σκληρά δι' γιατί είχε κάνει αντίπαλό του να πονέσει, αλλά γιατί τα μαλλιά ήταν ιδιοκτησία του... βασιλέως!

Μερικά εγκλήματα, όπως η διολογατρία, ή δολοφονία κι' ή παραβίασι των θεσμοθετικών κανόνων, τιμωρούντο με λιθοβολισμό από το λαό. Τις περισσότερες όμως φορές το λιθοβολισμό τον εκτελούσαν οι στρατιώτες. Οι στρατιώτες πάλι την εποχή του Ιωσήφ, αποκεφάλισαν τους πέντε βασιλείς της Χαναάν. Είπε γνωστό επίσης ότι ένας φρουρός του Ηρώδη αποκεφάλισε στη φυλακή του τον Άγιο Ιωάννη τον Βαπτιστή. Μα μήπως κι' ο Χριστός δεν σταυρώθηκε από στρατιώτες;

Η ποινή του θανάτου στους Εβραίους εφαρμόζονταν με τέσσερες διαφορετικούς τρόπους: με τον στραγγαλισμό, με τη φωτιά, με το λιθοβολισμό και με την αποκεφαλίση με το ξίφος. Αιτός ο τελευταίος τρόπος της θανατικής εκτέλεσης έθεωρείτο τότε, αντίθετα από τους νεότερους χρόνους, ως ο πιο άτιμωτος απ' όλους!

Ο στραγγαλισμός γινόταν ως εξής. Ο κατάδικος γονάτιζε κπάνω στην κορυφή και στραγγαλιζόταν μ' ένα πανί τυλιγμένο γύρω

ανάφευρε με ένα μόνο παρδάρισμα, υπενθυμίζουμε ότι ο Αδάμας, ο γιός του Γεδεών, αποκεφάλισε με το ξίφος τους έβδομήντα αδελφούς του απάνω στην ίδια πέτρα! Μα και πολλές άλλες ποινές και μαρτύρια που δεν αναφέρονται στο Μωσαϊκό νόμο, εισήχθησαν στους Εβραίους από τους λαούς που τους υποδούλωναν κι' οι όποιοι είχαν σκληρές κι' απάνθρωπες συνήθειες. Ίδου μερικές απ' αυτές τις ποινές: Μερικοί κατάδικοι γυμνάζονταν σε βάραινα, ψηλά από ένα βράχο. Άλλοι πάλι πεθάναν από τους αναριθμητούς ραβδισμούς ή πως είχε θανατώσει ο Αντίοχος έναν άγιο άνθρωπο, τον Έλεαζα. Άλλοι παραδιδόντουσαν στους έλεφαντες που τους έσπιναν με τους χυλιδόντες τους ή γυμνάζονταν καταγής για να περουν από πάνω τους φορτωμένα μαύρα που είχαν στις ράβδους τους μεγάλα μυτερά καρφιά. Κι' άλλοι καθόταν κοβόντουσαν στη μέση με το πρίνι από τους δημίους τους, οι όποιοι τους έκαιναν πρώτα την κοιλιά με τους πυρσούς!

Ενα παράξενο μαρτύριο ήταν κι' αυτό που χρησιμοποιήσε ο Δαρείος. Ο Δαρείος ή που ανέβηκε στο θρόνο με τη βοήθεια μιας συννομίας, τα μέλη της οποίας έδωσαν την τους μάγους που βασίλευαν πριν απ' αυτόν, φοβήθηκε σε λίγο αυτούς που του είχαν δώσει το στέμμα και θέλησε να τους ξεπαστρέψει. Μα είχε ορίσει επίσημο: ότι δεν θα επιγερούσε ποτέ να τους θανατώσει, ούτε με το σίδερο, ούτε με τη φωτιά, ούτε με την πείνα, ούτε με το δηλητήριο, ούτε με κανένα άλλο βίαιο τρόπο... Ο Δαρείος τότε για να μη πείσει τον όρκο του, βασάνισε το μαλό του να δοχ έναν καινούργιο τρόπο θανατώσεως και τέλος το κατάφερε. Γέμισε με γάβρο ένα βάλι ή πήγιο των ανακτόρων του και το σκέπασε με δυο σανίδες, απάνω στις όποιες έστρωσε ένα χαλί. Έπειτα κάλεσε σε ξεφάντωμα τους συννομίτες, τους μένους και τα μέσυχτα τους είπε να κοιμηθούν απάνω σ' εκείνο το χαλί που βούλιαζε άμείσως, μόλις εκείνοι ξεπλώθηκαν απάνω του και τους γκρέμισε μέσα στις στάχτες, ή όποιες τους έβγαλαν και τους έκαναν έτσι να σκάσουν από αβυσσίδα. Ο Δαρείος λοιπόν, καθώς βλέπετε, κατάφερε να τους ξεπαστρέψει, δίχως να παραβή τον όρκο του!

Με μένει τώρα να μιλήσουμε για το μαρτύριο της σταύρωσης. Η συνήθεια να σταυρώνονται οι κατάδικοι εινε παλαιά κι' εφαρμόζονταν στη Σορία, στην Αίγυπτο και στους Φοίνικες από τους όποιους την έπαιζαν οι Ρωμαίοι. Οι σταυροί είχαν διαφορετικά σχήματα. Μά το πιο συνηθισμένο σχήμα ήταν εκείνο που σταύρωσαν το Χριστό.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΤΕ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΣΑΡΑΝΤΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ...

ΕΝΤΕΜΠΡΙΟΣ το 1835. Ένα πρωί, ο γεροστρατηγός κόμης ντε Σαιν - Μπερνάρ, άσπερο-μάλλης παλιό ήρωας της Ναπολεονταίας εποποιίας, συνταξιούχος τότε και διαρκώς στεναίνοντας απ' την παλάρια, έπινε το ζεστό του γάλα διαβάζοντας μισοξυπλωμένος τα νέα της ημέρας.

Έβλεπα νινάγκιες, σαν να τον άγγαζε και. Πέταξε μακριά την εφημερίδα και ξεφώνισε άγανακτισμένος. —Στο διάβολο οι καινούργιοι, με τον πομπισμό τους... Δεν ξέρουν τί τους γίνεται... Λαός εκεί!... Νά γκρεμίσουν. Λέει, ένα ό-μολογο τοποκόνη απ' τα παλιά σπίτια της της Βερτυπουά, για να επεκτείνουν την καινούργια οδό Τουρμπιγκό!...

Αναστενάει θλιβέρα, κι' έσκυψε το κεφάλι του φθιγγόντας. —Ω, αξέχαστη εποχή!... Αλησμόνητα ά-μείμνα ναιάτα!... Ημουν λογίος τότε... Μόλις είκοσι χρόνων. Και καθόμουν ακριβώς σ' ένα δωμάτιο μιας πολυκατοικίας από τα σπία που θέλουν τώρα να γκρεμίσουν... Ναι!... Ναι!... Στο νούμερο 7 του στενοσόκακου που λέγεται οδός Βερτυπουά.

Σημάθηκε βήθος κι' άρχισε να κόβει βόλτες ταριμαίνες. Έγινε άρχισε να ντύνεται βιαστικά, φθιγγόντας συγγνώμης.

Είπε ιερουσία αυτό που κάνουν οι μοναχάροι Παριζιάνοι... Γκρεμίζουν ιερή κειμή-λεια!... Γκρεμίζουν θωαυούς, γκρεμίζουν τα σπία αυτά, που κάποτε στάθηκαν μάρτυρες των νεανικών, μα και ταπεινών χρόνων, τό-σων και τόσων ήρώων της ένδοξότερης επο-χής της Γαλλίας. Θα πάω σήμερα κιόλας, να ρίξω μια ματιά στο παλιό μου αυτό σπία και στην παλιά μου καμαρούλα. Θα ξανα-ζήσω έτσι μερικές στιγμές απ' τα αξέχαστα εκείνη φτωχά μου χρόνια, τα γεμάτα έλπίδες και όνειρα κιόλας. Χωροτάω στην πα-λιά μου καμαρούλα το ευλαβικό αυτό προσκυ-νισμό, πριν προλάβουν ή βέβηλες σκαπάνες και τί γκρεμίσουν δίχως οίκτο!...

Σήμανε νευρικά, κι' ο Ζοζέφ—παλιό του δοκινάκι και συντροφος πιστός των ηρώ-ων του χρόνου—φάνηκε άμείσως, λυγίζοντας το γέροκο κορμί του στον λατρευτό άρεντικό του...

—Ζοζέφ!... Γρίγορα!... Πες να ζέσουν τ' έλεια!... τού φωνάζει ο κόμης.

—Γιά ποιά στρατηγία μου;... τόλμησε να πη ταπεινωμένος ο Ζοζέφ.

—Μωρέ, κύττα τη δουλειά σου, άλαφρόμυ-λε!... ξεφώνισε άνυπόμονα ο κόμης. Νά, θα πάω στην οδό Βερτυπουά!... Και τώρα!... Τι διάβολο κατάλαβες;... Άειντε λοιπόν, κουνή-σου, κι' άσε τις ερωτήσεις, φλύαρε!...

Σε πέντε λεπτά το άμάκι του κόμητος ντε Σαιν-Μπερνάρ ήταν έτοιμο, και έπειτ' από έ-να τέταρτο της όρας, σπτατωμένος μπρος σε μια μαυριμένη, έρεισμένη σχεδόν πολυκα-τοικία, ακριβώς στο νούμερο 7 της στενής και βρώμικης οδού Βερτυπουά!...

Κύτταζε για το θυρώρο ο στρατηγός, μα βλέποντας πως άπουσιάζει, άρχισε να γάντζει του ν' ανεβήναι με κόπο τα σπία σανιδένια σκα-λοπάτια του σπιτιού. Στο τρίτο πάτωμα στα-μάτησε. Βοήκε με τη λαχταραμένη ματιά του το τρίτο—άουτεσά απ' το κεφαλόκαλο—δω-μάτιο και βλέποντας τη σαρακοχρυσόμεινη πορ-τούλα του μισοανοιγτή, τράβηξε προς το και, και γλύντισε, τρέμοντας από συγκίνηση και ξε-φελίζοντας από αναμνήσεις τρυφερές.

—Εμπρός!... άκούστηκε μια λεπτή, άρμυ-νική φωνή από μέσα, κι' ο κόμης σπώχονο-τας έλαφρά το έτοιμότερο ποτόφυλλο, μπή-κε με ιερή διαταγή στην παλιά του καμα-ρούλα. Μα άμείσως ξεφώνισε κατάπληκτος.

—Μπα!... Έσείς!... Έσείς εδώ, κυρία κα-μυρία!... —Α!... Τι θέλετε δω πέρα, κύριε κόμης; Αύτες ή δυο γεμάτες άπορία φράσεις, όγή-καν σχεδόν συγγνώμης απ' τα στόματα της ευγενικής κι' άρχοντικής μαρκησίας ντε Λα-σωαίερ και του στρατηγού κόμητος ντε Σαιν-Μπερνάρ, μόλις αντίκρουστηκαν μέσα στην κα-μαρούλα!...

Πρώτος ο στρατηγός διέκοψε την άμήχανη σιωπή που απλώθηκε κατόπιν ανάμεσα τους. Έποκλήθηκε βαθειά και φθιγγόντας.

—Συγγνώμισε με μαρκησία, που σας ένο-γλώ, καθώς φαίνεται, κάποια φιλόδηγοτη έ-πισκεψί σας. Μα κι' έμένα ο σκοπός που υ' έφερε εδώ είναι να εκπληρώσω ένα καθήκον ιερό. Θεωρώ περσιτό να σας κρύβω, ότι εί-μαι ένα γνήσιο παιδί του λαού, κι' ότι τα χρυσά μου γαλόνια, καθώς και τους τίτλους της ευγενείας μου, τα κέρδισα με το αίμα μου στα πεδία των μαχών. Δεν θα σας ξεφινάσω λοιπόν άν προσήσω, ότι πριν από σαράντα-πέντε χρόνια, στο 1790, ήμουν ένας τυπεινός και νεαρός λογίος, και καθόμουν ακριβώς σ' αυτή την καμαρούλα. Και σήμερα πρωί, έχει πού... —Ξέρω... Ξέρω, κύριε κόμης!... τον διέκο-ψε με ματία δουρκωμένα ή άρχοντική μαρκη-σία, κουνώντας με σπασια το ύμωρο σπασ-μυλλο κεφαλάκι της. Ξέρω ότι συνέδη και σε σας αυτό που μου συνέδη κι' έμένα σήμερα το πρωί. Είδατε στην εφημερίδα και τα λοι-πά και τα λοιπά και τρέξατε κι' έσείς όπως κι' εγώ, και τα λοιπά και τα λοιπά!...

Θαμπωμένος ο στρατηγός την κύτταζε, ενώ εκείνη δεν μιλούσε πια, έχοντας σκυμμένο και συννετριμένο το ευγενικό κεφάλι της. Έγινε το άνασκήσας άπορία κύτταζε σα-θερά τον στρατηγό και πρόσθεσε άναστατώνον-τας.

—Ω... Άν είσαστε έσείς λογίος τότε, ή μουν κι' εγώ με μόδιστρικά σπία κι' θο-φανή. Κάθισα κι' εγώ δυο-τρία χρόνια—ίσως πούν, ίσως πιο ύστερα από σας—σ' αυτή την καμαρούλα κι' οι ξεδωμένοι τώρα τοίχοι της στάθηκαν μάρτυρες πολλές φορές της επίπο-νης δουλειάς μου, της ταπεινής μου, της πει-νής μου, μα και της πρώτης άγνης άγάπης μου. Ναι!... Τότε πρωτογνώρισα την Πάρε-Σαρόλ—τόν βρετανα προσέστη, που οφεί-Ναπολεόντος και μαρκησία ντε Λασωαίερ—ή όποιος ήταν άκόμα την εποχή εκείνη ένας φτωχός φοιτητάς της νομικής. Άγαπήθη-καμε τρελλά, και παντρευτήκαμε, άτυχεσώ-πίζοντας ηρωικά το άπελπιτικό πρόβλημα της διαπλάσε με άμεισιές στεφάνες, μα και με άμεισιές θάρος. Κι τότε φάνηκε άκο-νώς στον ούρανό, το έλδωμπε άστέρι του Μεγάλου Αιτοκράτορα μας—στη θύασι του έσχυον τα κεφάλια τους ευλαβικά κι' οι δυο! —κι' ή καλή μας τύχη μας έπαυσε να τι παρακολουθίσουμε πιστά, σαν άφοσιωμένοι δο-ρυφόροι. Νάτο το άποτέλεσμα, φίλατε κόμης, Έσείς, ή άλλοτε λογίος, είστε τώρα στρατη-

ΤΟΥ CHARLES DESLYS

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΣΑΡΑΝΤΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ...

γός και κόμης του Σαιν-Μπερνάρ, ένδοξος και τυμπανός. Κι' εγώ ή φτωχή μόδιστρικά, έ-γινα μια μεγάλη άρχοντισσα, γήρα σεδωστή του μαρκησιού ντε Λασωαίερ!... Ο στρατηγός ξεροκατάπιε, θέλοντας να κρύψει τη συγκίνησή του, ενώ ή μαρκησία ά-σινε έλεύθερα τα άκροά της, να τρέχουν θεο-μά και άβυσσος. Έγινε, σκουπίζοντας τα κοκκινισμένα μάτια της, πλησίνας τον άμί-λητο και σκυφό στρατηγό, προς το χέρι του στο δικό της, τούριζε έλαφρά, κι' είπε.

—Άκούστε, καλέ μου φίλε. Θα ψάψετε για το θυρώρο, μα ασφαλώς δεν θα τον βρήκατε στη θέσι του. Έ. λοιπόν, τον έστειλα εγώ σε κάποιο βέλγημα και το άπόγευμα θα φέρη στο μέγαρό μου τις πληρωφές που θέλω.

Κι' ενώ ο στρατηγός την κύτταζε με άπο-ρία, έκείνη πρόσθεσε χαμογελώντας με γλυ-κατιά καλωσύνη. —Προέκυψε για το έξης. Καθώς μόπως ο θυρώρος, τον όποιο ρωτήσα σχετικά, σ' αυτή την άλλοτε δική μας καμαρούλα κάθεται μια σπυνη κι' όρεκή κοπέλλα, έργάτρια στο γει-τονικό ύφαντουργείο. Κι' ή κοπέλλα αυτή ά-γαπάει έναν φτωχό με νεαρό φιλόλογο, που μίλι: βγάζει το φωμί του ό καίμενος, με με-ρικές παραδόσεις πούρη. Είνα άλλωστε ο μο-ναδικός προστάτης των γέρων κι' άδύνατων γονέων του, και κάθεται σε μια καμαρούλα κάτω κει, στην άγικη γωνία του διαδρό-μου. Αυτά τα δυο φτωχά κι' άθωα παιδιά, που άγαπιούνται με όλη τη θέρη της νεότη-τός των, αναβάλλουν δυστυχώς κάθε τόσο τον γάμο των, γιατί ή οικογενειακός ύποχρε-ώσις του στοργικού ριά τους γονείς του νέου, τον έμποδίζουν να δώση την ποθητή λύσι στο βασανισμένο τους έιδύλλιο. Θέλετε τώρα, κα-λέ μου φίλε, έσσι για ευλαβικό φόρο στη θύ-μισι της φτωχής και σεφερμένης, μα άξέχα-στης νεότητός μας, να βοηθήσουμε αυτά τα δυο παιδιά να χαρούν την ευνύχια!...

Ο στρατηγός, με βόλη απ' τη συγκίνησι ματιά, μουρούρισε. —Κυρία μαρκησία, είστε άγγελος καλωσύ-νης. Έγω τυφλή έμπιστοσύνη σε σας, γιατί ρωτάτε διαρκώς τον καιρό σας στο να έπου-ρώσετε άμεισιές πληγές και ν' ανακουφι-έστε τις ανθρώπινες δυστυχίες. Κι' ή παρα-μικρή έπιθύμησά σας, θάνα διαταγή για μένα. Μιλάστε!...

Η μαρκησία τον κύτταζε με έκφρασι τρυ-φεράς ευγνωμοσύνης και ξεφώνισε χαρούμενη. —Λοιπόν, άκούστε. Άν ή πληρωφές που θα μου φέρη ο θυρώρος—απ' το άργοντάτιο και τους γείτονες για την κοπέλλα, κι' από μερικά σπία στα όποια έχει παραδόσεις ο καλός της—είνε ευνοϊκές γι' αυτά τα δυο παιδιά, θέλετε να τα βοηθήσουμε παντρεύον-τας τα!... Έγώ δίνω 200 χρυσά ναπολεόνια χρέ ένα μικρό σπιατάκι για πούρι, στην κο-πέλλα. Έσείς τι υποσχεθείτε να κάνετε στον νεαρό άγαπημένο της!...

Τότε ο στρατηγός, με δουρκωμένα μάτια, άπάντησε. —Έγώ... εγώ τον καινού γραμματέα μου, με 100 χρυσά ναπολεόνια μισθό, το χρόνο... Άλλωστε ζυγώνω στον τάφο πια, κι' είπα χαίρομαι να γράψω τα άμνηστικά μου. Και σπιν κλείσω τα μάτια, όδω φροντίσει στη διαμνη μου και για το γρομυστικό, που με βοηθήσε να τα συντάξω!...

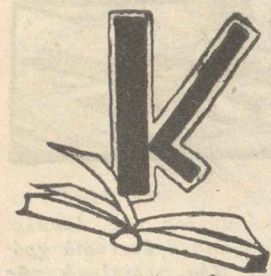
Της φίλασε ευλαβικά το χέρι της έδωσε το υπόσταυ, κατέβηκαν τις σκάλες, και την ώδήγησε στο μέγαρό της με το άμάκι του.

Κι' ύστερα από δεκαπέντε μέρες, ή δεσποι-νίσ Λουκιανή Βελιέρ, έργάτρια ύφαντου-ρείου παντρεύεται τον εκλεκτό των όνειών της Άκαμάδο Βαζού, κατήχη της φίλης-γίας.

Παράνομοι του τρισυγγάμνου άμνη-σισ, παραστάθηκαν οι ευγενικοί προστάτες των μαρκησιών ντε Λασωαίερ και κόμητος του Σαιν-Μπερνάρ!...

Οἱ Δαίμονες τοῦ Ὁκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
Γ' ὅταν φτάσανε στὴν ἀμμουδιά ἀκούσαν τὸν ἦχο τῶν κουβιών τῆς βάρκας τοῦ Λαβάντα, πὸν πλησίαζε.
— Ἐρχονται! φώναξε ὁ Λαβίδ. Ἐρχονται!...
Πραγματικά, ὅστερ' ἀπὸ λίγο ὁ ἦχος τῶν κουβιών ἔπαυσε καὶ καμμιὰ δεκαριά ὀπισθεμένοι ἄνδρες βγήκαν στὴν ἀμμουδιά.
— Τίς εἶ; ἀκούστηκε ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ Λαβάντα.
— Ὁ Πιτριάν! ἀπάντησε ἀμέσως ὁ νέος δευδωντὰς στὸ σκοτάδι κατὰ τὸ μέρος πὸν ἀκούστηκε ἡ φωνή.
Ἡ συνάντησί τους ἦταν συγγραμμική. Κι' ἀφοῦ ἀγκαλιαστήκανε καὶ φιλήθηκαν, ὁ Λαβάντας ρώτησε:
— Κι' αὐτὸς, ποῦ στέκεται παράμερα, ποῶς εἶνε;
— Ὁ Πέτρος Λαβίδ! κατετάνε.
— Ὁ Πέτρος Λαβίδ! Ὁ φίλος μου, πὸν τὸν νόμιζα γιὰ πεθαμένο!...
— Ἐγὼ εἶμαι, ἰδοὺ μεν! φώναξε πρὸς τὸν Λαβίδ ὁ παλιὸς φλιμπουστέρης καὶ φέγγει κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιά τοῦ συντρόφου του.

ΠΩΣ Ο ΛΑΠΑΝΤΑΣ ΔΙΩΡΓΑΝΩΣΕ ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Ὑστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν συγγραμμικὴ συνάντησι τὸ πρῶτο πὸν σκεφθῆκανε οἱ φλιμπουστέρη, ἦταν νὰ παρακαλέσουν ὅλοι μαζί τὸν καπετάν Λαβίδ νὰ τοὺς διηγηθῇ τίς τραγικὰς περιπέτειές του.
Ἐκεῖνος ὅμως τοὺς εἶπε:
— Σύντροφοι, νομίζω ὅτι ἐδῶ καθὼς εἴμαστε δὲν ἀποκλείεται νὰ μᾶς δῇ κανεὶς, Σὰς προτεῖνω λοιπὸν νὰ πῶμε στὴ σπηλιὰ μου. Ἐκεῖ δὴ ἔχομε καὶ ἀσφάλεια καὶ ἡσυχία καὶ θὰ μπορούμε νὰ κουβεντιάσουμε καλύτερα. Τί λέτε;
— Ἡ πρότασί σου εἶνε ὀρθοτάτη, σύντροφε! ἀπάντησε ὁ Λαβάντας.
— Εὐχαριστῶ!... ψιθύρισε συγγραμμικῶς ὁ κατετάν Λαβίδ.
Κι' ἀφοῦ τοὺς ἔδωκε νὰ καταλάβουν πὸν ἔπεφε ἀναβῶς ἡ σπηλιὰ του, πρόσθεσε, πηδώντας στὸ μουλῆρι του:
— Πάρτε μέσα στὴ βάρκα καὶ τὸν Πιτριάν. Ἐγὼ θάρω μόνος μου, φέρνοντας καὶ τὸ μουλῆρι μου. Δὲν πιστεύω ν' ἀργήσω πολλὸ, κάνοντας τὸν γύρο... Μόνο πὸν πρέπει νὰ φύγω γρήγορα.

Καὶ πράγματι ὁ Λαβίδ ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως.
Οἱ φλιμπουστέρη βόηκαν εἰς οἴκω τῇ σπηλιᾷ, τῆς ὁποίας πὸ σκόμιον δεονόταν ἀπὸ τὰ κύματα. Τὸ ἔβρασαν μὲ πέτρες καὶ σὲ λίγο, ὁ σκοπὸς πὸν βάλανε μπρὸς σ' αὐτὴ τοὺς φώναζε νὰ βγοῦν ἔξω. Κι' εἶδαν τότε τὸν κατετάν Λαβίδ πὸν πλησίαζε θαδίζοντας μέσα στὴ θάλασσα. Τὸν ἐκάλεισαν στὴ σπηλιὰ κι' ἐκεῖ ὁ κατετάν Λαβίδ τοὺς διηγήθηκε καταλεπτῶς τὰ παθήματά του. Ὁ Λαβάντας, ἀφοῦ τὸν ἴκουσε, εἶπε:
— Καὶ τώρα, σύντροφοι, ἂς μιλήσουμε γιὰ τὸ σκοπὸ πὸν μᾶς ἔφερε σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Λοιπὸν, Πιτριάν, τί γίνεται στὴν Βέρα - Κροῦς, τί νέα ἔχεις;
— Ὁ Πιτριάν τοὺς εἶπε λεπτομερῶς ὅσα τὰ ἔβρασαν καὶ κατόπιν πῆρε τὸν λόγο ὁ Λαβάντας:
— Ὡστε, εἶπε, αὐτὴ ἡ ἔχιδνα ὁ Τυρόγοντος... κι' αὐτὴ ἡ κάμαρα ὁ Μπόθονελ βροσκονται στὴ Βέρα Κροῦς; Μὴ αὐτὸ, παλληκάρι μου, εἶνε σοβαρώτατο!... Ἀσφαλῶς, κάποια μεγάλη ἀτυμία ἔχουν σὸν μωλὸ τοὺς αὐτοὶ οἱ γελῶσι!...
— Δὲν ὑπάρχει ἀμφοβολία, εἶπε ὁ Πιτριάν. Καὶ δυστυχῶς ὁ δούξ Ντὲ λὰ - Τόρρε εἶνε πεισματάρης:
— Θεέ μου! φώναξε ὁ Λαβάντας, ἂν ἦταν μόνον γι' αὐτὸν δεκάρα δὲν θάδιναν!... Ὁμοσθῆκα ὅμως νὰ σώσω μὲ κάθε θυσία ἐκεῖνες τίς δυὸ

Ὁ Λαβίδ ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως.

αἰθερὲς γυναῖκες!... Τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του.
Καὶ ρίχνοντας ἕνα ἐξεταστικὸ βλέμμα πάνω στοὺς φλιμπουστέρη, πρόσθεσε χαμογελώντας θλιμμένα:
— Πόσο πλούσια πόλεις εἶνε ἡ Βέρα - Κροῦς!... Πόσα ἀφάνεστα πλοῦτῃ κι' ὅτι ἄλλα ἀκόμα θέλουν δάχνουνε στὴ διάθεσί τους ἐκεῖνοι πὸν θὰ μπορούσαν μὲ μῆρα νὰ τὴν κερτίσουν!...
— Καὶ τί μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὴν κερτίσουμε αἱμεῖς; ἔβρανε ὁ κατετάν Λαβίδ, κατὰ τὸν κατετάν Λαβάντα.
— Τὸ νομίζω ἐνῶλο; εἶπε χαμογελώντας παρὰ ξένα «ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας τοῦ Σάν-Χουάν Δὲ λὰ-Μαργουάν».
— Ἄν εἶχα τρεῖς ἀκόμα γερὰ παλληκάρια, φώναξε μ' ἕνα ἀποφασιστικὸ τόνο ὁ κατετάν Λαβίδ, τῇ ζωῇ μου θὰ σταζήμιτίζα μὲ μὴ δαυτὰ κάλλεκα, μ' ἐκείνον πὸν θὰ ἔλεγε ὅτι εἶνε δύσκολο νὰ κερτίσουμε τὴν πόλιν αὐτή.
— Καλὰ, καλὰ, σύντροφε μου, εἶπε ὁ Λαβάντας, δὲν θέλω ν' ἀμφισβητήσω τὴν ἀξία σου καὶ τὴν παλληκαριά σου. Ὅσοι σὸ δῶκε, θὰ δοῦμε... πρόσθεσε σκεπτικῶς.
Γιὰ ἀσπετὴ ὥρα, κανεὶς δὲν μιλοῦσε. Ὅλοι φαινόταντοσαν σκεπτικῶς.
Ἄξαφνα ὁ Πιτριάν ρώτησε τὸν Λαβάντα:
— Ὡστε θὰ βοηθήσουμε καὶ θὰ προστατεύσουμε μὲ κάθε θυσία τίς δυὸ κυρίες;
— Ἐγὼ τοὐλάχιστον, παλληκάρι μου, πρέπει νὰ πεθάνω ἂν δὲν τίς σώσω. Ἀλλὰ χρειάζεται φρονιμιά, προσοχή, γὰ ν' ἀποφύγουμε κάθε κίνδυνον ἀτυχίας. Ὅτι θὰ κάνουμε, πρέπει νὰ τὸ μελετήσουμε καλὰ προηγουμένως.
— Ἐρετε, σύντροφε, ἔβρανε ὁ Πιτριάν, ὅτι ὁ Ὀλαναῖος περικεῖται μὲ μὴ ῥητὴ ἀνάντησι στὰ ἐρωτήματά του;
— Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῇ γι' αὐτὸ ὁ καλὸς μου σύντροφος. Μὴ εἶνε ἡ ἀπάντησί μου; Θὰ κερτίσουμε τὴν Βέρα - Κροῦς. Τώρα τὸ πῶς, μὴ θέλετε νὰ τὸ μάθετε, γιὰ ν' ἔγῳ δὲν τὸ ἔξωρα ἀκόμα. Ἀλλὰ σὰς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ καταλάβω τὴν πλοῖμα αὐτὴ πόλιν κι' ἂν ἀκόμα τὴν ὑπερασπίσουν κι' ἕνα ἐξατομικῶς βρομο-Γκαδάρο. Ὁ Λαβίδ ἔβρανε λεπτομερῶς ὅσα τὰ ἔβρασαν τὴν πόλιν, τὸ λυμάνι τῆς καὶ τὰ ὀχυρώματά της. Ὁ ἀναβῶς οἱ δυὸ μᾶς νὰ καταστρώσουμε τὸ σκεδὸ τῆς ἐπαθῆσεως. Καὶ μὴ τὴν Κόλασι, ὅμως πολλὸ ἄνυχον, ἂν οἱ δυὸ μαζί δὲν πετύχουνε νὰ καταστρώσουμε ἕνα διαμνηστικὸν σκεδὸν γιὰ τοὺς καταρωμένους Γκαδάρους.
— Θαυμάσια! φώναξε μεθυσμένος ἀπὸ χαρὰ ὁ Πιτριάν. Θὰ κερτίσουμε τὴν Βέρα - Κροῦς! Αὐτὸ θέλω κι' ἐγὼ κι' ὁ Ὀλαναῖος. Ἀλλὰ ἴσως δὲν θάβρουν! Μὰ πότε;
— Διάβολε! φώναξε ὁ Λαβάντας... Θέλεις νὰ ῥίξω καὶ τὴ μέρα;
— Ἐπιμένει σ' αὐτὸ ὁ Ὀλαναῖος.
— Ὁ Ὀλαναῖος εἶνε τετρατέρας! φώναξε ὁ Λαβάντας. Γιὰ νὰ ἐπιμένει σ' αὐτὸ θὰ πῇ πὸς εἶνε ἀνάνη. Λοιπὸν... Λοιπὸν!...
Κι' ὁ γέρο φλιμπουστέρης ἔπασσε τὸ μέτωπό του καὶ βυθίστηκε σὲ θαθεῖα σιλλογή. Οἱ ἄλλοι τὸν κατὰσαν ἀμυλῶνται. Τὰ χεῖλιά του τρέμανε σὺν νὰ ψιθύριζε κάτι.
— Λοιπὸν; ἔβρανε ἄξαφνα ὁ Πιτριάν μὲ ἀνυπομονήσια.
— Πῆς του, παλληκάρι μου, τοῦ Ὀλαναῖου, ὅτι μέσα σὲ εἰκοσι μέρες τὸ σῶμα τῆς ἐκστρατείας θ' ἀποβιβασθῇ σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἀκρογιαλιά καὶ θὰ κατακαρῶνται στὴ σπηλιὰ πὸν βροσκώμαστε τώρα. Τὴν εἰκοστή πρῶτῃ μέρα, ἂν ὁ Ὀλαναῖος καὶ σὺ εἰσαίτε ἐντομῶ, θὰ κάνουμε τὴν ἐπίθεσι. Ἐκκαθαρισμένα καὶ ὀριστικὰ πράγματα: Τὸ πᾶν ἔξω-τάται ἀπὸ σὰς τοὺς δυὸ!... Καὶ τότε... Τί λές; Εἶσαι εὐχαριστικῶς;
— Τελείως, κατετάνε μου! Ἐχω ἀσφάδαντὴ πεποίθησι ὅτι ὅλα θὰ πάνε καλὰ. Ὅσο γιὰ τὸν Ὀλαναῖο κι' ἐμένα θὰ κάνουμε τὸ καθήκον μας, ἀλλὰ δὲν μπορούμε ν' ἀναβῶμε μόνον καμμιὰ προνοήσια μὴ κι' ἔχομε σὰς ἀρχηγό. Πῆ-ρομένους συγκαταλέγοντες καὶ λεπτομερεῖς ὁδηγίους ἀπὸ σὰς. Θέλουμε νὰ μᾶς πῇτε τί θὰ κάνουμε μέσα σ'

αὐτὲς τίς εἰκοσι μέρες. Κι' αὐτὸ ὄχι γιὰτὶ δὲν ἔχομε πεποίθησι στὸν ἐαυτό μας, ἀλλὰ γιὰτὶ ἐκτιμῶμε περισσότερο, ἀπείρως περισσότερο, τὴν ἀνέαντὴ πείρα σας.
Ὅταν τελείωσε ὁ νέος φλιμπουστέρης, ὁ ἀρχηγὸς του, μὲ μὴ φωνὴ γεμάτῃ συγκίνησι, εἶπε:
— Παῖδι μου, ἡ ἀποστολή σας εἶνε πολὺ λεπτή, κι' οἱ ἐχθροὶ σας ἐπιδροκοῦν. Ἄν αὐτὸ χρειάζεται νάχετε τὰ μάτια σας δεκατέσσερα. Τὴν παρακαλῶ ἀποσταλὰ μοῖσαι νὰ τὴν ἀκροάσετε μὲ τὴν ζωὴ σας. Πιτριάν, δὲν πρέπει νὰ πῇτε τίποτε περὶ τὸν δούκα Ντὲ λὰ-Τόρρε. Εἶνε Ἰσπανὸς κι' ἐμεῖς ποτὲ δὲν πρέπει νάχομε ἐμπιστοσύνη σ' ἕναν πὸν σὸ βάθος εἶνε ἴδιος κι' ὅμοιος μὲ τοὺς ἄλλους ἐχθρούς μας. Ἄν ἴσως δὲν μᾶς προδώσει, ἀσφαλῶς ὅμως θ' ἀντιδράσῃ στὸ σκεδὸν μας, στὴν κατωτέρῃ στιγμῇ. Γιὰ τίς κυρίες ὅμως, διαφέρει τὸ πρᾶγμα. Ὁ Ὀλαναῖος ἔχει ὥς πὸν μπορεί νάχομε ἐμπιστοσύνη στὴν δούκισσα καὶ στὴν κόρη της. Πῆς του, μόνον, πὸς πρὶν πῇ τίποτε σ' αὐτὲς, πρέπει νὰ αἰσινοῦνται ἐκὼς τὸ ἐκατὸ ὅτι δὲν ἄλλωξαν καθόλου τὰ αἰσθήματά τους. Πῆς! ἄλλο δὲν ἔχω νὰ σὰς πῶ, παρὰ μόνον ὅτι πρὶν νὰ περῶσιν ἐκὼς μέρη ἀπὸ σήμερον θὰ εἶμαι ἐδῶ καὶ θὰ σὰς περιμένω. Λοιπὸν, μὲ κατὰλαβε, Πιτριάν; Θέλεις τίποτε ἄλλο;
— Δὲν μὴ ἔβρανε λέξι ἂν ὅσα εἶπατε, κατετάνε, ἀπάντησε ὁ νέος, καὶ δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σὰς φωτίσω. Κι' ἀκόμα νομίζω πὸς εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποῦχετε σὲ μέν-ος καὶ σὸν σύντροφό μου.
— Δὲν ὑπάρχει λόγος! ἔβρανε ὁ Λαβάντας γελώντας. Καὶ τώρα, πα-ριὰ, πρόσθεσε, ἀποτεινόμενος στοὺς συντρόφους του, ἐμπρός στ' ἀνοιχτά. Μόλις ἔχομε καιρό.
Ἀμέσως ὅλοι πεταχτήκανε ἀπ' τίς θέσεις τους, κι' ὁ Λαβάντας εἶπε στὸν κατετάν Λαβίδ:
— Ἐρχεσαι μαζί μας, Λαβίδ;
— Μὰ εἶνε νὰ φωτῶς, σύντροφε;
— Καλὰ. Καὶ σὺ, Πιτριάν, θὰ φύγῃς τώρα;
— Ὁχι ἀκόμα, κατετάνε. Πέρασαν μόνον τρεῖς ὥρες ἀπ' τὰ μεσάνυχτα κι' ἔχω καιρὸ νὰ πλαγιάσω κοντὰ στὴ φωτιά ὥς πὸν νὰ ξημερώσῃ.
— Γεῖά σου, λοιπὸν.
— Καλὴ ἀντάμωσι, κατετάνε. Ὡρα καλὴ, σύντροφοι.
Ὑστερα ἀπὸ λίγες στιγμὰς ἡ βάρα τοῦ Λαβάντα χάθηκε μὲς στὸ ἀνιτὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.
Ὁ Πιτριάν, ἀφοῦ κοιμήθηκε ὥς τὸ πρῶτο ξανάγησε γιὰ τὴν Βέρα Κροῦς, ὅπου ἔβρασε μὴ ὥρα ὥστε-ρα ἀπ' τὸ μεσημέρι.
Κι' ἀφοῦ τᾶπανε μὲ τὸν Ὀλαναῖο, πὸν τὸν περιμένε σὸν τὸ φῶς τῆς μέρας, φάγανε μὲ μεγάλη θο-ρῆ κι' ὥστερα βγήκαν ἔξω γιὰ νὰ πούλησουν τάχα τὴν πραγματῖα τους.
Μὰ ἐμεῖς θὰ τοὺς ἀρῇσουμε τώρα τοὺς δυὸ φίλους μᾶς καὶ θὰ παρακολοῦθῶμε τὸν Λαβάντα, ὁ ὁποῖος ἀπὸ δῶ καὶ πέρα γίνεται τὸ πὸ σπουδαῖον πρόσωπο τῆς ἱστορίας μας.
Ὁ Λαβάντας πῆρε στὴν καμπίνα τοῦ τὸν Λαβίδ καὶ κοιμήθηκαν μαζί ὁ- τρεῖς ὥρες. Κι' ὅταν ξύπνη-σαν, ἀφοῦ ἔδωκε σὸν σύντροφό του ὅσα ροῖχα καὶ ὅλα τοῦ χρειάζον-τουσαν, βῆκε σὸν κατὰστρωμα γιὰ νὰ κάνει ἐπιθεώρησι.
Σὲ λίγο ἀνέβηκε πάλιν κι' ὁ Λαβίδ, ντυμένος, ὀπλισμένος, ἀγνώ-ριστος.
— Ἐ, κατετάνε, χωρὶς καράβι, τοῦ φώναξε ὁ Λαβάντας, μὴ δὲν εἶδε μπροστὰ του. Ὅτι δὲ διάβολος μοῖσαι ν' ἀλλάξῃ τόσο εἰκο-λα! Ἀχ! πόσο θάθελα νάχα κι' ἄλλο ἕνα ἀκόμα καράβι νὰ σοῦ δό-να νὰ τὸ κινδυνεύω...
— Καὶ ποῶς ἔξωρε ἂν πρὶν ἀκόμα φθάσουμε σὸν Ἅγιο Δομῖγγο δὲν πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία σου; ἔβρανε ὁ κατετάν Λαβίδ χαμο-γελώντας.
Ἐφῶς πολλὰς μέρες, κι' ἕνα πρῶτο, λίγο πρὶν ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος, οἱ φλιμπουστέρη ἔβρασαν ἐκπληκτικὰ βλέποντας ἕνα μεγάλον Ἰσπανικὸ καράβι νὰ πλῇ πλάι τους, σὰ νάταν ἀνέβρονον.
Πρῶτος τὸ ἀντιλήφθη ὁ κατετάν Λαβίδ κι' ἄφησε ἕνα ἄγριο καὶ θαυμαστικὸν μοναχικό, σὰν ἕνα λιοντάρι πὸν εἶνε σίγουρον πὸς δὲν θὰ τοῦ ξεφύγῃ ἡ λεῖα του.
— Τί ἔπαυες; τὸν ρώτησε θαυμαστικῶς ὁ Λαβάντας.
— Δὲν βλέπεις!... Δὲν βλέπεις ἐκεῖ; Βοήθα δουλῖά!...
— Σατανά!
— Τοὺς ριχνάμαστε;
— Διάβολε!
— Τὸ γλέντι, πὸν θὰ γινῇ, ὁ ἴδιος ὁ διάβολος μᾶς τὸ ἔτοίμασε.
— Ἄς κάνουμε γογγῶρα πρὶν τὸ μετανόησι!...
— Ναῖτες!... Στὲς θέσεις σας! ἄφησε μὴ θρονητὴ κραυγὴ ὁ Λα-βάντας.

Ἐβαλαν πέτρες κι' ἔβρασαν τὸ σκοπιό τῆς σπηλῆς.

αἰσθάνοντας τὸν πᾶν σὸν κατὰστρωμα, τοὺς ἔδωκε ὅλους καλὰ κι' ὥστερα τοὺς καταμετρήσανε. Τοὺς βόηκαν λοιπὸν τρεῖς ὥρες ἐδῶ-μῖντα πεντε. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν τραυματισμένοι κι' οἱ περισσότεροι πάλιν ἀπ' τοὺς τραυματισμένους Ἰσπανοὺς ἔχον χτυπηθῇ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο μὲς στὸ σκοπιό. Ὁ πρῶτος κι' ὁ ἄλλος εἶνε ἀποστα-δῇ πᾶν σὸν προσώπῳ τους. Ἀπὸ αἰσθῖσι τραγουδοῦσαν. Ἦσαν ἴσως οἱ πὸν εὐτυχισμένοι ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Εἶχαν περῶσθαι!...
Οἱ καρχαρίες ἐξ ἄλλου ἄρχισαν νὰ τριφυλῶν τὸ πλοῖον, σὰν νά-χαν πάρει μισροῦδι γιὰ τὸ Λαβὸν σιμῶσι πὸν τοὺς εἶχε ἐτοιμασθῇ. Ἐκατὸν πενήντα τὸ ἀνθρώπινα πτώματα καὶ μάλιστα μὲ ξεστῶ ἀν-μα αἱμα δὲν ἔκανε λίγο πρᾶγμα!
Μόλις γένηκε κάποια τῆξι, ὁ Λαβάντας κάλεσε τοὺς ναῦτες του καὶ τοὺς ἀνεκοῖσε ὅτι αὐτοὶ θ' ἀνελάμβαναν τὴν κινδυνὴν τοῦ κα-ραβιοῦ πὸν κινδυνεύει κι' ὅτι τὴν κινδυνὴν τοῦ δικοῦ του καραβιοῦ τὴν παράδινε σὸν ἡρωικὸν κατετάν Λαβίδ. Κι' ἔτσι τὰ προσώματά του τελευταῖον βγήκαν ἀληθινά.
Τὸ Ἰσπανικὸ καράβι τὸ πῆγανε ἑλῶς καὶ πῆγαν ἀπ' τὸ Καλαά-νας σὸν Κάντιο. Πᾶν προσημένο μὲ ξυλῖα, κορμῖνι καὶ σπῶν ἀπὸ χρυσάφι καὶ ἀσημῖ. Ὅταν τὸ ἐξακοῖσε ἀπὸ οἱ φλιμπουστέρη τοὶ καὶ χιόλινε. Ποτὲ δὲν περιμένανε νὰ πετύχουν μὴ τόσο πλοῖμα λεῖα, ἡ ὁποία σύμφωνα μὲ τὸν ὑπολογισμὸν τοὺς ἔβριε περισσότερον ἀπὸ δυὸ ἐξατομικῶς πᾶστον.
(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΙΧΩΣ ΣΤΕΜΜΑ

Ο 'Αριστείδης Μπριάν κι' οι δυο βασιλείς της 'Αγγλίας. Γιατί λέγεται «Σπήκερ» ο Πρόεδρος της Βουλής των Κοινοτήτων. Ο δρόνος του «Σπήκερ» κι' οι «κόμμομερς», κ.λ.π.

«Αριστείδης Μπριάν, ο αγγλικός άγγελος της Ειρήνης», συνηθίζε να λέει στους φίλους του με το πονηρό γαμόγλωστο.

—Η γειτόνισσά μας πέρα από τη Μάγκλη, ή 'Αγγλία, έχει δυο πανίσχυρους βασιλείς! Ο ένας κάθεται στο θρόνο των άνακτόρων του Βούκινγκχαμ.

Ο άλλος, στον επίσημο ιστορικό θρόνο στα άνακτορα του Ουέστμινστερ. Ο ένας έχει το πιο όμορφο και το μεγαλύτερο στέμμα του κόσμου. Ο άλλος, είναι ένας βασιλεύς δίχως στέμμα, μα φοράει μία κατάσπρη περούκα, που είναι κι' αυτή παντοδύναμη σαν στέμμα... Τι με κυττάζετε έτσι περιέργως; Ακόμα δεν καταλάβατε ποιός είναι; Μα είναι ο «Σπήκερ», διάβολε! Ο «Σπήκερ»! Ο βασιλεύς, δηλαδή ο πρόεδρος της Βουλής των Κοινοτήτων!...

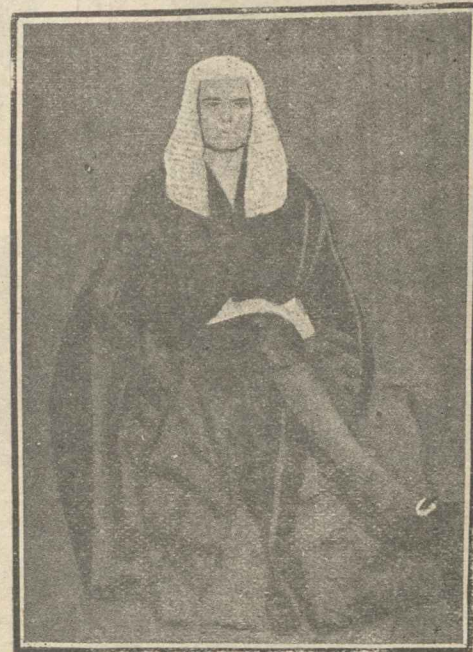
Κι' αλήθεια, ο μακαρίτης ο Μπριάν, ο πασίγνωστος Γάλλος πολιτικός, είχε μεγάλο δίχτυ. Αυτά τα λόγια του δεν ήταν καμιά από τις συνηθισμένες του ειρωνείες. Στα άνακτορα του Ουέστμινστερ κάθεται πραγματικά ένας βασιλεύς δίχως στέμμα. Γιατί όμως οι 'Αγγλοι τον λένε «Σπήκερ»; «Σπήκερ» θα πη «ρήτωρ» κι' όχι πρόεδρος. Μήπως λοιπόν ο πρόεδρος της Βουλής των Κοινοτήτων, της «μητέρας των Βουλών» όπως τη λένε γιατί είναι η αρχαιότερη απ' όλες, «ρητορεύει» διαρκώς μονάχα αυτός μέσα στην αίθουσα των συνεδριάσεων του άνακτορου του Ουέστμινστερ κι' οι άλλοι 615 βουλευτές δεν άνοίγουν ποτέ το στόμα τους; Κάθε άλλο! Συμβαίνει μάλιστα το αντίθετο...

Η εξήγησις αυτής της αγγλικής παραδοχής μας δίνεται από την ιστορία. Ο «Σπήκερ» όπως και κάθε άλλο επίσημο αξίωμα στην 'Αγγλία έχει την περίεργη και μακροχρόνιο παράδοσή του. Το όνομα αυτό λοιπόν δόθηκε στον πρόεδρο της Βουλής των Κοινοτήτων την εποχή που το μόνο δικαίωμα των «Κόμμομερς», δηλαδή των βουλευτών, ήταν το να υποβάλλουν ταπεινά τις αιτήσεις τους στο Στέμμα, στο βασιλέα. «Ολες ή έργασιες της Βουλής εκείνα τα χρόνια δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά ατέλειωτες φλυαρίες, όπως είναι και σήμερα σ' όλες τις Βουλές. Καμιά φορά ώστόσο ή πλειοψηφία έπαιρνε τέλος κάποια απόφασις και τότε οι «κόμμομερς» έστελναν κάποιον να την ανακοινώση στο βασιλέα. Στην αρχή αυτός ο μανταφορός λεγόταν «προλόκορ», έπειτα όμως ώνομάστηκε «σπήκερ» δηλαδή «ρητορεύς», γιατί η δουλειά του μανταφορού καταργήθηκε σιγά-σιγά με τον καιρό, μα τ' έβουνα άπόμεινε. Κι' έτσι ο πρόεδρος της Βουλής των Κοινοτήτων, ένα αξίωμα δηλαδή από τα μεγαλύτερα του πολιτικού κόσμου της 'Αγγλίας, εξακολουθεί να λέγεται και σήμερα «Σπήκερ»...

Το να είναι τώρα κανείς «κόμμομερς» (μέλος της Βουλής των Κοινοτήτων) είναι βέβαια κάτι σπουδαίο κι' αξιοζήλευτο. Το να φτάση να γίνει πρωθυπουργός ή και μονάχα ύπουργός είναι άνωποδοτήτως κάτι πολύ πιό μεγάλο. Μα πού να γίνει «σπήκερ», αυτό σημαίνει ότι άγγίζει με το δάχτυλο τον ούρανό! Κι' ο λόγος είναι ότι ο πρόεδρος της Βουλής των Κοινοτήτων είναι όπως είπαμε ένας πραγματικός βασιλεύς δίχως στέμμα...

«Βγάλετε το καπέλλο σας! Κι' άνοίξτε δρόμο στο «Σπήκερ!». Αυτά τα λόγια θροντοφώνουν κατά το έθιμο οι κλητήρες της Βουλής στους διαδρόμους της πριν άρχίσει ή συνεδρίασις. Και νά, γυρίζοντας το κεφάλι σας προς το μέρος που προσακούστηκαν αυτά τα λόγια, βλέπετε να ξεκινά ή γραφική πομπή. Προηγείται ένας κλητήρας με άπαθές πρόσωπο, άργό έθιμα κι' επιστημονικά τελεάρχη. Άκολουθεί ο αξιωματικός της Φρουράς με αλύχλη στολή, ζωσμένος το ξίφος του και κρατώντας στον ώμο ένα μεγάλο άργυρόχρυσο ρόπαλο, σύμβολο της παντοδυναμίας του «σπήκερ». Έπειτα έρχονται άλλοι δυο κλητήρες, ντυμένοι όπως κι' ο πρώτος με τα παλιά γραφικά ενδύματα, δηλαδή με κοντό έπενδυτή, κοντά παντελόνια και μεταξωτές κάλτσες. Και τέλος έρχεται ο «Σπήκερ» με την περιβραμένη κάτασπρη περούκα που θυμίζει την κόμμωσι των Φαραώ και μ' ένα μακρύ μεταξωτό γιτώνη, ή ούρα του οποίου ύποδοσάζεται από έναν ειδικό άκόλουθο που κρατάει στο δεξιό χέρι του και το τριχώμα καπέλλο του αβέγγο του του. Κατόπιν άκολουθεί ο έφημέριος του Ουέστμινστερ με τα άμφια και ή πομπή κλείνει με άλλους δυο κλητήρες.

Τα μέλη τότε της Βουλής κι' οι ξένοι που βρίσκονται στο διάδρομο, βγάζουν το καπέλλο

Ένας «Σπήκερ»

τους και παραμερίζουν με σεβασμό για να περάση ο πρόεδρος.

Όταν ο «Σπήκερ» περάσει το κατώφλι της αίθουσας των συνεδριάσεων, έλοι οι «κόμμομερς» σηκώνονται ζιέως από τις θέσεις τους για να χαιρετήσουν την άφιξη του. Έκείνος τότε προχωρεί με άργο κι' επίσημο έθιμα και με μία παγερή αusterότητα στο πρόσωπο, κι' ανεβαίνει για να καθίση στη δριάνη και σκαλιστή έδρα του που ύψωνται στο βάθος της αίθουσας, επιθλιρική σαν θρόνος. Όποιος θέσικεται κοντά του σκύβει με σεβασμό και του κάνει μία τριπλή ύποχλισι. Μα ο πρόεδρος, όταν ανεβή τα δυο σκαλοπάτια του θρόνου του, δεν κάθεται, μόνο στέκεται άκίνητος κι' άπαθής σαν άσιατικό είδωλο, περιμένοντας να τελειώση πρώτα τις προσευχές του ή εφημέριος. Κι' ο εφημέριος επικαλείται τη βοήθεια του Θεού για τους «κόμμομερς» κι' εύχεται όπως ή απόφασις τους έχουν ως άποτέλεσμα την ειρήνη και την εϋμερία της

χώρας. Έπειτα ο κληρικός άποσύρεται κι' ο «Σπήκερ» κάθεται στην έδρα του και κηρύσσει την έναρξη της συνεδρίασεως.

Σ' αυτό το βασιλικό θρόνο του ο πρόεδρος πρέπει να μείνη καθισμένος έννητά δλόκληρες ώρες, δυο ακριβώς διαρκούν ή συνεδρίασις των αγγλικών Κοινοβουλίων, που άρχίζουν στις 2 ή ώρα το άπόγευμα και τελειώνουν συνήθως στις 11 ή ώρα τη νύχτα κι' άκόμη πιο άργά. Σ' έλο αυτό το χρονικό διάστημα δεν γίνεται παρά μονάχα μία διακοπή από τις 7.30' ως τις 9, για να μωπόρουν οι άξιόμοι αντιπρόσωποι του αγγλικού λαού να καταινιάσουν τις διαμαρτυρίες του στωάχου τους. Ο «Σπήκερ» όμως επί έννητά ώρες πρέπει να είναι ύπόδειγμα αξιοπρεπείας και ύπομονής. Γιατί αυτός ο βασιλεύς δίχως στέμμα που κάθεται σ' εκείνο τον πανύψιλο θρόνο του κι' εινε όρατός απ' όλους, δεν μπορεί να επιτρέψη στον έαυτο του μερικά πράγματα, τα όποια δεν θα συμβαδίζοντουσαν διόλου με το επίσημο αξίωμά του.

Οι άκόμμομερς, καθώς κι' αυτός ακόμα ά ύπουργοί, μωπόρουν να βάζουν το ένα πόδι άπάνω στο άλλο, να χαζεύουν έδω κι' εκεί να παίζουν ταμπόρλο με τα δάχτυλά τους, να ζωγραφίζουν καραγκιοζάκια στο περιθώριο των έγγραφών τους, να διαβάζουν εφημερίδα και να βγαίνουν στους διαδρόμους για να κανίσουν την πίπα τους... Ο «Σπήκερ» ωστόσο δεν μωπόρει ν' άπολαύση καμιά από τις άνθρώπινες αυτές διασκεδάσεις. Είναι ύποχρεωμένος να κάθεται πάντα απ' την αρχή ως το τέλος της συνεδρίασεως κι' επιστημονικά κι' αξιοπρεπείας και να παρακολουθή άγρυπνα και τα 613 μέλη του Κοινοβουλίου του. Κάθε στιγμή μωπόρει ένας από αυτούς τους πολυάριθμους «κόμμομερς» να του κάνει νόημα ότι ατού κάπνισεν ή μιλήση. Ο πρόεδρος λοιπόν πρέπει να έχη διαρκώς ξεδιόλωτα τ' αυτιά του κι' όρθωνοίχτα τα μάτια του επί έννητά δλόκληρες ώρες!...

Η Βουλή των Κοινοτήτων είναι γενικώς ή πιο αξιοπρεπής κι' ή πιο αϋτακτη απ' όλα τα κοινοβούλια του κόσμου. Μα και σ' αυτή την αϋστηρή αίθουσα των άνακτόρων του Ουέστμινστερ συμβαίνει καμιά φορά να ξεσπούν όμηρικοί καυγάδες. Γ'άραχι άλλωστε τίποτα το πιο φυσικό! Έκει μέσα μαζεύονται 613 μέλη από κάθε κοινωνική τάξη για να κηρύξουν ή να όπερασπισουν άπόψεις ή πολιτικές ιδέες διακοσμητικές, άν όχι πάντοτε άντιθετες. Καθίκον λοιπόν του «Σπήκερ» είναι κι' ή άποκατάστασις της τάξεως και της εύκοσμίας. Μα κι' αυτήν την τόσο δύσκολη δουλειά πρέπει να την κάνει με επιστημονική, με αξιοπρεπείας, με αϋστηρητητα και ποθ' πάντων με πολύ μεγάλη λεπτότητα...

Ο «Σπήκερ», αντιπρόσωπος των δικαιοσύτων και των προνομίων του Κοινοβουλίου, είναι ο άπόλυτος κύριος της Βουλής. Ο λόγος του είναι νόμος! Άν κανένας «κόμμομερς» κάνει την άνοχη να μ' ή τον άκούση, μωπόρει θωμάσια να συλληφθή από τον αξιωματικό της Φρουράς κατά διαταγήν του Κοινοβουλίου. Γι' αυτό κάθε ύπόδειξη του «Σπήκερ» γίνεται δεκτή με σεβασμό από τους βουλευτές, ακόμα κι' από τους πιο εύεξαπτους και τους πιο... παλληκαράδες!

Μέσα σ' άνακτορα του Ουέστμινστερ ο «Σπήκερ» είναι άνώτερος κι' από αυτόν ακόμα τον βασιλέα. Είναι δε γνωστόν ότι ο βασιλεύς της 'Αγγλίας Κάρολος I Στουαρτ έπληρώσε με το κεφάλι του την περιφρόνησι που έδειξε προς την παντοδυναμία του προέ-

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛ

(Άρθρον του Γάλλου δημοσιογράφου R. Study)

Ο Ζωρζ Μιλτόν, ο άξέχαστος Μπουμπούλ, ο κομικώτατος βασιλιάς των τζαμπατζήδων, είναι, όταν παίζει, ένας κύριος πολύ σοβαρός και σχεδόν μελαγχολικός.

Μάλιστα. Κανείς δεν μωπόρει να πιστέψη ότι ο κύριος Μιλτόν με το έρωτικό μικρό γαμόγλωστο, είναι ο Μπουμπούλ τον όποιο είδαμε να γελά τόσο χαρούμενα κι' εγχαίρια στην... θόνη. Κι' όμως, για έλο τον κόσμο ο Μιλτόν, είναι πάντα ή εβδόμη ζαμπατζής, ή όποιος δεν έχει πεντάρα στην τσέπη του και κατορθώνει πάντα να πωρήση παντού, να τή δλεψη ή να ν' άπολαύδων έδω, να ζή ή να μωπόρει να εύχάριστη ζωή χωρίς να βέση τίποτα.

Άλλά στην πραγματικότητα, ο ταμπάκης ήθοποιός είναι κάθε άλλο από ένας επιπόλαιος γλεντζές. Είναι ένας σφόνιμος και σφοδρικός άνωνειάρχης, που δεν άγαπάει καθόλου τα γέλια και τις τρέλλες.

—Πάει, τελείωσε, μάς λέει ή λαοφιλής κομικός έτι κι' άν κάποιος, δεν είναι για τους πολυκαρτίκους θωμάστους και τις θωμάστρες που παρ' ο Μπουμπούλ. Όσοι με άναγνωρίζουν στον δόμο, τονάδουν.

—Νά ο Μπουμπούλ! Τη παιδιά φωνάζουν υόλις με έδω.

—Ζήτω ο Μπουμπούλ! Μη νομίζετε όμως ότι αυτό με διασκεδάζει. Όχι... Είμαι μάλιστα πολύ ευχαριστημένος γιατί ο κόσμος βούκει κάποια γαρά σ' έμένα!... Μόλις με δλεπουν γελούν! Τι καλύτερο από το να ξεχνούν τις βάσανά τους, όταν με δλεπουν; Α, τα παιδιά προ πάντων μ' άγαπούν πολύ... Κι' είμαι ένθου-

δρου της Βουλής των Κοινοτήτων!...

Όλοι οι άκόμμομερς τον πληθαίνουν και μιλούν μαζύ του με την ίδια έθιμοτυπία και τον ίδιο τεταμένο που δείχνει κανείς σ' έναν αβεντικό βασιλέα. «Την πρώτη φορά που έπληρσασα στην έδρα του «Σπήκερ» — άναφέρει ο μεγάλος Γιάδστον, για να πω κάτι στον έξοχώτατο Μόνιερ-Σούττον, που ήταν τότε «Σπήκερ», θυμάμαι ότι δοκίμασα την ίδια συγκίνηση και την ίδια δειλία ένός μαθητάκου που βρίσκειται μπροστά στο δάσκαλό του!.

Κάθε «Σπήκερ», μόλις τελειώσει τη θητεία του αξιωματός του, γίνεται άμέσως λόρδος και παίρνει 4.000 λίρες στερλίνες το χρόνο. Όταν όμως έξασχει τή καθήκοντά του, έχει το δικαίωμα να κάθεται σ' άνακτορα του Ουέστμινστερ, σ' πραγματικά βασιλικά διαμερίσματα, με δωρεάν έλα τή επακόλουθα μιά τέτοια διακονή. Έκτός τώρα απ' όλα αυτά παίρνει και τον έτήσιο μισθό του, ο όποιος άνέρχεται σε 5.000 στερλίνες!...

Έχε άδικο λοιπόν ο μακαρίτης ο Μπριάν όταν έλεγε δίχως καμιά ειρωνεία ότι ή 'Αγγλία δεν έχει ένα, αλλά δυο πανίσχυρους βασιλείς:

πιασμένος, γιατί ξέρω ότι κανείς άλλος ήθοποιός του κινηματογράφου δεν άρέσει τόσο στα παιδιά, όσο εγώ. Κάποτε μία μητέρα μου έφερε το κοριτσάκι της και μω έλεπε.

—Η κόρη μου έγινε ή καλύτερη μαθήτρια του σχολείου της, γιατί της είπα ότι άν μελετάει πολύ, θα την φέρω μία μέρα να σας ιδή. Αυτό θα ήταν ή άμοιβή της!... Κι' εκείνη προσπάθησε με κάθε τρόπο να γίνει άξία αυτής της άμοιβής.

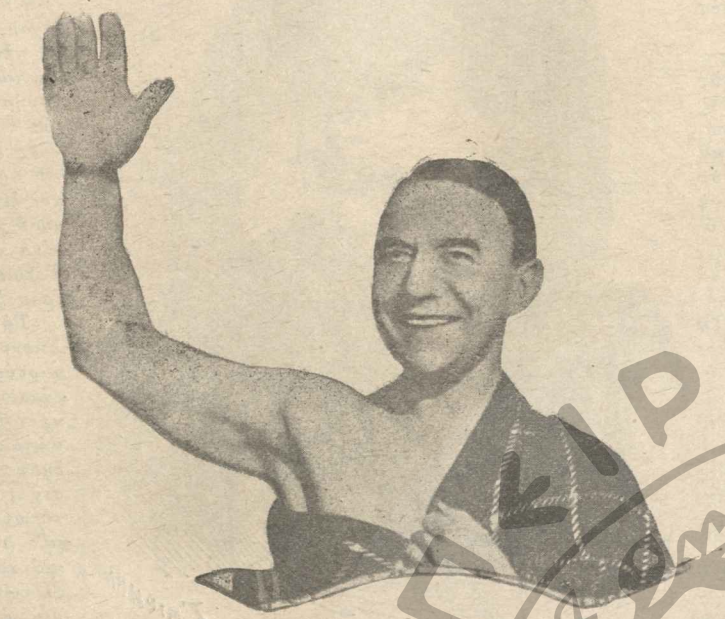
Έγώ τότε, συγκινημένος, έδωσα μία φωτογραφία μου στην μικρούλα. Έκείνη άρχισε να χοροπηδά από την χαρά της, φωνάζοντας.

—Τι καλός που είστε, κύριε Μπουμπούλ. Μα εγώ τή είχα καταλάβει και πριν σας ιδώ τον έδω...

—Πώς το κατάλαβε; την ρώτησα.

—Χαμογέλατε με τόσο καλωσύνη στις ταινίες σας! μου άπάντησε ή μικρούλα.

Ένα τόσο δα κοριτσάκι, με το-

Ο Μπουμπούλ στο φίλμ «Γομφός σαν Σκαλοτάξο»

ση παρατηρητικότητα! Άλλοτε πάλι, άν αγοράκι έστά χρόνος ήθε να μ' επισκεψτή. Όταν με είδε, έβρισε για μία στιγμή σιωπηλό, κι' ύστερα, έξαφνα, άποφάσισε να μω μιλήση και είπε.

—Ξέρεις, Μπουμπούλ, ήρθα για να σου πω κάτι. Φεύγω για την έτοιμή και πρέπει νάρθη κι' έσύ να μείνεις λίγο καιρό μαζύ μου. Γ'άραχι εκεί ένας μεγάλος κήπος όπου θα μωπόρουν να παίζουν έλοι μέρα κυνηγητό και τυφλάμια...

Το χαριτωμένο αγοράκι! νόμιζε ότι ή μεγαλύτερή του ευχαρίστησις θα ήταν να παίζω μαζύ του σ' ένα περιβόλι. Καθώς με έφερε από τον κινηματογράφο, ήσουν γι' αυτόν ένας καλός και σύντροφος.

Κι' ο Μιλτόν χαμογέλασε με πραγματική ευχαρίστησις αυτή τη φορά.

Κι' ύστερα εξακολούθησε.

—Τα μάτια και το γαμόγλωστο, συνδέουν τον ήθοποιό με το κοινό. Με το βλέμμα και με το γαμόγλωστο συνεννοείται με τους θεατές. Στο θέατρο μω είναι άπαραίτητο να κυττάω τους θεατές συχνά, κατά πρόσωπο, για να τους κάνω να ενδιαφερόνται για μένα, και χαμογελώ συγχρόνως κυττάζοντάς τους.

Στον κινηματογράφο πάλι μω φαίνεται ότι όφειλο την έπιτυχία μου, σε μία ειλικρινή και δροσερή εϋθυμία, την όποια υεταδίδω στο κοινό. Έξω να κινούμαι, να χαμογελώ, και να κυττάω, σύμφωνα με κάθε άπαιτησι του ρόλου μου.

Ο κόσμος άλλωστε, άγαπάει την εϋθυμία. Έρχεται στον κινηματογράφο για να ξεχάση τις στενοχωρίες και τις καθημερινές φροντίδες της ζωής. Πρέπει λοιπόν να τον διασκεδάσουμε.

Κι' εγώ ξεχνώ τις δικές μου έννοιες, όταν παίζω. Όσο στενοχωρημένος κι' άν είμαι, φτάνει να βρεθώ σε μία σκηνή θεάτρου, ή σ' ένα στούντιο, για να ξεαναβώ

—Θα παίξετε σε νέα φίλμ; ρω-

τήσαμε τον χαριτωμένο κομικό.

—Μάλιστα, μάς άπάντησε. Έπαινώ να παίζω σε δύο νέα φίλμ. Α, έχω να πω πολλή σάμπανιά. Ξέρετε, άν δεν έδειξω παλαιότερα, άν δεν έδειξω προηγουμένως ένα τουλάχιστον υποκάλυμπα σάμπανιάς. Έτσι έχω τυνηθείσει.

—Και ποιός είναι το άγαπημένο σας σπόρ, κύριε Μιλτόν;

—Το ποδήλατο και το κολύμπι. Κάνω και κάθε μέρα συνηθισμένη γυμναστική, για να διατηρήσω τις... νομίες του σώματός μου.

Και ο Μιλτόν γέλασε πάλι.

—Μά ξερετε, εξακολουθώ, δεν πρέπει ούτε ν' άδωνάτω, ούτε να παχνώ περισσότερα! Οι ρόλοι μου άπαιτούν ένα σώμα άκριβώς σαν το δικό μου.

—Πόσος καλός είναι, που παίζετε στον κινηματογράφο, ρωτήσαμε τον Μιλτόν.

—Τότα χρόνια μόνο. Πολλά έπαίξα και τραγουδάω στις όπερεςέτες. Μια μέρα όμως ή σκηνή θάτης Κολούμπι, μω πρότεινε να πρωταγωνιστήσω στον «Βασιλέα των τζαμπατζήδων». Στην αρχή δίστασα να δεχτώ, πάλι ή Κολούμπι έπειθε, και τέλος δέχτηκα. Η μεγάλη μω έπιτυχία στο πρώτο μω φίλμ, μω έδωσε ότώρα και από τότε, δεν πείλω παρά μόνο στον κινηματογράφο.

Τελειώσα, θέλησα να γίνω βασιλιάς των τζαμπατζήδων και στην... πραγματικότητα.

Προσάλλα μια μέρα ένα φίλο μου να δειπνήσουμε μαζί σ' ένα εστιατόριο, διαβεβαιώνοντάς τον ότι τή δειπνώ δεν θα κόστιζε τίποτα άπόλύτως, ούτε σ' έμένα, ούτε σ' εκείνον. Πήγαινε λοιπόν σ' ένα μοντέρνο εστιατόριο και δειπνήσαμε θωμάσια, διαλέγοντας τή πιο άκατά σκεπτή.

Μετά τή δειπνώ, φώναξα το γκαρσόν και του είπα.

—Ο φίλος μου κι' εγώ καλώνομε ποιος από τους δυο να πληρώση τή δειπνώ... Και σκεφτήκαμε να ζητήσουμε την βοήθειά σου.

Το γκαρσόν με κύτταξε έκπληκτο.

—Νά, εξακολούθησα, εγώ, τι θα γίνει. Θα δέσωμε τή μάτια σου με μία πετσέτα. Κι' έτσι, χωρίς να δλεψη, ή άπλώση τα χέρια σου για να πιάσης έναν από μας. Κι' αυτός που θα πιάσης, θα πληρώη τή δειπνώ.

Το γκαρσόν δέχτηκε. Του δέσαμε τή μάτια με μία πετσέτα, και ή φίλος μου κι' εγώ, τρέσαμε προς την έξοδο, ένθουσιασμένοι για την έπιτυχία μας. Άλλά τή στιγμή που περνούσαμε το κατώφλι της πόρτας μας... συνέλαβε ή καίτο νη! ότέλ, ή όποιος είχε παρακολουθήσει από μακριά τις κινήσεις μας και μωρίστηκε πώς είμαστε τζαμπατζήδες.

Κι' έτσι άναγκάστηκα να πληρώσω τή δειπνώ, ενώ ή φίλος μου χαμογελούσε ειρωνικά.

Θέλησα να γίνω μία φορά και στην πραγματική μω ζωή τζαμπατζής, άν δεν τή κατάφερα.

Δεν είμαι πια έτοιμος να φέρω την τίτλο: «Βασιλιάς των τζαμπατζήδων».

—Θα παίξετε σε νέα φίλμ; ρω-

τήσαμε τον χαριτωμένο κομικό.

—Μάλιστα, μάς άπάντησε. Έπαινώ να παίζω σε δύο νέα φίλμ. Α, έχω να πω πολλή σάμπανιά. Ξέρετε, άν δεν έδειξω παλαιότερα, άν δεν έδειξω προηγουμένως ένα τουλάχιστον υποκάλυμπα σάμπανιάς. Έτσι έχω τυνηθείσει.

—Και ποιός είναι το άγαπημένο σας σπόρ, κύριε Μιλτόν;

—Το ποδήλατο και το κολύμπι. Κάνω και κάθε μέρα συνηθισμένη γυμναστική, για να διατηρήσω τις... νομίες του σώματός μου.

Και ο Μιλτόν γέλασε πάλι.

—Μά ξερετε, εξακολουθώ, δεν πρέπει ούτε ν' άδωνάτω, ούτε να παχνώ περισσότερα! Οι ρόλοι μου άπαιτούν ένα σώμα άκριβώς σαν το δικό μου.

—Πόσος καλός είναι, που παίζετε στον κινηματογράφο, ρωτήσαμε τον Μιλτόν.

—Τότα χρόνια μόνο. Πολλά έπαίξα και τραγουδάω στις όπερεςέτες. Μια μέρα όμως ή σκηνή θάτης Κολούμπι, μω πρότεινε να πρωταγωνιστήσω στον «Βασιλέα των τζαμπατζήδων». Στην αρχή δίστασα να δεχτώ, πάλι ή Κολούμπι έπειθε, και τέλος δέχτηκα. Η μεγάλη μω έπιτυχία στο πρώτο μω φίλμ, μω έδωσε ότώρα και από τότε, δεν πείλω παρά μόνο στον κινηματογράφο.

Τελειώσα, θέλησα να γίνω βασιλιάς των τζαμπατζήδων και στην... πραγματικότητα.

Προσάλλα μια μέρα ένα φίλο μου να δειπνήσουμε μαζί σ' ένα εστιατόριο, διαβεβαιώνοντάς τον ότι τή δειπνώ δεν θα κόστιζε τίποτα άπόλύτως, ούτε σ' έμένα, ούτε σ' εκείνον. Πήγαινε λοιπόν σ' ένα μοντέρνο εστιατόριο και δειπνήσαμε θωμάσια, διαλέγοντας τή πιο άκατά σκεπτή.

Μετά τή δειπνώ, φώναξα το γκαρσόν και του είπα.

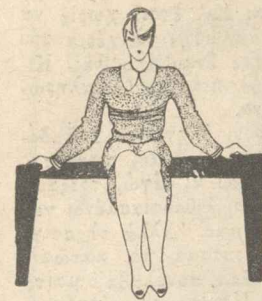
—Ο φίλος μου κι' εγώ καλώνομε ποιος από τους δυο να πληρώση τή δειπνώ... Και σκεφτήκαμε να ζητήσουμε την βοήθειά σου.

Το γκαρσόν με κύτταξε έκπληκτο.

—Νά, εξακολούθησα, εγώ, τι θα γίνει. Θα δέσωμε τή μάτια σου με μία πετσέτα. Κι' έτσι, χωρίς να δλεψη, ή άπλώση τα χέρια σου για να πιάσης έναν από μας. Κι' αυτός που θα πιάσης, θα πληρώη τή δειπνώ.

Η ΜΙΚΡΕΣ ΜΑΝΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο Ροσσίνι κι' ή απολαύσεις της Κουζίνας. Ο Άλφρεντ ντε Μυσσέ... άγγειοπλάστης! Γά ρολόγια του Καζανόβα. Ο Άλέξανδρος Δουμάς πατήρ... τενόρος. Ο μεγάλος μουσικός Σπον- τίνι κι' ή ρητορική κ.λ.π. κ.λ.π.

ΟΣΕΣ διασκεδαστι- κές ιστορίες και πό- σα απολαυστικά ά- νέκδοτα δεν έχουν γραφή για τις μι- κρές μανιές, τις λό- ξες και τὰ πάθη τών διασήμων άν- δρών; Μα και πόση άκρόμην δεν είνε έντε- λώς άγνωστα σχε- δόν... Έδώ και λίγο καιρό, παραδείγμα- τος χάριν, ένας Γερμανός ιστορικός της τέ- χνης, ό γνωστός δόκτωρ Έμμαν Γκότνερ, έδωσέντε ένα από τὰ πιο ευχάριστα, μα και τὰ πιο περίεργα βιβλία της εποχής μας. Έχει τίτλο: «Τὰ μικρά πάθη τών μεγα- λων άνδρων», κι' αναφέρει ένα πλήθος από παράξενες λεπτομέρειες της ιδιωτικής ζωής τών διασήμων καλλιτεχνών. Άν' αυτό τὸ βιβλίο θά σταχυολογήσουμε, για τὸ σημεινὸ άσθερο μας μερικὲς από τις πιο κομικές μα- νιές τών μεγαλοφυών. Δεν θά κρατήσου- με όμως καμιά χρονολογική σειρά, γιατί δεν μας ενδιαφέρουν ή εποχές. Έμεις εἴ- μαστε περίεργοι νὰ μάθουμε μονάχα ποιὲς ήταν αὐτὲς ή λόξεις τους...

Άς άρχίσουμε από τὸν Ροσσίνι. Αὐτὸς ό μεγαλόφυης Ἰταλὸς κι' ένας άπ' τούς μεγαλύτερους μουσικούς, είχε τὸ πάθος της... μαγειρικής. Όχι μόνο ήταν τρο- μερὰ λιχουδὴς κι' έτρωγε κυριολεκτικά τὸν περιόρισμο, ἀλλὰ ήταν ακόμη κι' ένας σπουδαίος μάγειρος! Ο Ροσσίνι εἶπε τὴ μανία νὰ φτιάχνει «συμφωνίες της γεύ- σεις» και «μελωδίες για τὸν σφραγισμένο...». Κι' έτσι συνέβαινε πολλές φορές νὰ τὸν βλέπουν οἱ φίλοι του νὰ ξεμεροβα- δάζεται στὴν κουζίνα για νὰ δοκιμάζει καινούργια φαγητά και νὰ φτιάχνει πα- ράξενα γλυκίσματα με τὰ πιο άπίθανα ύ- λικά. Ο Ροσσίνι όμως δεν ήταν έγωϊ- στής. Ἦθελε νὰ χαίρονται κι' άλλοι τις απολαύσεις του και στὰ ιστορικά συμπό- σια πὸν προσέφερε στοὺς φίλους του κα- τάφερνε πάντα νὰ τούς χαλάει τὸ στομάχι ἀπὸ τὴν πολυφαγία.

Άν τώρα μπορεί νὰ εἶνε γνωστὴ αὐτὴ ή λόξα τοῦ Ροσσίνι, εἶνε άγνωστο, δίχως άλλο, τὸ πάθος τοῦ Ἀλφρέδου ντε Μυσ- σέ για τὴν άγγειοπλαστική!

Ο τόσο αισθηματικὸς και τόσο άτυχος στὸν έρωτα ποιητὴς τὸν «Νυχτὸν», έφτια- χνε κάθε εἶδους άγγεια και πιата μιὰς απο- κρουστικής κι' απερίγραπτης άσκήμιας. Ο- σο λεπτὴ και γλυκεῖα ήταν ή ποιησίς του, τόσο φορετὴ κι' αδέξια ήταν ή άγγειοπλα- στική του. Κι' όμως ο Μυσσέ πίστευε ότι ήταν ό καλλιτεχνικότερος άγγειοπλάστης της εποχής του. Αὐτὸ τὸ πάθος, μάλιστα, τὸν άφείλησε στὸ τέλος και τὸν έσωσε ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία, όταν ή Γεωργία Σάνδη, ή άπι- στη φίλη του με τὸν άσπαστο χαρακτήρα τὸν εγκατέλειψε στὴ Βενετία και γύρισε πρὸ Παρίσι... Ο Μυσσέ τότε, για νὰ παρηγορη- θή, έπεσε με τ' αὐτὸς στὴν άγγειοπλαστι- κή και γέμισε τ' άδεια δομάρια τοῦ σπιτιοῦ του με άπερίγραπτα τερατουργήματα!...

Ποιὸς μπορεί, εἰς άλλον, νὰ φαντασθὴ ότι έ- νας περίφημος δὸν Ζουὰν μπορεί νὰ κατανή- σῃ μιὰ μέρα νὰ γίνη... ρολογάς; Κι' όμως, ό πα- σίγνωστος Καζανόβα ήταν γέρας κι' άναγ- κάσθηκε νὰ εγκαταλείψῃ τις πολυθούλητες έρωτικές περιπέτειές του, όχι μόνο άρχισε νὰ φιλοσοφῇ και νὰ κάνει τὸν ήθικολόγο, αλ-

λά συγχρόνως άρχισε νὰ βασανίζεται ἀπὸ μιὰ κομικὴ άρρώστεια. Παρότῃς, λοιπόν, τὸν χρυσάλλινο μονόελο με τὸν όποιο γλυκο- κύταζε τις όμορφες γυναίκες και πήρε τὸ φακό τὸν ρολογι. Μάλιστα, κύριου... Ο Κα- ζανόβα κατάντησε νὰ διορθώνῃ ρολόγια στὰ γεράματα του και, φυσικά, χαλούσε διαρκῶς τὰ ρολόγια τὸν φίλων του! Ἐφτασε μάλι- στα νὰ φτιάχνῃ κι' ένα ρολόι δικῆς του έφευ- ρέσεως, τὸ «ρολόι τοῦ Καζανόβα», όπως τὸ έλεγαν τότε, πὸν είχε γίνη και της μόδας για λίγο καιρό. Κι' ό περίφημος δὸν Ζουὰν ήταν τόσο όπερφερανός για τὴν έφεύρεσί του, ώστε δεν άνεγνώριζε κανένα άλλο ρολογι ἀπὸ τὸν κόσμου...

Ο Ἀλέξανδρος Δουμάς (πατήρ) πάλι, εἶ- χε ένα χειρότερο πάθος. Νόμιζε ότι ήταν μεγάλος τενόρος! Ο Εὐγένιος Σύν, ό πασι- γνωστός συγγραφεὺς τοῦ «Περσιανωμένου Ἰουδαίου», αναφέρει στ' Ἀπομνημονεύματά του ότι είχε τὴ δυστυχία ν' άκούσῃ τὸν συγ-

Ο Ἀλέξ. Δουμάς, Πατήρ

γραφέα τὸν «Τριὸν Σωματοφυλάκων» στὸ σαλόνι της περιφημῆς Βαλεντίνης Πραντόν... νὰ σφελίσῃ σὰν δαιμονιμένος μπροστὰ σ' ένα άκρατήριο πὸν τὸν περιγελοῦσε κρη- ρά και τὸν χειροκροτοῦσε έξαλλο στὸ τέλος, ξεθυμαίνοντας έτσι τὴν ἐπιθυμία του νὰ τὸν σφουλίξῃ.

Ο Δουμάς, γράφει ό Εὐγένιος Σύν, δεν τραγουδοῦσε, παρὰ μονάχα γαυνίτε παρό- φωνα σὰν λυσσασμένος σκύλος! Ο χοντρός τενόρος στεκόταν στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ πὸν ήταν κατάφορο ἀπὸ τὰ κερά, σφίγγοντας τὸ στήθος του με τὰ δυνὸ του χέρια κι' έχον- τας κερφομένο τὸ βλέμμα του, βλέμμα τρελ- λοῦ, στὸ κενό... Ἦ όμορφη μουσικὸς Ἐλισ- σάβετ Μεζεραϊ καθότανε στὸ πιάνο. Σὲ μιὰ στιγμή άρχισε νὰ παίξῃ μιὰ άρια τοῦ Μό- ζαρτ, ἐνὸς ο Δουμάς τραγουδοῦσε. Τί θέλετε τώρα νὰ σὰς πῶ; Όλοι μας νομίσανε ότι κάποιος παράξενος γάτος άρχισε νὰ σφελίσῃ σὰν τὸν έσπασαν στὸ έξω. Ο μεγάλος συγγραφεὺς ίδρωσε για νὰ βγάλῃ τις κορφ- νες, μα ἀντὶ γι' αὐτὲς έξοσχίσε τὸ λάβυρινθό του, με μιὰ παράφορη και διαπεραστική

σπριγγιλία πὸν έκανε όλες τις γυναίκες ν' ά- νατριχιάζον ἀπὸ τὴ φρίκη τους!... Καθὼς βλέπετε λοιπόν, ό Ἀλέξανδρος Δουμάς πατήρ δεν βασάνιζε μόνο τούς «ε- φείς» του, δηλαδή τούς δσήμους συγγρα- φείς πὸν έγραφαν για λογαριασμό του τὰ τε- λείωτα μυθιστορηματά του, ἀλλὰ είχε και τὴ μανία νὰ ξεθεώνῃ με τὴν περίφημη ά- γριοφανόρα του και τις δυστυχισμένες θαν- γιστριές του.

Μὰ κι' ό Γάσπαρ Σποντίνι, ένας ἀπὸ τούς μεγαλύτερους Ἰταλὸς μουσουργούς πὸν βο- ήμεινε στὸ Παρίσι, στὰ πρώτα 50 χρόνια τοῦ ΧΙΧ αἰῶνος, με τὰ τρία άρσενουργήματά του, τὴν «Ολυμπία», τὸν «Φερδινάνδο Κορ- τέξ» και τὴν «Εστιάδα», είχε τὴ μανία τῆς ρητορικής! Δεν τὸν έφτανε ότι ήταν μεγ- λος μαστόρος. Νόμιζε ότι ήταν και μεγάλος ήρωας κι' οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, όπως έλεγε ό ίδιος ένας νεώτερος Κιρκέρων.

Ο Ριχάρδος Βάγνερ στὴν αὐτοβιογραφία του, αναφέρει πολλές ἀπὸ τις παταγωδίες ρητορικές αποτυχιές τοῦ Σποντίνι. Στὴ Δρέσδη, παραδείγματος χάριν, όπου είχε πάει για νὰ διενθύνῃ τὸ «Αάλλα-Ροκ» του, έκανε, πρὶν άρχίσει τὴν ἐκτέλεσι τοῦ έργου, μιὰ προσφώνηση στὸ κοινὸ πὸν εἶ- χε πλημμυρίσει τὸ θέατρο, ἀτέλειωτη, κομποδὴ και τρομερὰ άναρτή, για νὰ έ- ξηγήσῃ τὸ θέμα του, κουνώντας σὰν τρελ- λὸς τὴν μπαγκέτα του πὸν είχε σὲς ά- κρες της δυὸ πελώριες άσπρες σφαίρες. Ἦ προσφώνηση ήταν, βέβαια, περνητὴ και λίγο έλειπε νὰ τὸν σφυρίξῃ ό κόσμος, μα ό Σποντίνι δεν ήθελε νὰ χάσῃ με κα- νένα τρόπο τὴν ευκαιρία... νὰ ρητορεύῃ. Τέτοιες ευκαιρίες νυγνίως εύρισκε στὸ τραπέζι...

Τὸ νὰ δειπνήσῃ κανείς στὸ σπίτι τοῦ Σποντίνι, γράφει ό Βάγνερ, ήταν ένα μαρτύριο πὸν δεν υπάσχει, δίχως άλλο, πα- ρόμοιο στὴν κόλαση! Τὰ τραπέζια του κρατοῦσαν τέσσερες και πέντε ώρες! Μὰ μήπως μπορούσε κανείς νὰ φάῃ; Δεν έκανε τίποτ' άλλο παρὰ νὰ κρατᾷ κλει- στὸ τὸ στόμα του, γιατί ό Σποντίνι ἀπὸ τὴ στιγμή πὸν σεβρίζαν τὴ σούπα άρ- χίσε τὸ ρητορικὸ «σολο», τόσο άπάνθρωπο και τόσο κουραστικό, πὸν έκοβε τὴν δρε- ξὶ τὸν συνδαιτημιώνων του, οἱ όποιοι ἀπὸ μιὰ άνόητη εὐγένεια τὸν περιέμεναν ἐπὶ πέντε δλόκληρες ώρες για νὰ τελειώσῃ... Ἦνα παρόμοιο πάθος για τὴ ρητορική είχε κι' ένας άλλος περίφημος μουσικός, ό Χοιστόφορος Γκλόκν, πὸν ήταν δάσκαλος της άτυχῆς Μαρίας Ἀντουανέτας της Γα- λλίας. Όλοι οἱ αἰθικοί λοιπὸν τὸν άπέφεν- γαν σὰν τὸν πιο άνυπόφορο λιμαδόρο τοῦ κό- σμου. Μιὰ γελιογραφία δὲ της εποχής ε- κείνης παριστάνει τὸν Γκλόκν μ' ένα παπα- γάλο στὸ κεφάλι!...

Μὰ κι' ό Χόφμαν, ό μακάβριος Γερμα- νὸς διηγηματογράφος, ό πρόδρομος τοῦ «Έδ- γαρ Πόε», πρὶν κατανήσει παράλτῃ ἀπὸ τις καταχρήσεις τὸν διανοητικῶδων πο- τῶν, είχε κάνει μιὰ πρόταση στὸ βασιλεῖα της Βαυαρίας για νὰ εφαρμοδῇ μερικὲς πρωτο- τυπικές ιδέες του πὸν άπορροῦσαν τὴν... διει- νή! Ο Χόφμαν είχε τὴ λόξα ότι ήταν με- γάλος πατήρ και μοναδικὸς ἐπιστήμων στὰ ζητήματα της διεινής. Όποιος λοιπὸν διά- βαιε στὸ βιβλίο τοῦ Ἰωάννη Νὸλ αὐτὲς τις ἀλλόκοτες ιδέες του για τὴν διεινή, θά κα- τάλαιε άμέσως ότι ό Χόφμαν θά καταντῶ- σε μιὰ μέρα στὸ τρελλοκομικό... Κι' όμως ό Χόφμαν είχε μαθητές, οἱ όποιοι συνέχισαν

ΤΙ ΔΟΥΛΕΙΑ ΘΑ ΕΚΑΝΑΝ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΑΝ ΕΧΡΕΩΚΟΠΟΥΣΕΝ Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ;...

(Γι' άπαντοῦν ό Λιονέλ Μπάρρυμωρ, ή Κράουφορντ, ό Κλάρκ Γκαϊμπλ, ή Γκρέτα Γκάρμπο κλπ.)

ΙΑ Γαλλία, δημοσιο- γράφος πὸν κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ ψευδὸν- ὄνομα «Τζένουβα», εἶ- χε τώρα τελευταία τὴν έμπνευσι νὰ κ' ά- ρμὴ μιὰ ενδιαφέρουσα κα- μπάνια μεταξὺ διαφό- ρων κινηματογράφω- νων άστέρων, ρωτών- τας τὸν καθένα τι θά- κανε, άν εἰσεωκο- ποῦσε τὸν κινηματογράφο. Ἦ ερώτησις αὐτὴ έφαινε τούς περισπούρως άστερες. Ἀλλ' ἄς αἰσθώμε νὰ διηγητῇ αὐτὴ της τὰ πράγματα ἡ Τζένουβα.

Ἦ έμπνευσις αὐτὴ μοῦ ήρθε, γράφει, ἀπὸ τὴ διάρκεια ενός γευματός, εἰς ἐπιστή- αν και μεγάλου γευματός, πὸν έδινε ένας μεγαλοεφαλασίωχος κινηματογράφος ἐπι- μέρτρευν και στὸ όπιο είχε καλῶσε όλα τὰ τέλεια όνματα της δόνης.

Τὴ καλοκαίριμα φάκα και τὰ μεταξωτά πικνισα με τὰ διακατέχονα κρημπία ἐνέπτο- ναν με τις τοιμητότερες και πολυτελέστερες τυπικές τουαλέτες, ομαμένες σὲς άκριόβι- τες υφίστες.

Πάνω στὸ κατάπρω, ἀπὸ φίνο λινό, τραπέ- ζιαντίτι, λαμποκοποῦσαν τὰ χρυσάλλινα πιάτα και τ' άσημένια σεβίζια. Τὰ χρυσά- λτια, έξωτικά λουλούδια της σέρας έκαμά- ρωναν σὰν όμορφες έπιμαμένες γυνίκες με- σε στὰ πολύτιμα όράτα τους.

Όμοιαι αυτές, κι' όμοιαιότερες γυνίκες, ό- λες ή όλες της δόνης έγλυντοῦσαν έννοινα- σται κι' αἰάφοροι, άν ή οικονομική κρίσι μα- στίξει τὸν κόσμο, άπλυνθάναν τὴν προσνομιά- το ζωὴ τους, σὰν γαϊθεμένα παιδιὰ της τύ- χης τοῦ εἶνε.

Κι' έκαμα αὐτὸ ήρθε στὸ νοῦ αὐτὴ ή σκέ- τους άγῶνες του για τὸν θρίαμβὸ της ιατρο- κοινωνικής θεωρίας του...

Ο Καλδερὸν, πάλι, ό μεγαλύτερος θεατρι- κὸς συγγραφεὺς της Ἰσπανίας, είχε τὸ πά-θος νὰ κάνει μιὰ ημέρα εὐτυχισμένο ὅλο τὸν κόσμο μ' ένα έξωφρενικὸ σύστημα δικῆς του εἰσπνοσεως. Όλη τὴ ζωὴ του λοιπὸν τὴν έπέσσε προσπαθώντας νὰ πείσῃ τούς φί- λους του ν' ἀλλάξουν τὸν τρόπο της ζωῆς τους και ν' άρχίσουν νὰ ζοῦν σύμφωνα με τις υποδείξεις του και, τέλος, πέθανε άπο- πνευμένος πὸν δεν τὸν είχε άκούσει κα- νείς.

Ποιὸς θά μπορούσε νὰ φαντασθὴ άκούα ότι ό Τζὸν Τόνταλ, ό περίφημος Ἀγγλὸς φυσικός με τις πασίγνωστες και περισπού- δαστες ανακαλύψεις του στὸ πεδίο της ά- κουστικής και της θερμότητας, είχε τὴ μα- νία νὰ παρουσιάζεται ὡς ένας ασύγκριτος δανδὴς πὸν λανσάει τὴ μόδα; Ο Τζὸν Τόνταλ έχανε πράγματι τὸν καιρό του για νὰ βεθῇ ένα καινούργιο δόσιμο της γραβάτας κι' είχε φτιάξει έναν παράξενο επενδύτη με κορδόνια, κειτήματα και εισρήττα πὸν δεν έ- καναν νὰ μοιάζῃ σὰν άποκαρτίτικο... ντόμι- νο! Ο Ἀγγλὸς φυσικός, μάλιστα, παρ' ὅ- λες τις διαμαρτυρίες και τις επικρίσεις τὸν φίλων του, δεν διαταξε νὰ παρουσιάζεται στους δόσιμους τοῦ Λονδίνου μακαβερινὸς μ' ἐκείνο τὸν καινούργιο επενδύτη, κάνοντας έτσι ὅλο τὸν κόσμο νὰ νομίζῃ ότι τρελλόθηκε. Τὴν πιο περίεργη τέλος μανία άπ' ὅλους τὴν είχε ό Γάλλος μυθιστοριογράφος Αίμύ- λιος Ζολά, ό όποιος πίστευε ότι, όταν συ- ναντοῦσε στὴ σάλα βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπί- τι τὴν θυγατέρα του με τὴ σκούπα στὸ χέρι, ή θυτέρα θά τοῦ πήγαινε πρίμα!...

Ψε. Τί θά γινόνταν; Όλοι αὐτοὶ οἱ βασίλεις και ή βασίλισσες της δόνης, άν άφνης ε- χρεωκοποῦσαν ό κινηματογράφος; Τί θ' άπο- γινόνταν αὐτὰ τ' άνεμένα τζιτζίκια, πὸν δεν τὰ νοιάζει τίποτ' άλλο παρὰ νὰ περνοῦν ζωὴ γλυκυστὴ και τρελλῆς γαῖας; Μαθημένοι, άν- τρες και γυναίκες, στὴν πολυτέλεια, θά εἰδο- κίμαζαν ασφαλῶς πολὺν κόπο και μεγαλειότητα, ὅλῃς άν έαφνικά άναγκάζόντουσαν νὰ περιορι- στοῦν στὴ ζωὴ της φτώχειας και της σκληρῆς διπλάτης.

Ἐννοιαθὰ ένας εἶδους σάοιταῦ ν' ἀπολύ- σω τὴ στενωγρία πὸν θά προκαλοῦσε στὸν καθένα τους ή ερώτησί μου.

Ἀπλά μου καθόταν ό Λιονέλ Μπάρρυμωρ και τὴ στιγμή εκείνη άλειθεν ένα φωμάκι με γαλάρι. Ἦ ερώτησί μου τὸν έπέτυχε τὴ στιγμή πὸν εἰσπνιζόταν νὰ βάλῃ τὴ μπουκιά στὸ στόμα του. Μόλις άκουσε τὸ πὸν εἶπα, έ- γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου με μιὰ έκφρασι τρό- μου. Μὰ νύχτωρα συνήθε, βρίσκοντας τὴν α- πάντησι.

Μὰ θά εγώριζα στὸ θέατρο, άν εἰσεωκο- ποῦσαν ό κινηματογράφος, μοῦ εἶπε. Αὐτὸ θά- κανα ἀπλόσταστα.

Και ίκανοποιημένος, άνακουρισμένος έφαγε

Η Γκρέτα Γκάρμπο

τὴ γαλάρι τοῦ ψωμάρι. Μὰ δεν τοῦ έάρησα κατὴ τὸν τὸν άκαν- ποιήσι.

Ἦ ὑπόθεσίς μου, τοῦ εἶπα, άρσὴ και τὸ θέατρο γενικά. Τί θά κάνετε, πῶς θά βγάλι- τε τὸ ψωμά σας, άν έαφνικά μιὰ μέρα έκλει- ναν όλα τὰ θέατρα και ό κινηματογράφος;

Μὰ και πάλι, ό Μπάρρυμωρ δεν τάχαζε ἡ «Προσέχῃ με» στὸ καλοκαίριμα σάλο τοῦ πὸν φορεῖ μιὰ κομψὴν άρσέλα, αὐτὸ άποκαρτί- κεν αἰάφορος.

Θά έκανα σκίτσιν και θά τὰ πούκαθα. Κι' άν δεν άποκαζόντουσαν τὰ σκίτσιν μου, θά γινόνταν γραβάτες. Μοῦ άρέσει ή γραβάτη, εἰως νὰ σφελίσῃ ή χειρὸν κινηματογράφος. Καὶ κα- θὼς άκουσα, ή Κράουφορντ έπαιε αἰσθώμενος πὸν νὰ ζέρον αὐτὴ τὴ δουλειά.

Ἦ εἰσιμότητα της άπαντήσεως τοῦ Μπά- ρρυμωρ αὐτὸ ξάνοιξε τὴν βρεξὶ νὰ συνεχίσω τὴν έρευνα, ρωτώντας κι' άλλους άστερες.

Τὸ δεύτερο βουα μου ήταν ή όμοια Τζάιν Κράουφορντ. Λεπτὴ, θεργολυγὴ σὰν καλὰ

μέσα στὸ κομψὸ φόρεμά της ἀπὸ αὐθὸρ σάτεν, με τὸ γαρνὸ πρὸσωπό της, πὸν μοιάζει σὰν λουλούδι, διαμμένο με αἶμα στὴ θέσι τῶν χει- λῶν, μ' άκούσε γελαστή. Κι' αὐτὴ επίσης δεν αἰφνιδιάστηκε ἀπὸ τὴν ερώτησί μου.

Νὰ σὰς πῶ, τόχω σκεφτῇ κι' εἶγω πολ- λές φορές αὐτὸ, μοῦ εἶπε. Ἦ καρριέρα μας εἶνε ἀπὸ τις πιο άσφατες κι' έπιφαλεις και πάντα ροδούμα; κάποια καταστροφή. Ἦν δο- χόταν, θά προσπαθούσα νὰ βρῶ μιὰ θέσι θα- σκάλας χοροῦ. Θά μοῦ άρεγε πολὺ νὰ μαθαί- νο χορὸ σὲ μικρὰ παιδιὰ. Ο ρυθμός μ' ένθου- σιάζει.

Πραγματικά, ή Κράουφορντ δεν θά κοπιάζε πολὺ νὰ ἐπιτύχῃ στὸ νέο της στάδιο, γιατί δεν πρέπει νὰ λησμονώμε πὸς άρχισε τὴ θε- ατρευτική ζωὴ της ὡς χορεύτρια και ή ἐπι- τυγία της στὸν κινηματογράφο άφείλεται, εν υμῶς, στὴ χάρι, τὴ ζωηρότητα και τὸ ρυθμό πὸν έχει σὲς κινήσεις της, προτερήματα πὸν τὰ έκείρισεν ἀπὸ τὸ χορὸ.

Κατόπιν ερώτησα τὸν φάρον Κλάρκ Γκαϊ- μπλ. Εἶνε φημένος άκούα ἀπὸ τὸν ήλιο της Καλλιφορνίας, ὅλος υγεία, ζωηρός. Μόλις ά- κουσε τὴν ερώτησί μου, άνακουσμένος τὰ μα- νίκια τοῦ χρωματιστοῦ ποικαμίσου του, δεί- γνοντας τὰ μυῶδη μπράτσα του.

Θά έκύτταζα νάβρω δουλειά ὡς μηχανι- κός, μοῦ άποκρίθηκε με πεποίθησι. Μηχανου- γός σ' ὁυήποτε δουλειά, σ' εἰγοστάσιο, βα- πσί, γεφύρα, ὅτι νάναι. Μικρός σὰν ήμου, έφτιανα γίλια δυὸ παράματα. Μοῦ άρεγε πάν- τα νὰ μαστορεύω.

Ἦ Ροθ Τσάπτερον εἶνε μιὰ ἀπὸ τις πιο άπόριτες κινηματογραφικές καλλονές τοῦ Χόλλυγουντ. Ἦν τούτοις κατάρθισα νὰ τὴν προσεντίσω και τις υπέδρα τὸ ερώτημά μου. Δεν συγκινήθηκε καθόλου.

Κι' άν χρεωκοπήσει ό κινηματογράφος, μοῦ εἶπεν, εἶγω δεν θά πεθάνω της πείνας. Ἦ- γω θαλμῶνα λεπτά στὴν απάντη.

Άς ὑποθέσουμε πὸς δεν εἶχατε. Ἦν ἐπρόκειτο νὰ μείνω χωρίς δουλειά και νὰ πεθάνω της πείνας, θά πήγαινα νὰ ζή- σω στὴ γαλλικὴ Ριβιέρα. Εἶνε ή μένος τόπος ὅπου ή στώγεια υποφέρουν, οἱ κάπνοχοι εἶνε πρὸς εὐσπλαχνικό κι' άν ζήτησέμω θά μοῦ δώσουν ένα κομμάτι δουά.

Τὴν γαστρομένη Κλωντ Καλμπερ τὴν βοή- θα νὰ γυνάξεται με τὸ πούδρα. Ἀκούγον- τας τὴ σκληρὴ ερώτησί μου, εἶωσε μιὰ πα- ρατιμὴν κι' έκόνταξε νὰ με προσέξῃ κάτρω με τὸ πούδρατὸ της. Κατέδρα, σκέφτηκε με- νὸ και αὐτὸ άπάντησεν.

Εἶνω καλά νὰ γυνίξω καλλί. Θά γυ- νισέμω χρενίστρια θ' ένα κομμοτῆρη κυρίων, έθνογία άκούα κομμοτῆρη και ὁδράζα με- κίες τιμές. Έτσι θάπαινα άρκετὴ πελατεια.

Ἦ μικροκαμωμένη, μα σκεπτόζα Ζεννέτ Γκάρμπο έκράμασε τὴν άπάντη της πρὸν εἰ- παίκα.

Θάναται μεριστάδικο, μοῦ εἶπε, και θά έρωτα τουαλέτες και μικροκαμωμένες γυνί- κες σὰν εἶμένα. Ἦ θά γινόνταν ανανεκέν.

Θέτα σκοπὸ νὰ συνεχίσω τὴν έρευνα αὐτὴ. Μὰ ή άπάντησις της Γκρέτα Γκάρμπο εἶσε τέλος και πάλι.

Με ρωτᾷτε, εἶπε, τί δουλειά θάκανα για νὰ ζήσω, άν έκλειναν ό κινηματογράφος. Μὰ θάζιζε νὰ έζωα εν τούτοις περιπλοκή.

Η ΑΚΟΥΡΑΣΤΗ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΣ ΝΟΡΜΑ ΣΗΡΕΡ

(Άοδρο της 'Αμερικανίδος δημοσιογράφου Κατερίνας 'Αλμπερτ)

Η Νόρμα Σήρερ και ο 'Αλέξανδρος Κίρκλαντ στεκόντουσαν όρθιοι μαζί στη σκηνή του σπώντιο. Τά έκτυφλωτικά φώτα των προβολέων έπεφταν άπάνω τους και τούς φωτίσαν μ' ένα σως καταπύρο.

Ο 'Αλέξανδρος Κίρκλαντ, νέος ήθοποιός, γεμάτος ένεργητικότητα, φαινόταν όστρόο λιγάκι κουρασμένος. Τό ίδιο κουρασμένοι φαινότουσαν και όλοι οι μηχανικοί και οι 'κόπεράτες'. Γυρίζονταν για δεκάτη πέμπτη φορά μια σκηνή από την ταινία «Τό Παράξενο Διάλειμμα» και ή επανάληψη αυτής, μόνον, επίμονη, συνεχής, είχε κουράσει και τούς πιο ακούραστους.

Σ' όλο αυτό τόν όμιλο των ήθοποιών, των μηχανικών, των σκηνοθέτων, ένας μονάχα φαινόταν ακούραστος: ή Νόρμα Σήρερ. Στά χαρακτηριστικά της δέν διακρίνονταν κανένα χάρος κοπώσεως. Ψύγραιμη, ήρεμη, μέ τά μαλλιά της τέλεια χτενισμένα, σάν νά είχε όψη πρό όλίγου από κανένα ενσυνείητο καλλονή, παρακολουθούσε όλη αυτή την τόσο έννευστική έργασία, χωρίς όχνος κοπώσεως. Καί όμως είχε και αυτή γυρίσει την ίδια σκηνή της ταινίας δεκαπέντε φορές, όσες ακριβώς και ο 'Αλέξανδρος Κίρκλαντ.

—Μού φαίνεται πώς είμαι έτοιμη για τό ξαναγύρισμα της σκηνής, είπε ή Νόρμα Σήρερ.

Αμέσως, ο σκηνοθέτης έδωσε διάφορα προστάγματα και ή σκηνή ξαναγυρίστηκε για δεκάτη έκτη φορά. Φυσικά δέν κατάλαβα άν ήταν παρμένη χειρότερα από πριν ή καλύτερα. Τό μόνο πού κατάλαβα ήταν ότι και ο 'Αλέξανδρος Κίρκλαντ και ή Νόρμα Σήρερ έπαιζαν θαυμάσια.

Όταν τελείωσε ή σκηνή, ή Νόρμα γύρισε προς τόν Μπουλ Λέοναρντ, τόν σκηνοθέτη, και ήρεση. Ψύγραιμη, σάν νά μην είχε παίξει πριν από λίγα μόλις λεπτά μέ από τις πιο δραματικές σκηνές πού μπορούν νά γίνουν.

—Μπουλ, τού είπα, νομίζω πού-θέλωπε νά γυρίσουμε τη σκηνή τούτη άκούα μία φορά. Δέν σοφ φαίνεται ότι θά ήταν προτιμότερο άν την έπαιζα μ' ένα χαμόγελο πού έσωτερικό, ψυχικό, παρά έξωτερικό, ημερό. Έτσι όπως παίζω τη σκηνή ως τώρα.

Οι μηχανικοί, στό άκουσμα των λόγων αυτών της Νόρμας, κυτταχτήκαν ευρόντητοι, σάν νά σκεφτόντουσαν: «Πάει, της έστρεψε της καμένης!». Καί ο Κίρκλαντ σωριαστηκε πάνω σέ μια καρέκλα, κυριολεκτικώς εξουθενωμένος από την κόπωση.

Περιέγραφα τη σκηνή αυτή για νά δείξω πόσο μοναδική, πόσο ακαταπόντη είναι ή δουλειά της Νόρμα Σήρερ. Σέ όλόκληρο τό Χόλλυγουντ είναι ή πιο εργατική ήθοποιός. Σέ όλες τις ταινίες όπου παίξει, ζητεί νά γυρίζεται ή ίδια σκηνή είκοσι και τριάντα φορές και κάποτε ούτε οι τριάντα δέν της φτάνουν. Καί καθώς παί-

ζει, σιγά-σιγά παίρνει δίχως νά τό καταλαβαίνουν, όλη την πρωτοβουλία από τούς σκηνοθέτες, διευθυντές και όσο για τούς μηχανικούς, αυτούς τούς κάνει ό,τι θέλει. Δέν υπάρχει λεπτομέρεια πού νά είνε άσημαντη γι' αυτήν. Σάν τεχνίτης πού σκαλίζει ύπόμονα ένα ψηφιδωτό, θέλει τις συχνότητες της, σάν μικρή πετραδόχια, στην τέχνη της.

Άλλ' έξαναγυρίζουμε στό σπώντιο. Ο Κίρκλαντ κατεβαίνει από τη σκηνή και προχωρεί προς έμένα, «Έξέρω, μού λέγει, τί κουραστικό πράγμα είναι νά γυρίζεις και νά ξαναγυρίζεις την ίδια σκηνή, ποτέ όμως δέν κουράστηκα όσο μέ τό «Παράξενο Διάλειμμα».

Άλλά και ποτέ άλλοτε δέν είδα γυναίκα τόσο ακούραστη όσο ή Νόρμα Σήρερ. Καί μή λησμονήτε ότι τό παίξιμο δέν άπαιτεί μόνον σωματική άνοχη, Άλλ' ότι καταβάλλει και τις ψυχικές και τις πνευματικές δυνάμεις τού ήθοποιού».

Διατηρώ ζωντανή και μία

Η Νόρμα Σήρερ

άλλη άνάμνησι της Νόρμα Σήρερ. Ήταν στό τυμήμα ραπτικής και ι-ματισμού της Μέτρο-Γκόλντγουϊν-Μάγερ. Έπρόκειτο γι' άογισή τού γύρισμα μιας ταινίας και ή Νόρμα είχε άπαιτήσει νά δώση ή ίδια όλα τά σχέδια τού ιματισμού. Στό δωμάτιο, εργαζόντουσαν μισή δωδεκάδα κορίτσια ύπό τάς διαταγές της. Έρραβαν, έβλωναν, έανύραβαν. Η άρχισάπτρια, άκου-πισμένη στην πόρτα, παρακολουθούσε την έργασία διάφορη, γιατί ήξερε ότι όλη την πρωτοβουλία την είχε αναλάβει ή Σήρερ. Τά χέρια των κοριτσιών έρεμαν από την κόπωση. Καί έκείνη, ή Σήρερ, πού τά φρόντιζε όλα, πού τά παρακολουθούσε όλα, πού έλεγε κάθε στιγμή πώς έπρεπε νά διορθωθεί ένα σχέδιο, πού νά χαλάσει άλλο, καθόταν ήρεμη και ακούραστη, σάν τό άγαλμα μιας δυνάμειας πού δέν καταβάλλεται ποτέ.

Τέσσερες όλόκληρες ώρες στεκόταν ή Νόρμα στην ίδια θέση. Τά μέρι».

—Μά θά φτάσουν δέκα λεπτά; με ρώτησε.

—Ήξερα ότι δέν θά ήταν έρεκατά δέκα λεπτά, ώστόσο της είπα. «Άφοφ είστε τόσο κουρασμένη, θά σπάσουν δέκα λεπτά».

—Μά δέν ήταν καλύτερα άν διαλύταμε περισσότερη ώρα; —Φυσικά θά ήταν, άπάντησα. —Τότε λοιπόν θά μείνω μαζί σας όσο θέλησετε.

Κορίτσια, τουλάχιστον, μπορούσαν και έλλαξαν θέση, καθόντουσαν πότε-πότε, έξκουραζόντουσαν, στην ανάγκη. Άλλ' ή Νόρμα επί τέσσερες όλόκληρες ώρες στεκόταν ακίνητη, δίνοντας διαρκώς οδηγίες και παρακολουθώντας και την τελευταία λεπτομέρεια των κοστούμιών.

Έγώ κουράστηκα περιμένοντας την, και όμως καθόμουν άναπαυτικά, ενώ έκείνη έμενε ακούραστη!

Και ένα άλλο περιστατικό έα μού μείνει άέγαστο. Έδώ και λίγα χρόνια ή Νόρμα είχε δουλέψει επί τρεις συνεχείς εβδομάδες στό γύρισμα κάποιων ταινιών. Ήμουν τότε στό διαπραγματικό τυμήμα της 'Εταιρίας όπου εργαζόταν και σκέπτηκα νά της πάρουν φωτογραφίες μ' ένα ιδιαίτερο κοστούμι πού θά τό ρεκαλιόναμε ως κοστούμι της Σήρερ.

Άνέβηκα λοιπόν στη σκηνή και την παρακάλεσα νά ποζάρη. Εξέρετα, ώστόσο, πόσο ήταν κουρασμένη. Της είπα, «Θά μού παραγορήσετε δέκα λεπτά τό μισό».

Ένοιασθ' ως τάς έφτά τό δώδεκα. Όταν τελείωσε, σήκωσε από την σκηνή τούς έστιάτορες τού σπώντιο και έστρεψε ή Νόρμα πρ'έμε επί δού συνεχώς, όσες για τις φωτογραφίες των διαφημίσεων.

Τό φωτογραφικό εργατήριο της «Μέτρο-Γκόλντγουϊν-Μάγερ» βρίσκεται στό τοίκο πάτωμα τού κτήματος της 'Εταιρίας και άνεβαίνει κανείς έκεί από μία σιδερένια έξωτερική σκάλα με άπειρα σκαλοπάτια. Ένα απόγευμα πού ή Νόρμα είχε ποζάρει για μερικές φωτογραφίες, κάθισα και περίμενα πότες φορές είνε άνεδοκατέστη στό φωτογραφείο. «Ε, λοιπόν! μένα σ' ένα απόγευμα είχε άνεδοκατέστη είκοσι τέσσερες φορές, έλλάζοντας κάθε φορά κοστούμι και κάποιον γτένισμα. Όσοι σένας έλλαζον, καί θά ήταν άδύνατο νά κάνει τόσο κατόρθωμα!

Μά μένα πού ή Νόρμα και ή νύ καθήκατε τη καλλονιστική της και έβλεπα τη Νόρμα νά τινε λεωονή διαρκώς, νά δίνει διαταγές στην ύπρεσία της, παραγγέλλει τις τουαλέτες, την κυτταί με θαυμάσιμ και την ρώτησα.

—Πώς καταφέρατε νά εργάζεσθε τόσο πολύ, ν' άριερώνατε όλο σας τόν έαυτό στην έργασία σας; —Είνε άνάγκη, μού άπάντησε ή Νόρμα Σήρερ. Αύτή είνε ή έρεβόδος μου. Πήραν όλοι νά κάνουν τις δουλειές του-ταχύτερα και με «ενγύειστον» εύκολα. «Τους νά μην είναι άρεκατά γλήγορη κι' έτσι μού γροιάζεται νά τό κάθε τι περισσότερο καιρό. Μά δέν μπορώ νά κάνω μισή καμιά δουλειά. Προσπαώ νά μην κάνω όλόκληρα μιά δουλειά, παρά νά την κάνω άσχημα.

—Μά πού βρίσκετε όλη αυτή την ένεργητικότητα; Ξαναρωτήσα.

—Πρέπει νά τη βρίσκω. Μού γροιάζεται για την έργασία μου και πιστεύω πώς ό,τι γροιάζεται κανείς, τό βρίσκει. Πιστεύω πώς όταν πείσεις νά κάνεις μιά δουλειά και έέστες ότι πρέπει, είστε έκανός και νά την κάνετε!.

Η Νόρμα Σήρερ δέν είνε μόνον μία θαυμάσια ήθοποιός. Ένε και ένας θαυμάσιος δάσκαλος ένταπ-κόητος και ένεργείας.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ
ΜΙΑ ΥΠΟΔΟΧΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ...

Ο Φρειδερίκος ήταν, έχθος της έθνοφυτίας, των τελετών και των έρετών.

Όταν τελείωσε ο έπταετής πόλεμος, ο λαός τού Βερολίνου έκανε μεγάλες προετοιμασίες κι' έστησε θριαμβευτικές ύψιδες για νά ύποδεχθ' τό νικήτή βασιλέα του.

Ο Φρειδερίκος όμως, όταν τό έμαθε αυτό, μεταμείστηκε, έφυγε κρυφά από τό σπάταμα, γύρισε στό άνάτορά του και έπεδόθη στις άσολίες του, ενώ ο λαός τόν έδε προσωπική της εύχαρίστηρι.

Θυμάμαι τώρα ένα άλλο περιστατικό. Μία μέρα ή Νόρμα είχε ένοιασθ' ως τάς έφτά τό δώδεκα. Όταν τελείωσε, σήκωσε από την σκηνή τούς έστιάτορες τού σπώντιο και έστρεψε ή Νόρμα πρ'έμε επί δού συνεχώς, όσες για τις φωτογραφίες των διαφημίσεων.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

(Η σπηή παραστάσει κανένας. Άπρυσό-μπρο-πύ, ο Ρατκιού κι' ο Λαμπούτ, καθήμενοι σ' ένα τραπέζι, συζητούν για τις άποψεις έπιστήμης, πρ'ός σέ δού μισοάδεια-μένα ποτήρια μπύρας. Στο δάος κάθεται μία κυρία μόνη, ευδομένη στην άγνοια της έφημερίδας της Μεταίης της κυρίας και των δού συζητητών έρενεται ένα μιλιάρδο, σ' όποιο παίρνουν δού κύριοι.)

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Είσαι διά-κας Ρατκιού! Μήπως σάν κοιδόνι...

ΡΑΤΚΙΟΥ-Ι. (συνεχίζοντας την προσηύχνη κοιδόνι του). —...Κι' έγω άποδείξεις, άποδείξεις όλοφύ-κας. Καταλαβαίνεις;

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Τι νά κατα-λάβω; Πώς μιλάς σάν κοιδόνι; Τό έρω...

ΡΑΤΚΙΟΥ-Ι. — Δέν πρόκειται σ' αυτό τώρα! (Ο Λαμπούτ, άκούοντας πώς ο φίλος του άρχισε νά κοροιδεύεται, κρυφολοιεί). Σού έπαυλαμάνω πώς τό είδα με νά μπαίνω. Κι' όχι μόνο ένω... Κι' ένα σωρό άλλοι άνθρωποι πού παραλοιοιούσανε τά περιήματα της υποβολής.

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Πάψε, άνόη-τε... Βλέπετε όλοι δνείρα...

ΡΑΤΚΙΟΥ-Ι. (Ανασφόνοντας μέσα του, μί συγκρατώντας την όγχή του). — Άκού τί σοφ λέω! Είδα άνάστατα πράγματα, πού μ'έκαναν νά μείνω με τό στόμα άνοιχτό...

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Καρός νά τό λείψης!...

ΡΑΤΚΙΟΥ-Ι. — Ποιό;

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Δέν σοφ λέω πώς είσα διάνα... ΡΑΤΚΙΟΥ-Ι. (Αναγκρατώντας την όγχή του, συνεχίζει τη διήγησή του). —Είδα μία μέρα τόν καθηγητή Σοφί, νά καλή μία γυναίκα, διαλεγμένη στην τύχη μεταξύ των παριστανέμων, και νά της υποβάλει την ιδέα νά πάει ένα μαγαζί και νά βγή έξω νά χτυπήσει τό σωφρο κάποιου γαιρού, πού στεκόταν μπρός στην πόρτα της αίθουσας. Είδα λοιπόν την κυρία αυτή νά γελή, νά κλάει, νά ύποφέρη, και τά λοιπά και τά λοιπά, ν' αλλάζει ένα σωρό ψυχικές διαθέσεις σέ δέκα λεπτά μέσα. Ο άνωνοστής της έλεγε μόνο: «Κάμε τοιούτο, κάμε κείνο», κι' άμέσως διά της υποβολής γινόταν ό,τι ύποσταίε. Μικρό τέχνης!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. (γελώντας με την καρδιά του). — Είσαι μεγάλω κοιδών, Ρατκιού! Σ' ή-ξερα για όλα, μά δέν σε πι-στεύα τόσο!

ΡΑΤΚΙΟΥ-Ι. (Έξαπάζοντας λειά). — Κτήνος!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Άκού, φίλε μου, τό πείσμα σέ κάνει νά παραφέρεσαι!

ΡΑΤΚΙΟΥ-Ι. — Δέν με παραφέρνει τό πείσμα, μά ή δική μου άγανάκτησι! Μου! Άφοφ όλες ή έξοχότητες της 'Επιστήμης παραδέχονται την ύποβολή, τού λό-γου σου έπιμένεις στις παλιές ιδέες. Σήμερα, φίλε μου, ή ύποβολή είνε τό πάν. Νόστιμο είνε νά βλέπει κανείς ένα τουδλό σάν έσένα ν' άρνεϊται την έπιστήμη, νά διαμειδή τά πειρά-ματα. Μή γελιά! Τι γαυνίζεις;

Με τό γέλιο δέν άπαντούν στό όλοφάνεο ευρηρήματα της 'Επιστήμης. Σοφ λέω, ή θέλησι τού ανθρώπου διά της ύποβολής κάνει θάνατα. (Χτυπά τό χέ-ρι στό τραπέζι). Έξέγηρος μου,

Τό μόσκο, τό θαρμύσκο νεκρός όπου άνασταίνει, στην πόρτα μου τότε σκορπά μιά άνωστη, μία έών! Άσπρα μαλλιά και πού πολύ καρδιά δυστυχισμένη.

Ός πού νά πάει κι' ή θωρία τόν πόντο για καθέρη-Πόδες φορές έγγέλασε και τούς έλαφούς! Βασίλ' ή πέτρα άπ' τό νερό σταλά-σταλά όπου πέφτει...

Ός έανοιχτοίμε πιο μακριά, κάθε άκρόναι άς φύγει. Η άγκαλιά σου έμένει, μόνον σ'απ' μέ πηγεί. Κ' ή πιο μεγάλη θάλασσα μπροστά σ' έός ένε άληγι.

Μέ γάρι και στραβά σ' άπ' τό κρεμύ παπάκι. Στήτη, χαμηλογλέφαρη, πεπατησιά όλο νά... Τό ροδί πέφτει άπ' τη ροδιά καθώς μιλάς και σπάζει.

ΜΙΑΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Κατεβάζει τά φρόδια και καρ-φώνει τά μάτια του πάνω στην κυρία. Έκείνη στην άρχή δέν δείχνει νά ύποσταί καμιά ύποβολή).

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. (κοροιδεύοντάς). — Μήν την κυ-τάξεις έτσι άγρια!... Θά της κόψεις τό αίμα της γυ-ναίκας!

ΡΑΤΚΙΟΥ-Ι. — Πάμε λοιπόν! Μή διακόττεις τη μεταβίβασι τού μαγνητικού ρεύματος... Μού χαλάς τό πείσιμα... Δέν άφάνεις τη θέλησί μου νά έξασκήση

δύη την ύποβολή... (Συγκεντρώνε-ται και κυττάει την κυρία). —Πό-σεξε, Λαμπούτ. Άρχίζει νά την κυριεύη ή θέλησί μου. Τό νοιώθω... Θά ίδης... Νά, σέ λίγο θά σηρωθή από την καρέκλα της και θάβη έ-δω ύπνωσμένη... Πρόσεχε, Λα-μπούτ...

(Πράγματι, ή κυρία άντελήθη τό έπίμονο θέλωμα τού Ρατκιού και δεί-χνει σημεία στενοχωρίας. Κυττάει στην άρχή παρανεμένη τού Ρατκιού, όστε-ρα θοβήκει πάλι στην άγανάκτηση της έφημερίδας της. Σέ λίγο σκάνει πάλι τά μάτια, κυττάει με δυσφορία τού Ρα-τκιού και πάλι άρχίζει τού διάσπασμα. Ξανασηκώνει τά μάτια).

ΡΑΤΚΙΟΥ-Ι. — Νά την! Θά-ρη! Λαμπούτ, κυττά! Η ύπο-βολή θά τη σηρώσει από τη θέση της και θά τη φέρη έδω.

(Πράγματι, σέ κάποια στιγμή ή κυ-ρία σκάνει όρητική, κρχει γρήγο-ρα προς τού Ρατκιού, και πριν αότες προτάσει νά κάνει την παρακλή κι-νησι, τού σπάζει την όμπρέλλα της στό κεφάλι, φονάδοντας).

Η ΚΥΡΙΑ. — 'Αναδύστατε, για ποιά με περνάς; Νά σοφ δείξω ένώ ποιά κυττάς έτσι, παλινόηροσε!

(Ο Λαμπούτ, σκάνει και προσπαθεί νά καθήσυχηση την κυρία. Τρέχουν κι' οι άλλοι θαύματα τού κα-ρενιού και με πολλά δάσκα γλυτά-νουν από τά χέρια της τόν καταπα-ρο Ρατκιού. Έπειτα τόν παίρνει ο Λαμπούτ και τόν εγγάζει έξω).

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

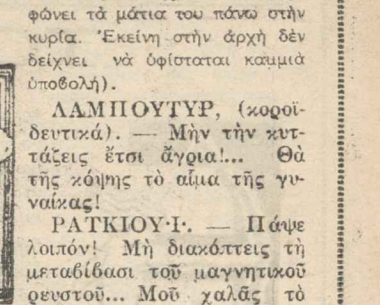
ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Κατεβάζει τά φρόδια και καρ-φώνει τά μάτια του πάνω στην κυρία. Έκείνη στην άρχή δέν δείχνει νά ύποσταί καμιά ύποβολή).

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. (κοροιδεύοντάς). — Μήν την κυ-τάξεις έτσι άγρια!... Θά της κόψεις τό αίμα της γυ-ναίκας!

ΡΑΤΚΙΟΥ-Ι. — Πάμε λοιπόν! Μή διακόττεις τη μεταβίβασι τού μαγνητικού ρεύματος... Μού χαλάς τό πείσιμα... Δέν άφάνεις τη θέλησί μου νά έξασκήση

δύη την ύποβολή... (Συγκεντρώνε-ται και κυττάει την κυρία). —Πό-σεξε, Λαμπούτ. Άρχίζει νά την κυριεύη ή θέλησί μου. Τό νοιώθω... Θά ίδης... Νά, σέ λίγο θά σηρωθή από την καρέκλα της και θάβη έ-δω ύπνωσμένη... Πρόσεχε, Λα-μπούτ...

(Πράγματι, ή κυρία άντελήθη τό έπίμονο θέλωμα τού Ρατκιού και δεί-χνει σημεία στενοχωρίας. Κυττάει στην άρχή παρανεμένη τού Ρατκιού, όστε-ρα θοβήκει πάλι στην άγανάκτηση της έφημερίδας της. Σέ λίγο σκάνει πάλι τά μάτια, κυττάει με δυσφορία τού Ρα-τκιού και πάλι άρχίζει τού διάσπασμα. Ξανασηκώνει τά μάτια).

ΡΑΤΚΙΟΥ-Ι. — Νά την! Θά-ρη! Λαμπούτ, κυττά! Η ύπο-βολή θά τη σηρώσει από τη θέση της και θά τη φέρη έδω.

(Πράγματι, σέ κάποια στιγμή ή κυ-ρία σκάνει όρητική, κρχει γρήγο-ρα προς τού Ρατκιού, και πριν αότες προτάσει νά κάνει την παρακλή κι-νησι, τού σπάζει την όμπρέλλα της στό κεφάλι, φονάδοντας).

Η ΚΥΡΙΑ. — 'Αναδύστατε, για ποιά με περνάς; Νά σοφ δείξω ένώ ποιά κυττάς έτσι, παλινόηροσε!

(Ο Λαμπούτ, σκάνει και προσπαθεί νά καθήσυχηση την κυρία. Τρέχουν κι' οι άλλοι θαύματα τού κα-ρενιού και με πολλά δάσκα γλυτά-νουν από τά χέρια της τόν καταπα-ρο Ρατκιού. Έπειτα τόν παίρνει ο Λαμπούτ και τόν εγγάζει έξω).

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΛΑΜΠΟΥΤΥΡ. — Φίλε μου, Ρατκιού, πάμε νά σοφ κάνω τό τραπέζι. Έγασα τό στοίχημα, τό όμολογώ! Διά της ύποβολής έφε-ρες την κυρία κοντά σοφ. Καί με τί φορά Αυτή ή ύποβολή κάνει θάνατα, τέλος πάντων!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ

ΚΕΙΝΗ τη χρονιά είχα πειρά βαρεθεί να κάνω τον στρατιωτικό γιατρό. Μου ήταν δύσκολο να βλέπω το καθημερινό κι' αμείλιχτο δρεπάνισμα των ψυχών, μέσα στα απίστευτα κι' ασφυκτικά γεμάτα στρατιωτικά νοσοκομεία.

Γι' αυτό, όταν έμαθα πως είχε γίνει δεκτή η παραίτησή μου, άναυδοίστεκα βαθιά. Την άλλη μέρα κούλας θάφην για το 'Ετρετά, το γραφικό και δροσίζοντο χωριό μου, άποφασισμένος ν' άρσσωθώ στην ήρεμη άγροτική ζωή και στην καλλιέργεια των μεγάλων κτημάτων μου εκεί κάτω...

Κατά τα μεσάνυχτα της ημέρας εκείνης, ενώ τελειώνα πειρά την τελευταία βάρδια μου και κρεμούσα στο κρεβάτι της γκαρνταρόμπας τη μπλούζα του «εφημερεύοντος γιατρού», έφτασε βιαστικά κάποιος νοσοκόμος και μου είπε:

—Κύριε εφημερεύον, κάποιος ξεφυλάει... Σας ζητάει επίμονα... Είπε, λέει, πατριώτης σας και κάτι θέλει να σας εμπιστευθεί... Μπαρς στην ιερότητα της στιγμής αυτής άναγκάστηκα να πνίξω τη δυσφορία μου και να τρέξω στο προσκεφάλο του έτοιμοθάνατου.

Αντίκρισα ένα ανθρώπινο κουρέλι, τσουρουφλισμένο απ' τον πυρετό κι' έτοιμο πειρά να σβύση απ' την παγερή πνοή του χάρου...

Μόλις μ' είδε να πλησιάζω, ζωήρεψαν λιγάκι τα μισοσβυσμένα μάτια του. Έκανε μία κίνηση γεμάτη άγωνία, σαν νάθελε να άνασπρωθεί, κι' ύστερα ξανάπεσε πιά βαρετά στο προσκεφάλό του, εξαντλημένος και κατάχλωμος...

Έσπρωξα κοντά του πονεμένος, σέ σφιγμένη την ψυχή μου, κι' εκείνος μουμυοποίησε ανάλαφρα:

—Δεν με θυμάσαι, Ζάκ;... Παίσαμε μαζί στο χωριό σαν είμαστε μικρά... Είμαι ο Μαρσέλ... Ο Μαρσέλ Κερβέν!...

Ήμουν έτοιμος να φαγεώσω την κατάπληξή μου και τον σπαραγμό μου, πούννοιωθα στο αντίκρουσμα του πιο άγανημένου παιδιού μου φίλου. Μά' εκείνος, σαν να βιάζονταν ο άτυχος, μουμυοποίησε πιά ζωηρά:

—Σόλα, Ζάκ... Νοιώθω τη μυρωδιά του φρεσκοανοιγμένου τάφου μου κοντά μου... Δεν προλαβαίνω, μάστα, να σοβ πώ αυτό που θέλω... Άκουσε: Κάτω στο χωριό άγίασσε ένα κορίτσι πολύ άνωτερό από μένα... Μ' άγάπησε κι' αυτό τρελλά, και συγχωσέ-πόμαστε κοινά... Πριν από τρία χρόνια μού χάρισε κι' ένα άγοράκι... Μά' μόλις οι πανίσχυροι γονείς της έμαθαν το τίθημά μας, πήραν την κόρην τους στο Παρίσι κι' έμένα φρόντισαν να με στείλουν σέ κάποιο σύνταγμα στίς άποικίες... Δεν έχω μία έδωμάδα πούδρα από κει, μα με τσάκισε πειρά ο πυρετός... Πεθαίνω, Ζάκ, δίχως να ξαναδώ εκείνην και το παιδί μου!...

Ένας βίαιος λυγμός τάραξε το διάφανο πειρά κι' άσπασο λαβύγγι του φτωχού παλληκαριού. Κάποιος ρόγχος άπαλιος φανέριονε τς μοιραίο γλύστρημα της ψυχής του, κι' δλόκληρη ή λυγροτή ζωή του είχε συγκεντρωθεί τώρα στα βαθουλωμένα του μάτια. Τραβήλεις με φρονή κομμένη:

—Την λέν Ζουλιέττα... Ζουλιέττα ντε Σαίντ-Αντρέ... Φρόντισε να την συναντήσης, Ζάκ... Της έγραφα στο χωριό μόλις ήρθα—στον πατρικό της πύργο—μα άπάντησεν δέν έλαβα... Πολύ φοβάμαι πως κού να ζούσα άκόμη άρκετά, πάλι δέν θάπαρνα άπάντησέ της... Δεν ξέρω τί κάνει, Ζάκ... Φρόντισε να την βρής... Νά της πής πως πάντα τη σκεπτόμουν... Κι' αυτήν... Και το παιδί μας... Και πως πεθαίνω... τώρα... με

τ' όνομά της... στα χείλη... μου... και... Δεν άκουσα άλλα. Το δύστυχο παιδί έβουσε γαλήνια κι' άπότομα σαν νάταν καν-ηλάκι δίχως λάδι πειρά. Σκούπισα τα όφθαλμούς μου και σκούδοντας μουμυοποίησα μία έπίσημη ύπόσχεσι σέ αυτό του νεκρού, άφου δέν πρόλαβα να την μουμυοποίησω σέ αυτό του ζωντανού: Και όμως μού φάνηκε πιά έ-ρη άκόμη, αυτή ή θλιβερή και καθυστερημέ-νη ύπόσχεσί μου!...

Την άλλη μέρα έφυγα για το 'Ετρετά, κι' ή πρώτη μου φροντίδα ήταν—ύστερα απ' το σφιχταγκάλισμα των άσπρομάλλων γονιών μου—να μάθω πού βρισκόταν ή οικογένεια του κόμητος ντε Σαίντ-Αντρέ...

Μά με κραδώνισαν τα όσα έμαθα. Αίγους μήνες ύστερα απ' την έξορία του καλού της, ή άμοιρη κοπέλα έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο άγοράκι. Έξאלλοι πειρά οι άριστοκράται γονείς της, για την καινούργια αυτή «ντροπή» της κόρης των, την έδιωξαν άριστικά από κοντά τους και την έστειλαν σέ κάποιο μοναχικό άρσρόκτημά τους, με μόνη της συντροφιά τη γρηούλα παραμάν της...

Το άρσρόκτημα αυτό βρισκόταν άρκετές ώρες μακριά απ' το 'Ετρετά. Την άλλη μέρα

Η νέα γυναίκα χαμήλωσε τα βλέματά της... το πρωί, χορτασμένο πειρά απ' τη χορά των γονιών μου—που με ξανάβλεπαν για πάντα κοντά τους—καβάλλικεψα έναν θανμάσιο ψαρή, και κατά το μεσημέρι έμπαίνα, σκονισμένος και κατακουρασμένος, στην αλλη του θλιβερού αυτού ερημητηρίου.

Δέν πρόλαβα να δέσω το άλογό μου σέ σιδερένιο κάγκελλο της πόρτας κι' άμέσως άκούστηκαν στην αλλη πρόσχαρες φωνίτσες παιδιού. Ένα χαριτωμένο άγοράκι έτρεξε κατεπάνω μου γελαστό, με όλη τη γρηγορά-δα των παχουλών του ποδαριών, και γαν-ζώνοντας τα μικρατσάκια του στην άκρη του σανακισιού μου, φώναζε:

—Μπαμπα!... Μπαμπα!... Πού να συνέλθω απ' την έκπληξή μου, μία άλλη με περίμενε. Άκουσα στο κεφάλό-σκαλο μία σπαρακτική κραυγή, και, γυρίζον-τος τη ματιά μου άντίκρισα το χλωμό προ-σώπιδι νεαρής γυναίκας, ή όποια με κιν-τόπασε με δδνηρή άποροήτευσι!...

Σήκωσα το άγοράκι στην άγκαλιά μου άφου πρώτα ύποκλήθηκα με άδρότητα σέ νεαρή αυτή κυρία, κι' έπειτα βάδισα πρὸς το μέρος της:

—Γιατρός Ζάκ Μενιέ, κυρία μου... της είπα. Θά σάς παρακαλέσω να με δεχθήτε σέ

μια σύντομη άκρόασι!... Ήταν θλιβερή ή άποστολή μου και τ' άνα-πού της έφερα πένθιμα και σπαρακτικά. Όσοσο, θαύματα την άξιοπρεπή γαλήνη με την όποια δέχτηκε τον κερυνό.

Όταν σηκώθηκα να φύγω, μούπε με φω-νή πού μυστικά σιγότρει:

—Σας εύχαριστώ θερμά, αγαπητέ κύριε... Ποτέ μου δέν θά ξεχάσω τις εύγενικές σας ύπηρεσίες σόν άτυχό και πολυγαπημένο μου Μαρσέλ, καθώς και σέ μένα... θά έλνε άνακούφιση για μένα, αν καταδεχθήτε να με έπισκεπτεσθε συχνά... Όρεθονάρ!...

Υποκλήθηκα βαθειά, κι' έφυγα ταρμαέ-νος, δίχως να ξέρω καθαρά την άφορη της παρόλης αυτής ταραχής μου...

Πέρασαν δυό-τρεις μήνες. Σέ διάστημα αυτό, παρ' όλες τις σκοτούρες της άριστικής έγκαταστάσές μου σέ το 'Ετρετά, δέν έχνα την εύκαιρία να πετάνομαι ως τη δεσπονή-δα ντε Σαίντ-Αντρέ δυό-τρεις φορές την έ-δομάδα...

Δέν χόστανα την συντροφιά της εύγε-κής αυτής κοπέλλας, πού πιστή στην πρώτη κι' άδολη άγάπη της με τον άξέχαστο συμ-μαθητή μου, άμνηστος με τέτοιο ήρώσιό την καταφορά των άγανακτισμένων γονιών της και την καταφρόνια της κοινωνίας...

Ζήγωνε ο χειμώνας πειρά, άγριος και τρα-χύς σέ μέρη μας. Και μία μέρα, καθώς βρισκόμουν σέ άρσρόκτημα, έχοντας τον με-κρό σέ γόνάτά μου και νοιώθοντας άνε-φραστη ήδονή στή λυγρόλη συντροφιά της σόδαρης και σεμνής μητέρας του, άκουσα το πρώτο σήραχτό του παγερού βορηά.

Ρώτησα λοιπόν με στοργικό ενδιαφέρον: —Δέν φαντάζομαι να περάσετε δωτέρα τον χειμώνα... Θά ύποφέρετε πολύ... Θάχου-με βαρυνειωμένα φρέσκι!...

Σιγαλά ύποδέχτηκε την ερώτησί μου. Σή-κωσα έκπληκτος τη ματιά μου κι' είδα σέ μάτια της δάκρυα θερμά.

—Κλαίτε;... Μά γιατί, Οέ μου;... Έκείνη χαμήλωσε τα μάτια της και ψι-θύρισε:

—Θά μείνω έδω κι' ό,τι βγή... Βαρέθηκα πειρά την έλεημοσύνη των γονέων μου... Κά-θε χρόνο πού με παίρνουν σέ Παρίσι, δέν ζούμε μαζί σέ μεγάλο μας, έξ αίτίας του παιδιού μου... Δεν με θέλουν μαζί τους, γιατί τό παιδί μου δέν έχει όνομα!... Δεν έχει νόμιμο πατέρα!... Κι' έγώ προτιμώ να νοικιάζω ένα σπιτάκι, παρα να χωριστώ τὸ παιδί μου.

Έκείνη τη στιγμή έννοιωσα μία έλαία σπασι στην ψυχή μου. Καινούργιος κόσμος ά-νοιχτηκε σέ μάτια μου, καθώς άκουγα τ' άπελπισμένα λόγια της σπάνιας αυτής γυναι-κας. Σεφώνισα άσφυκτα:

—Είμαι πρόθυμος να χωρ-τ' όνομά μου σέ παιδί σας, κυρία μου... Με κύταξε έκθαμβή, λαχανιασμένη. Έ-ξαιολούθησα:

—Μην τρεμάζεστε, κυρία μου... Δεν θά σάς ζητήσω άγάπη... Κι' ούτε αισθάνομαι τέτοιο πράγμα για σας... Μά αισθάνομαι ή-μους βαθειά φίλια, κι' άπέραντη έκτίμησι για την έκλεκτή ύπαρξή σας... Θέλω να σας σέβονται όλοι πειρά, και να σας τιμούν όπως τὸ αξίζετε... Μην κοκκινίζετε... Μην ξε-φυνιάζεστε... Θά είμαι σάν άδελφός για σας. Κι' αν αυτό σας έννοη, πέστε μου μία λέ-ξη μόνον, κι' άμέσως έπειτα απ' τὸ γάμο μας άπομακρύνομαι για πάντα από κοντά σας. Έπιθερίζομαι γιατρός σ' ένα βασιόρι, από αυτά πού φορτώνουν σέ πιά μακρινά λιμά-νια τὸ κόσμον... Είστε πειρά σίγουρη για την άδολη εύκρινειά μου!...

Η δεσποινίς ντε Σαίντ-Αντρέ μουμυοί-σε με μάτια βουρκωμένα: —Η εύγενική ψυχή σας αξίζει την εὐ-τυχία... Θά άφσπασθώ όλοκληρωτικά για να σας κάνω έντευμένο!... Κι' ένα δάκρυ θερμό άνέφραστης συγ-νησιος σφάργισε τὴ τελευταία λόγια της...

ΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ, κυρίες μου, όσες άγαπάτε τὸ εργό-χειρό, να πλέξετε μπλουζές και καπελλάκια από σκοτζέ-ζικο μαλλι ή μετάξι. Γιατί τὸ φθινόπωρο θά εινε πολύ της μόδας τὸ σκοτζέζικο φράμας και τὸ σκοτζέζικο πλεχτά.

Θά σπασίσετε άκόμη με σκο-τζέζικα λουλούδια τὰ ρεβέρ των σκούρων ταγιέρ μας, και με σκο-τζέζικες ζώνες από πολύχρωμες λαρίδες, τις τάγιες των σκούρων μας φορεμάτων.

Η μόδα των σκοτζέζικων θά μās επιρρέη έπίσης να μεταβά-λουμε πολύ εύκολα σέ μοντέρνο, ένα τεμοντέ σκούρο φρέμα. Θά τὸ προσθέσουμε δηλαδή άμμι-σμάν και ζώνη από ύφασμα σκο-τζέζικο.

Άλλα και άνοιχτόχρωμο αν εινε τὸ φρέμα μας, πάλι μπορούμε να τὸ διαφύσουμε με την προσθήκη σκοτζέζικων φράμας, φτάνει τὸ ύφασμα αυτό να έχη μέσα σέ χρώματά του κι' ένα χρώμα ά-σορτ με τὸ φρέμας.

Τώρα άκόμη εινε πολύ της μό-δας για τὸ βράδυ, τὰ άνοιχτό-χρωμα φορέματα, τὰ ρόβ, τὰ κό-κκινα και τὰ έμπριμέ. Τὸ φθινό-πωρο, όμως θά επικρατήσουν για τὸ βράδυ, τὰ σκούρα φορέματα, τὰ μαύρα, τὰ μπλε-μαρέν και τὰ καφέ, άκόμη και τὰ μενεξεδένια, τὰ όποια ήσαν τόσο της μόδας και τὸν περασμένο χειμώνα.

Τὰ κομμάτια της τελευταίας μόδας, εινε μαγαρινάκια άσπρα ή χρωματιστά άσορτ με τὸ φρέμα. Τὸ βράδυ θά φορεθὸν πολύ τυρπιάν από βελούδο ή σατέν, κροπὲ γύρω σέ κεφάλι, χωρίς σάβανο, και σπολισμένα σέ πλάι με μία ώραία άγκράφα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ Μή ξεχνάτε ποτέ, κυρίες μου, ότι διαφορετικά πρέπει να βάρε-στε την ημέρα και διαφορετικά τὸ βράδυ, και ότι ύπόκει άκόμη βάψιμο... καλοκαιρινό και βάψι-μο... χειμωνιάτικο.

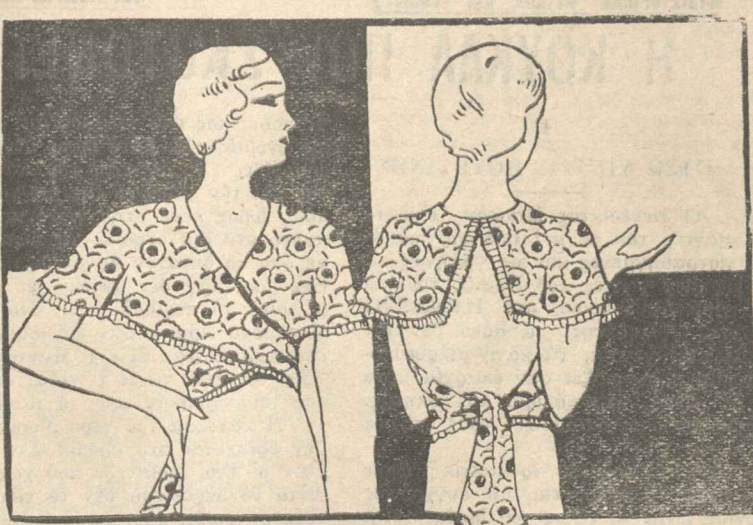
Τὸ βάψιμο της ημέρας πρέπει να έναρμονίζεται με τὸ χρώμα των μαλλιών, των ματιών και τὸν δέ-μας. Τὸ βράδυ πρέπει να βαφί-μασε πιά έντονα, γιατί σέ ήλε-κτικό φῶς τὰ έλαφρά χρώματα γίνονται σαν σβυμένα.

Τὸ καλοκαίρι, πάλι, καθώς τὸ δέμα εινε πιά σκούρο από τὸν ή-λιο, μās χρειάζεται για να τονώ-σωμε άκόμη περισσότερο τὸ χρώ-μα μας, μία πούδρα πιά σκούρα, κι' ένα ρουζ τὸ όποιο θά κλίνη πρὸς τὸ μακρινό. Ένώ τὸν χει-μώνα θά μεταχειρισθούμε πούδρα άνοιχτόχρωμη και ρουζ πιά οα-ζάτο.

Σας δίνουμε άκόμη και δυό συμβουλές, από τις όποιες μπορεί να έναρμοληθή καθαίμα από σας: —Η πολύ χλωμή γυναίκα και ή πολύ άσπρη πρέπει να χρωματί-η μολις ρόδινα τὰ χείλη της, μ' ένα χρώμα πολύ άγχο ρόβ. —Επί-σης ή πούδρα πού θά μεταχειρί-ζεται δέν πρέπει να εινε πολύ λευκή.

Η γυναίκα με τὸ θαμδὸ, τὸ σι-ταρένιο δηλαδή χρώμα, θά βάψη τὸ μάγουλά της κόκκινα ζωηρά, και θά μεταχειριστῇ πούδρα άνοι-χτή κίτρινη.

Εάν έχετε πρόσωπο κανονικό, θά άπλώσετε τὸ ρουζ πρὸς τὸς

Εσάρπα - κάπα, από μουσελίνα, ή ό-γκαντί έμπριμέ.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τὰ καλλυντικά ή μόδα τὸ σπiti, ή κουζίνα, κπλ)

κροτάφους.

Εάν τὸ πρόσωπό σας εινε στρογγυλό, θά τὸ κοκκινίσετε κρ-θέτως.

Τὸ μακρυνό πρόσωπο πρέπει να βάρεται δριζοντίως, μπορούμε να πούμε, επάνω σέ μήλα των παρειών.

Εάν τὰ χείλη σας εινε κανονι-κά, διαλέξτε ένα κόκκινο, έναρ-μονιζόμενο με τὸ χρώμα τὸυ προ-σώπου σας.

Τὰ λεπτά χείλη πρέπει να βά-φονται μ' ένα κόκκινο ζωηρό.

Εάν ή μύτη σας εινε πλατιά, τότε θά την πονδραρίσετε σέ μέση με πούδρα άσπρη και σέ πλάγια με πούδρα κίτρινη. Έτσι

θά φαίνετε λεπτότερη.

Η λεπτή μύτη θά πονδραρίζε-ται όλη με πούδρα λευκή ή ρόβ.

Τὰ μάτια τὰ όποια έχουν φρυ-κώς ώραίο σχήμα, θά ύπογραμμί-ζονται σύμφωνα με τὸ περίγραμ-μά των.

Όταν τὰ μάτια εινε μακρυνά, θά βάφονται όλόγυρα με κίτρινο-πό κρενιόν.

Όταν εινε στρογγυλά, θά φαί-νονται μακρύτερα αν τὰ σιά-σσετε έλαφρώς πρὸς τὸς κροτά-φους με κρενιόν μπλε.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Η συλλυπητήριες έπισκέψεις

1) Φρέμα από ύφασμα έμπριμέ, με μανίκια από όγκαντί. 2) Φρέμα από κρέπ μπλε-μαρέν και άσπρο. 3) Ταγιέρ μαύρο, με γαρνιτούρες άσπρες.

γίνονται τὸ άγρότερο έξη έξδομά-δες μετά τὸ δυστύχημα. Όταν πρόκειται να πάτε σέ οι-κογένεια πενθοῦσα, θά φορέσετε φρέμα σκούρο και άπλούστατο.

Αν δέν σάς άναφέρουν τίποτα για τὸν νεκρό, να μή μιλήστε έ-σείς πρώτοι γι' αυτόν.

Όσοι δέχονται έπισκέψεις συλ-λυπητήριες, πρέπει να συγκα-τοῦν την όλιγην τους, και τὰ δά-κρυά των, όλλοιως εινε προτιμώ-τερο να μή δέχονται κανένα.

Δέν θά προσφέρετε ποτέ άνθη σέ μία κυρία πενθοῦσα, έκτός αν ή κυρία αυτή εινε άδιάβετη. Μά και τότε θά φροντίσετε ώστε τ' άνθη σας να εινε όλόκληρα και χωρίς βαρύ άρωμα.

Εάν σέ μία συλλυπητήριο επί-σκεψι δέν σάς μιλήσουν καθόλου για τὸν θανόντα, τότε θά μιλή-σετε για διάφορα άσχετα ζητήματα, άποφεύγοντας πάντα και τὰ πολύ τραγικά και τὰ πολύ άσπια.

Δέν θά ζητήσετε έπίσης ποτέ να μάθετε τις λεπτομέρειες της άρρώστιας και τὸ θάνατο τὸυ μακαρίτου.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ Η ΔΑΝΤΕΛΛΕΣ Η δαντέλλες εινε πολύ της μό-δας και θά γαρνίρωμε μ' αυτές έ-φρέτος και τὰ βραδινά μας φθινό-πωρινά φορέματα. Δέν εινε δυνα-τόν όμως να έχη κάθε κυρία ά-ληθινές δαντέλλες, και ή διάφο-ρες σχετικές άπομυμήσεις μόλις πλυθὸν γάνουν την φρεσινάδα τους και την άωροσύνη τους.

Υπόκει όμως ένας τρόπος για να καθαρισθὸν ή δαντέλλες χω-ρίς να βροχούν, ο έξής: Άπλώνετε την δαντέλλα, τεν-τώνοντάς την καλά, την πονδρα-ρίζετε με μαγνησία όλη, και κα-τόπιν την περιτυλίγετε πολύ σφι-χτά.

Απίνετε την δαντέλλα να μεί-νη έτσι σφιχτά τυλιγμένη επί 24 ώρες και κατόπιν την ξετυλίγετε και την τινάζετε καλά.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΗΧΑΝΗ ΣΑΣ

Σας συμβαίνει κάποτε, ένώ ράβετε με την ασηπτημένη σας, να σπάση ή κλωστή σας, όταν κα-λιστα αυτή δέν εινε πούτης ποιό-τητας. Και αυτό, βέβαια, σάς στενοχωρεί άρκετά. Για ν' άπο-φύγετε αυτήν την στενοχωρία, τρώψτε όλόγυρα την κουδισιότα- σας μ' ένα κομμάτι άσπρο, σαν πούνη.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

Πλύνετε πάντα έπιμελώς τὰ χόρτα και τὰ φρούτα πριν τὰ φα-γεύματι εινε άδύνατον να μην έ-χουν πιάει μακαρία από τὰ λιπα-ράματα, την σκόνη και τὸ χρώμα.

Τὰ έσρά φρούτα, τὰ κρυώ-δια, τὰ σωντοκάρια και τὰ άπό-ρροια εινε πολύ θορυπτικά, άλλ' εινε και πολύ δύσπεπτα και πρέ-πει να τ' άποφεύγουν όσοι έχουν κατάσθητο στομάχι.

Τὸ ξόδι σέ μικρή ποσότητα, διευκολύνει την χώνευσι, άλλα σέ μεγάλη ποσότητα κάνει κακό.

Τὸ λίγο άλάτι εινε πιά ή φίλτιο, τὸ πάλι καταστρέφει τὸ στομάχι και τὸ σπινάκι. Τὸ λίγο άπένιο διευρεί την όρεξι, τὸ πάλι άνοίγει μικρές πλν-γές σέ στομάχι. Τὸ ίδιο έχομε να πούμε και για την μουστάρδα.

Η ΔΙΕ ΛΙΑΝΑ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ι
ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΙΣ ΚΟΥΡΤΙΝΕΣ

Ο Βενέδικτος Μασσόν είχε το μαγαζί του σε μία από τις πιο απορραγισμένες και πιο γαλήνιες κ' έρημες γωνιές του Νησιού του 'Αγίου Λουδοβίκου, στο Παρίσι. Ο Βενέδικτος Μασσόν ήταν καλλιτέχνης διδασκάλος, μα αυτό δεν τον εμπόδιζε να πουλάει και καρτ-ποστάλ και, γενικά, να κάνει μικροεμπόριο γραφικής βίης σ' αυτή τη συνοικία που μοιάζει σαν έλαρχα μέσα στην πρωτεύουσα. Μά, εκτός απ' όλ' αυτά, ήταν ακόμα και ποιητής, ποιητής που παράδοξος, όπως θα έλεγον όσοι διαβάσαν τους στίχους του.

Η ιστορία αυτή — μία ιστορία τόσο φοβερή και τρομακτική, ώστε οι Παρισινοί ανατοικισμένοι ακόμα, όταν τη θυμούνται, μα συγχρόνως μία ιστορία ό π ε ρ ο χ η — άρχισε κατά το τέλος του Μαΐου 19... 'Η ημέρα εκείνη ήταν εξαιρετικά θερμή, μά, μόλις νύχτωσε, άρχισε να φουσάει δροσερός άνεμος.

Η ώρα ήταν έννεα, μά κάθε θόρυβος είχε σβύσει κιόλας στην ήσυχη αυτή συνοικία κ' απόλυτη γαλήνη απλωνόταν παντού.

Δύο μαγαζιά είχαν ακόμα φως: το ένα ήταν του Βενέδικτου Μασσόν και το άλλο, που βρισκόταν σχεδόν απέναντι στο πρώτο, του όρολογιστή γέρο Νορμπερ, τον οποίο μονάχα τις Κυριακές έβλεπαν οι περικοί να βγαίνει έξω και να πηγαίνει στην εκκλησία, μαζί με την κόρη του Χορστίνα και τον άνιηρό του 'Ιάκωβο.

Ο γέρο Νορμπερ, όλο τον άλλο καιρό, τον περνούσε σκυμμένος πάνω απ' τα εργαλεία και καταγινόμενος με έργασίες που τον είχαν κάνει κιάλας ένδοξο στον κόσμο του. Είχε εφεύρει μάλιστα ένα έγκρημο, με το οποίο θα μπορούσε να γίνει πάμυλοντος, μά εκείνοι στους όποιους άπευθύνθηκε για να πουλήσει την εφεύρεσή του, θέλησαν να τον εκμεταλλευθούν — κ' από τότε εργαζόταν μόνο για την τέχνη του, κινιγγώντας διάφορες χίμαιρες.

Έκείνο το βράδυ, λοιπόν, ο Βενέδικτος Μασσόν, καθισμένος πίσω απ' τις κουρτίνες του μαγαζιού του, είχε τα μάτια του καρφωμένα στο αντικρινό μαγαζί, του Νορμπερ. Μά δεν τον απασχολούσε ο γέρο εφευρέτης - όρολογάς. Όχι... Άς το πούμε άμέσως: Τόν απασχολούσε ή Χορστίνα, ή κόρη του Νορμπερ, ή όποια τη στιγμή εκείνη, είχε με τη μέσα στο μαγαζί.

Μά, για να δούμε τη συνέχεια, άς καταφύγουμε στα 'Απομνημονεύματα του Βενέδικτου Μασσόν. Θα πληροφορηθούμε έτσι πολλά πράγματα:

«Νά την! — γράφει ο Βενέδικτος Μασσόν στα 'Απομνημονεύματά του αυτά. Νά την έτσι όπως τη φαντάστηκα πάντοτε, εκείνη για την όποια θα θυσιάσα τη ζωή μου! Νά την έτσι όπως την έβλεπα ο Θεός, για την καρδιά μου, που λαχταρεί την όμορφιά και το μυστήριο. Όχι! Όχι! Δεν υπάρχει τίποτε στον κόσμο πιο όμορφο και πιο μυστηριώδες απ' αυτή τη Χορστίνα! Τα γαλήνια μάτια της με τραβούν άκατανίκητα και με τρομάζουν. Μπορεί να χαθή κανείς μέσα σ' αυτά τα μάτια, όπως σε μία άβυσσος...

Αυτή ή κοπέλλα δεν μοιάζει καθόλου με τις άλλες σημερινές κοπέλλες: Έχει παρουσιαστικό και παράστημα αρχιδουκίσσης και λαμπρό θεός του 'Ολύμπου, πάνω απ' τον όποιο ρίχνει τα χυμάτά της μία κόρη με άνταυγες παλαιοι μπουρνούζου. Όσο για το πρόσωπό της, έχει το πιο τέλει όβάλ σχήμα που μπορεί να φανταστή κανείς κ' ένστικτωδώς απάνω του όλο το ιδανικό της όμορφιάς. Αυτή ή όμορφη νέα, που είχε και καλλιτέχνης και δίνει μαθήματα γλυπτικής για να ζή, δεν έπρεπε να έχει άλλο μοντέλο από τον έναντό της...

Μά όλ' αυτά, τα βλέπει όλος ο κόσμος. Έκείνο που δεν βλέπει κανείς, είναι ότι στο βάθος του γαλήνιου και μοιραίου της βλέμματος, στο βάθος αυτών των σκοτεινοπράσινων ματιών της με τις χρυσές άναλαμπές, ζωγραφίζεται μία μεγάλη άπορία, μ' άπέραντη έκκληση: Ξαφνιάζεται, φαίνεται, γιατί, άντί να βρίσκεται στον 'Ολύμπο μαζί με τους θεούς, ή ζωή την έρωσε σ' αυτό το άθλιο μαγαζί του 'Αγίου Λουδοβίκου, ανάμεσα στον πατέρα της το ρολογά και τον ξάδελφό της

'Ιάκωβο, που είχε γιατρέψει απ' τους πιο όνομαστούς. Αυτό όμως δεν την έμποδίζει ν' αγαπάει τον πατέρα της και τον ξάδελφό της, με τον όποιο, όπως λένε στην γειτονία, θα παντρευτεί μία μέρα — άς έλπίσουμε όσο το δυνατόν αργότερα... 'Ι, Θεέ μου, πώς δεν αυτοκτονεί μέσα σ' αυτό το περιβάλλον;... Μά δεν είναι μόνο όμορφη, σαν ειδωλοκρατικό άγαλμα, μά κ' ένάρετη σαν Χορστίνα... Είναι ή Μαντόνα του Νησιού του 'Αγίου Λουδοβίκου, που ό γέρο Νορμπερ κ' ή κόρη του άπορσφύθηκαν από το μαγαζί τους στο σπίτι τους...

Η κατοικία του γέρο Νορμπερ, της κόρης του και του άνιηρού του, δεν βρίσκεται στο όρομο. Στο όρομο είναι μόνο το ρολογάδικο. Κατωτέρω σ' ένα περίπτερο που χωρίζεται απ' το ρολογάδικο μ' έναν πύλο, αυτό το περίπτερο δεν το είδα ποτέ μου. Έκτός απ' τη γυναίκα που τους συναντάει κάθε πρωί, κανένας άλλος δεν μπαίνει εκεί μέσα. Έλοιπόν, έγω βρήκα έναν τρόπο να βλέπω τι γίνεται σ' αυτό το περίπτερο... Ναι, άποψε, όταν τα φώτα έσβησαν στο όρομο, ανέβηκα με μία σκάλα ως τη σοφίτα του σπιτιού που κατοικού και που βρίσκεται πάνω απ' το μαγαζί μου κ' από εκεί, από ένα φρεγγίτη, είδα!...

Το περίπτερο έχει δύο πατώματα... Το άπάνω πάτωμα έχει διαφανή μισή σε τζαμιότο έργαστήριο, στο όποιο άνεβαίνει κανείς από μία έξωτερική ξύλινη σκάλα. Ο όρολογάς κ' ο άνιηρός του κοιμούνται στο κάτω πάτωμα και ή Χορστίνα στο έργαστήριο...

Άποψε το σελήνοφως έλουσε τα πάντα... Η Χορστίνα έμεινε περισσότερο από μία ώρα άκουμπισμένη στον έξώστη που βρίσκεται μπροστά στο έργαστήριο, σαν χαριτίς!... Τι νύχτα για ένα ποιητή και για ένα έρωτευμένο!... Έξαφνα, άφησε τον έξώστη και, με όχημα φεγγαλέο κατέβηκε τη σκάλα... Έπειτα στάθηκε και τέντωσε το απί της έξω απ' το διαμέρισμα του πατέρα της και του άρραβωνιαστικού της... Κατόπιν ανέβηκε πάλι με μεγάλες προφρονάξεις τη σκάλα. Μπήκε μέσα στο έργαστήριο, διευθύνθηκε προς ένα μεγάλο ντουλάπι του βάθους, έβγαλε ένα κλειδί απ' την τσέπη της και το άνοιξε...

Και είδα τότε να βγαίνει απ' αυτό το ντουλάπι ένας άντρας, τον όποιο φίλησε. Έπειτα δεν είδα πια τίποτε, γιατί έκλεισε την πόρτα και τραβήξε τις κουρτίνες...

Τη νύχτα που πέρασε έπειτ' από τη στιγμή εκείνη, είν' εύκολο να τη φανταστή κανείς! Έγω που τα είχα δει όλα μέσα στο βλέμμα της Χορστίνας, δεν το είχα προβλέψει αυτό: Ένας κύριος κρυμμένος μέσα στο ντουλάκι!

Ε λοιπόν, αυτή τη νύχτα της άστρίας, δεν έννοιωσα μόνο άτελεισία και λύσσα, μά και μ' ένα έλδος διαβολικής άνακουρίσεως, και θα μάθετε άμέσως το γιατί: Λάτρευα τη Χορστίνα, όχι μόνο σαν άγγελό, μά και σαν γυναίκα, την όμορφη των γυναικών... Και το μαρτύριο μου ήταν το ότι ήξερα πώς ή γυναίκα αυτή δεν θα γινόταν ποτέ δική μου, ότι δεν θα μ' αγαπούσε ποτέ, ότι δεν θα μπορούσε ποτέ ίσως να την πλησιάσω. Και λυσσοδύνα με την ιδέα ότι το στολίδι αυτό του Θεού θα γινόταν μία μέρα γυναίκα του γιαιαρού, του ξαδέλφου της 'Ιακώβου!

Λοιπόν, ο κύριος του ντουλαπιού, που θα τον σκότωνα σαν σκύλο, άν μου παρουσιάζόταν ένκαιρία, μου ήταν λιγότερο μιστός απ' αυτό τον 'Ιάκωβο, γιατί μ' εκδικούσε...

Και τώρα είναι καιρός να σας πω, γιατί δεν έχω καμμία έλλειδα να μ' αγαπήσει ποτέ ή Χορστίνα. Αυτό λέγεται με δύο λόγια:

Εί μ α ι ά σ χ η μ ο ς :

Ναι, έχω μία τρομερή άσχημια, κ' όλες ή γυναίκες μ' άποφρεύουν! 'Υπάρχει τάχα πιο τρομερό πράγμα στον κόσμο απ' αυτό; Ποτέ δεν έβλεπα γυναίκα στην άγκαλιά μου! Κι ή ιδέα μόνο ότι μπορεί να φιλήσω μία γυναίκα, ήταν για να την τρομάξω. Ναι... το πράγμα είναι όπως σας το λέω... Δεν υπερέβαλα τίποτε...

Κι όμως, από δύο χρόνων ακόμα, δεν είχα τόσο φοβική ιδέα από τον έναντό μου!... Ήξερα βέβαια ότι δεν μπορούσα ν' άρσώσω στις γυναίκες, μά είχα ακόμα πα-

Είδα να βγαίνει απ' το ντουλάπι ένας άντρας...

μοσθήσεις κ' έλπιζα ότι ίσως γινόταν μά μέρα κάποιο θαύμα.

Στην τελευταία έκδοσι των καλλιτεχνών διδολογών, τα δεσμάτά μου είχαν σημειώσει μεγάλη έπιτυχία και πήρα μάλιστα πρώτο θάλα. Έπειδή άνοιξαν τότε ή δουλιές μου, έβαλα άγγελίες στις έφημερίδες, ήρπώντας μαθήτριες γυναίκες. Δεν περιμένα και πολλά. Το άλλο βράδυ κιάλας μά νέα κόρη παρουσιάστηκε: ή διας 'Ερριέττα Χαλά, μά πουδ χαριτωμένη κ' έξπνη κοπέλλα. Μου είπε πως είχε χάσει τους γονείς της, πως ήταν άρφος σε κάποια θειά της και πως ήθελε να κερδίσει μόνη της το ψωμί της. Δεν άργήσαμε λοιπόν να κλείσουμε συμφωνία. Έχω στα περίχωρα του Παρισιού μία μικρή βίλλα, κοντά σ' ένα δάσος, σε μερικόν δημόσιον άπόστασι από κάποιο βάτο, σε μέτρος άρκετά έρημο, γιατί μου άρέσει ή μοναξιά. Έκει εργάζομαι όλα τα καλοκαίρια. Κι' εκεί έδωσα ραντεβού στην 'Ερριέττα για την επομένη.

Έκείνο το βράδυ είχα σταθή μέσ' στη σκά. Την άλλη μέρα, όμως, στην έσση, ή 'Ερριέττα μπόρεσε να με ιδεί καθαρά στο φως της μέρας. Με είδε μάλιστα τόσο καθαρά και, φαίνεται, ήταν τόσο ή φρίκη της που άκούσε ή άσχημια μου, ώστε από τότε δεν την ξανάείδα πια!... Το κάνον την περιμένα τρεις ημέρες. Τέλος, έπειδή μου είχε άρκεση τη διευθύνσι της θέλας της, πήγα σ' αυτήν και τη ρώτησα για την άσχημή της... Μά εκείνη μου άπάντησε μ' άρεκτη άδιαφορία, ότι ούτε κ' αυτή την είχε ξαναδεί. Δεν έπέμεινα περισσότερο, γιατί δεν ήθελα να φανώ πως άνησυχούσα.

Εν τω μεταξύ μά άλλη γυναίκα παρουσιάστηκε για μαθήτρια στο μαγαζί μου, ή κ. Κλάρα Τομασέν, μία χήρα, νεοτήτι όμορφη και όμορφη. Έμεινε μία μέρα κοντά μου, και κατόπιν την ήγασα για πια, χωρίς να μάθω τί άπόγοι. Πά να μην τα πολυλογώ, παρουσιάστηκαν κ' άλλες τέσσερες μαθήτριες. Η μά έμεινε πέντε μέρες κοντά μου, άλλες δύο δεν έμειναν περισσότερο από είκοσι-πέντε ώρες. Η τελευταία όμορφη έμεινε τρεις δώδεκαρες ώρες. Μ' αυτήν είχα άρκεση να είλω πώς θα γινόταν κάποιο θαύμα. Ε, λοιπόν, την τελευταία στιγμή ξαφνιάστηκε κ' αυτή, όπως κ' ή άλλες.

Τ' αυτήν, για νάχω τη συνέχει, μου ήσχη, θέλησα να κάμω μία έρευνα. Μά ούτ' ένώ, ούτε κανείς άλλος μπόρεσε να μάθι τί άπόγοι... Δεν το κόβω, μάλιστα, ότι μία τρομερή άγωνία άρρεσε να μου σφίγγι την καρδιά. Ήταν φοβερό! Τι είχαν άπογίνει ή Ήη αυτές γυναίκες, άφοι δεν είχαν ξαναβρεθή, ο ύ τ ε ζ ω ν τ α ν έ σ ο υ τ ε π ε θ α μ έ ν ε ς ;

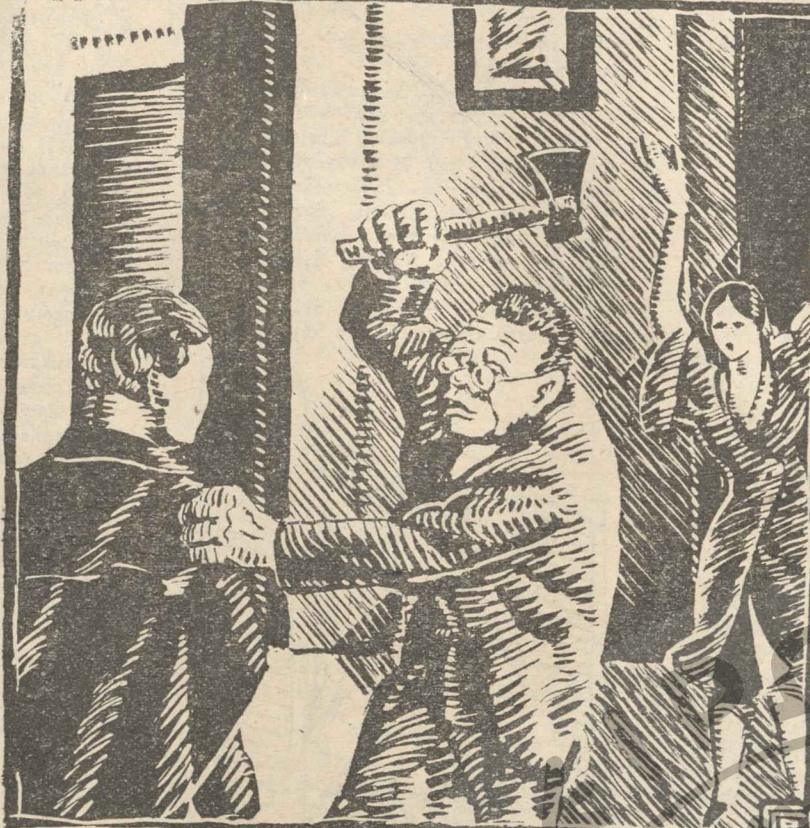
Ένοιωθα ότι το ίδιο μυστήριο τις συνέδεε και τις Ήη... Ήνα μυστήριο θανάτου, τρομερό, άφάνταστο. Με τρομάζει τόσο ακόμα το μυστήριο αυτό, ώστε δεν θέλω να το συλλογίζομαι. Και για να μην το συλλογίζομαι πια, έχω άπορρογηθή δώδεκαρες με την άγάπη της Χορστίνας.

Έτσι δεν άφίνω πια απ' τα μάτια μου την πόρτα του ρολογάδικο του πατέρα της... Σήμερα είναι Κυριακή, και σε λίγο θα βγή έξω η μά πάλι στην εκκλησία με τον πατέρα της και τον άρραβωνιαστικό της. Νά την!... Νά την, με το ύφος της αρχιδουκίσσης, με το μιστικό της ής Μαντόνας και με το γαλήνιο βλέμμα της! Ο άρραβωνιαστικός ξάδελφος της κρατάει το βιβλίο των προσευχών. 'Α! θα πήγαινα κ' έγω προς χάριν της στην εκκλησία!... Μά όχι, σήμερα δεν θα την παρακολουθήσω. Θα μείνω κρυμμένος πίσω από τις κουρτίνες μου... Θέλω να ιδώ τον άνδρα που ντουλαπιού την ώρα που θα βγή έξω... Θέλω να μάθω πώς είναι αυτός ο έραστής της κ' έπειτα θα ιδώ τί θα κάμω...

Του άκούω τον περιμένο μισή ώρα τώρα να βγή έξω... Δεν φαίνεται πουνενά. Τι περιμένει για να φύγει; Ο δρόμος είναι έρημος, έντελώς έρημος... Και δεν μπορεί να βγή έξω, παρά μόνο απ' την πόρτα του μαγαζιού. Γιατί το σπίτι δεν έχει άλλη έξοδο. Στ' αλήθεια ή άκογένεια του ρολογά ή κλεισμένη έχει μέσα, σαν σε φυλακή. Το σπίτι τους και ο κήπος τους άποτελούσαν άλλοτε μέρος του περιήμου μεγάρου ντε Κοντρά, του όποιου ή κεντρική είσοδος άπόγει ακόμα στην όδο Μπενί και το όποιο άνηκει σήμερα στον τελευταίο γόνό της ένδοξης αυτής άκογένειας, μαρκήσιο Γεώργιο-Μαρίο-Βικέντιο ντε Κοντρά, που παντρεύτηκε τελευταία, έπειτα από ένα ταξίδι τον στις Άγγλικές 'Ινδίες, με την κόρη του κυβερνήτου του Ντελχί, μς Μπέσι Κλάβενης.

Τους είδα μία μόνη φορά, περνώντας ένα βράδυ απ' την κεντρική πρόσοψι του μεγάρου, τη στιγμή που έβγαιναν απ' το μεγαλοεπές τους τάνια διαφανή όμορφη, που, παραδόξως, σαν νάχρισ να σήνι πρόρα. Πλά σ' αυτή την αήθηρα γυναίκα, ο σκύνης της άποτελούσε αντίθεσι με το χαλδώνιο βλέμμα του και τα κατακόκκινα χεί- του.

Μά βλέπω πώς ξέφυγα απ' το θέμα μου. Ο άνδρας που ντουλα-

Ο γέρος άρχισε να χτυπά το Γαβριήλ...

πιοι ακόμα να φύγει. Μήπως πρόκειται να μείνη όλη την ημέρα κλεισμένη στο ντουλάπι του, περιμένοντας τη νύχτα για να σμίξει πάλι με τη Χορστίνα;

Αυτή ή ιδέα δεν καθήσυχασε καθόλου την περιέργειά μου. Γιατί το μυστήριο είναι ότι, όχι μόνο δεν τον είδα τώρα να βγαίνει έξω, αλλά ούτε και χθές τον είδα, την ώρα που τρώπωσε μέσα στο σπίτι. Τι διάβολο; Περνάει όλον τον καιρό του κλεισμένος μέσα στο ντουλάκι;

ΠΕΝΤΕ Η ΩΡΑ. — Αυτό που μου συνέβη, είναι το μόνο πράγμα που δεν θα περιμένα ποτέ μου! Η Χορστίνα ήθε! Ήθε έδω! Μά άς διηγηθώ τα πράγματα με τη σειρά τους:

Συνήθως τις Κυριακές τ' άπόγευμα, οι Νορμπερ, πατέρας και κόρη, και ο 'Ιάκωβος Κοταντέν (έτσι λέγεται ο άρραβωνιαστικός και ξάδελφος), βγαίνουν κ' οι τρεις έξω και κάνουν ένα μικρόν περίπατο. Σήμερα ο γέρος κ' ο 'Ιάκωβος βγήκαν μόνοι. Η Χορστίνα τους συνόδευσε ως την πόρτα, τους άπήθυνε μερικά λόγια κ' ένα χαμόγελο διασπίσης, κ' έπειτα ξανάκλεισε πίσω της την πόρτα του μαγαζιού, ένώ έγω έτρεχα εκεί ψηλά στο παρατηρητήριό μου, κάτω απ' τα κεραμίδια.

Έφτασα έγκαιρος, για να την ιδώ την ώρα που διέσχισε τον μικρό κήπο κ' ανέβαινε την έξωτερική σκάλα, ή όποια οδηγεί στο έργαστήριό, στο άπάνω πάτωμα του περιπτερού του βάθους. Η πόρτα του ήταν κλειστή κ' έτσι μπορούσα κ' έβλεπα το ντουλάκι. Η Χορστίνα έτρεξε άμέσως και τ' άνοιξε κ' ο φίλος της βγήκε έξω.

Τόν πήρε από το χέρι και τον ήρθε να κάσι στ' αψί. Χωρίς άλλο θα τον πληροφορούσε ότι το σπίτι ήταν στη διάθεσί τους για μερικές ώρες, γιατί ο φίλος της διευθύνθηκε άμέσως προς το χαρμάκι κ' άκούμπησε στο κυκλίδιό του, καττάζοντας τον κήπο, με ύφος θαθείας συλλογής.

Αυτήν τη φορά τον έβλεπα καλά, πολύ καλά. Διόδοι! Ήξερε και τους διαλέγει τους φίλους της ή όμορφη Χορστίνα! Όραότερον άντρα δεν είχα ιδή ποτέ μου. Μά έπρεσχη άρμονία φαινόταν σαν να διήρθε όλος τον τις νηήσεις. Τίποτε δεν φαινόταν να τον στανή. Πλά στην όμορφιά του, κ' αυτή ακόμα ή όμορφιά της Χορστίνας, χλωμάσε. Του χαμόγελός με το πιο όμορφο χαμόγελό της, και σε κάποια στιγμή την άκουσα να θαρά που τον άποκαλούσε Γαβριήλ.

Αλήθεια!... Είναι όμορφοι σαν τον άρχάγγελο Γαβριήλ αυτός ο νέος των τριάντα έτών! Άχ! Πόσο είναι όμορφο κ' ο διό!... Τι όπτεροζο ξενάγα!

Προσέει τώρα να σας πω, πώς είναι ντυμένος ο Γαβριήλ, και το ντύσιμό του δεν είναι καθόλου συνηθισμένο. Είναι τελείως άπ' το κεφάλι ως τα πόδια σ' ένα πανόμοιό της εποχής της 'Επαναστάσεως και φοράει ύποπτες της ίδιας εποχής.

Περίεργο! Τι κομωδία είν' αυτή; Πώς άρχισε; Πώς θα τελειώσει; Δεν καταλαβαίνω τίποτε. Αυτός ο άνδρας δεν μιλάει καθόλου της Χορστίνας, μά όταν έ- κεινη τον προσκάλεσε να κατέβουν στον κήπο, άρχισε άμέσως να κα- ταβείν πρώτος τη σκάλα.

Νά τοι τώρα κ' οι δύο κάτω στον κήπο. Ο Γαβριήλ κάθεται κάτω από έναν πλατάνο, παροστά σ' ένα τραπέζι στρωμένο. Η Χορστίνα κάθεται στο πλάι του κ' άκούμπει το κεφάλι της στον ώμο του. Μένουν έτσι, στην τρομερή εκείνη στάσι, στιγμές άτελείωτες, τις πιο σκληρές στιγμές της ζωής μου.

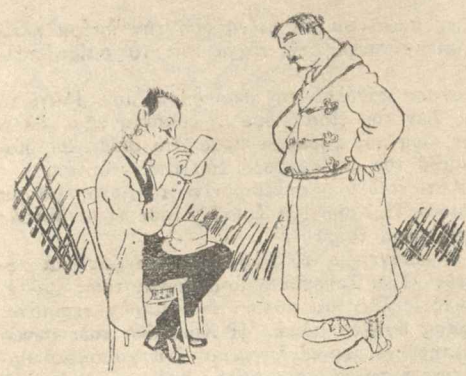
Άχ, άν μπορούσα να φάω την καρδιά αυτού του Γαβριήλ, θα την έτρωγα! Τέλος σηκώνονται και, πασιμένοι απ' το χέρι, ανεβαίνουν τη σκάλα. Μπαίνουν μέσα στο έργαστήριο, κ' από εκείνη τη στιγμή δεν είδα πλέον τίποτα, γιατί έκλεισαν την πόρτα πίσω τους.

Τότε κ' έγω ξανακατέβηκα στο μαγαζί μου κ' έκλαψα, έκλαψα άτελείωτα.

Έξαφνα άκουσα να που χτυπούν την πόρτα. Ήταν εκείνη! Έκείνη! Έκείνη!... Έκείνη που δεν μου είχε μιλήσει ποτέ! Έκείνη, εκείνη, που όταν περνούσε δίπλα μου, ήταν γι' αυτήν σαν να μην υπήρχα.

Πιάστηκα από την πόρτα, για να μην πέσω κάτω. Με είδε να κλονίζομαι, βλοσυρό, με τα μάτια κατακόκκινα. Είμαι άσχημος. Έκείνη τη στιγμή θα ήμουν φοβερός άπορρόπτος...

Όρατος ή Χορστίνα είχε τον ήπιότατο όλιτο να κάνει πως δεν άντελέρη τίποτε. Και μου είπε με το γαλήνιο κ' ένεινικό ύφος της: —Κύριε Βενέδικτε Μασσόν, ξέρω πώς είστε ένας καλλιτέχνης. Έρχομαι να σας εμπιστευθώ ό,τι πιο πολύτιμο έχω στη διδολογία μου. Άπ' τους τρεις πέντε τόνους του Βερδάν, τους όποιους σας παρακαλώ να μου δέσετε, σύμφωνα με το έξαιρετικό γούστο σας. Θα έχετε μόνο την καλωσύνη να μου δείξετε μία απ' αυτές τις ημέρες μερικά από τα δεσμάτά σας, για να διαλέξω το χρώμα. (Άκολουθεί)

Καθισμένος σε μία καρέκλα, Έγραφε γρήγορα...

"Όταν έμεινε μονάχος του ο κ. Περπλιού, άρχισαν να τον διαβάζουν κυριολεκτικά όλα τα...

—Στο διάβολο, οι πολιτικάντηδες. Χίλιες φορές στο διάβολο! Δεν σ' αφήνουν ήσυχο ούτε την...

—Πέταξε δυο-τρεις πυκνές τούφες κηνού άπ' το...

—Όριστε χάλια, Κλέσσα να πης κάτι σε μία παρμένη...

—Τι να κάνεις; Τον έχεις ανάγκη, βλέπεις, γιατί...

—Ανέχεται μία ώρα την ατελείωτη πληυρία του, έχεις...

—Στα τελευταία, άκουσέ σου πιπιλήσει το μυαλό και σε κεντητήσει πτώμα άπ'...

—Πρώτα σου πωπάει ένα χαρτάκι και σου πει με ύφος...

—Μεταξύ των άλλων, για τον ύπνο σου δίνω μερικά στοιχεία...

—Φανήτε του άπολογίστε στην ύπωση; μου, μέσα στην...

—Κατάπιε το κονιάκ του μονορροφί, ο δύστυχος άρχισαν...

—Μα ξαφνικά κοκκίνισε άπ' τη μανία του κι άρχισε να...

—Φτιάξ'! Αυτό εν' άπ' τ' άγορα πάλι! Να τι γράφει στο...

—Όταν την τελειώνετε, θα πάρετε μία άλλη κάπως...

—Εντάξει, ο κ. πρόεδρος με έκάλεσε παρά το άνοικτόν...

—Το παίγνιον αυτό εινε διδακτικόν. Μι συνηθίζει...

—Σύμφωνοι!... έπαισε με θαλαστικό ύψος, ο ένοχλητικός...

—Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

“ΤΟ ΙΝΤΕΡΒΙΟΥ,”

ΤΟΥ GEORGES AURIOL

φάλε τσαλαπετεινού, παρουσιάστηκε στον κ. αρχισυντάκτη.

—Είσαι ο κ. Περπλιού;... “Ο άρχισυντάκτης;...”

—“Ολοκληρώσε;...” Κι έσεις;... άποκρίθηκε με τρέμα...

—“Ακούω φριξόν, δοδλος σας!... ξανα-ψάλλετε ο μαντάχαλος.

—“Ο δούλος άρχισαντάκης κόμπιασε σαν να κατάνει τούδλο.

—“Ω, χαίρω πολύ, παμφίλιτα... Καθήστε, Μούχει μίλησε...

—“Κι έγω για τη δική σας!... μουμούρισε δειλά ο κ. Φριξόν.

—“Δεν άμφιδάλλω... Δεν άμφιδάλλω!... ξανα-παιά ο άρχισυντάκτης.

—“Αφήστε τα αυτά, αφήστε τα... “Η ελλη-πια της Κεντρικής...

—“Κατάλαβα... Εύκολη δουλειά!... ξερνή-σε γαρούμενος ο κ. Φριξόν.

—“Όρα!... Δρόμο τώρα, και σβαλτσούν στη δουλειά!...

—“Εκείνος τότε τον έστειλε να πάει τον ά-ρα του, κι...

—“Είνα δεκτός άμέσως εκ μέρους του κυρίου Φουάν-Καρρέ...

—“Είς τί άσχολεύεσθε, κύριε πρόεδρε, μετά την άποχωρήσιν...

—“Εγείρομαι την έσπέραν εκ του όλο-νυκτιόν...

—“Επειτα ηπειραν της ύδρογίης σφαιρας... “Επειτα, άφου...

—“Όταν έγερθώ, άσχολεύμαι με δι' ύπνον... “Όταν...

—“Και έδωκα!... άποκρίθηκε ο άρχισυντά-κτης...

—“Η πρώτη αυτή δουλειά σας, λέγεται “ρεπορτάζ”...

—“Όταν την τελειώνετε, θα πάρετε μία άλλη κάπως...

—“Εντάξει, ο κ. πρόεδρος με έκάλεσε παρά το άνοικτόν...

—“Το παίγνιον αυτό εινε διδακτικόν. Μι συνηθίζει...

—“Σύμφωνοι!... έπαισε με θαλαστικό ύψος, ο ένοχλητικός...

—“Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

—“Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

—“Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

—“Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

—“Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

—“Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

—“Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

—“Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

—“Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

—“Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

—“Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

—“Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

—“Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

—“Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

—“Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

—“Την άλλη μέρα, στις 10, ένας ψηλόλιγνος...

Στον κόρακα, Σατανά!

προσάβετε;... —“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... κρυφά...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... άρχιστε...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... τήστε...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... ένα μολύδι...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... περυσίδες...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... φουάν-Καρρέ...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... Δεν μου...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... Αυτό φάνε...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... πειά ο άρχισυντάκτης...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... πως άντιστα...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... και θα...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... έρωτήματα...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... έδρε, μετά...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... γού πολιτικής...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... “Ότι σας...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... μειώνετε, θα...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... δηλώσεων...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... στείλω στο...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... Κατάλαβα...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... Εύκολη...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... σε γαρούμενος...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... “Όρα!... Δρόμο...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... στη δουλειά!...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... κι αυτό ά...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... και τα περ...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... Βούργος...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... Δεν πρέπει...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... θα γίνουν...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... Νόμισα, άνω...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... λη, πως θα...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... την ετυρία...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... Πόσο γελασμένη...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... “Αν ή...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... κακό μου!...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... Για να φ...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... που κοιμάται...

—“Από σήμερα κιόλας... άποκρίθηκε με... στο νύμα...

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μικρή, Άσιδάλια, ή ό-ποιά ήταν κόρη ενός...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

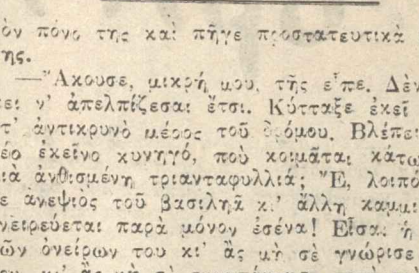
—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μικρή, Άσιδάλια, ή ό-ποιά ήταν κόρη ενός...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

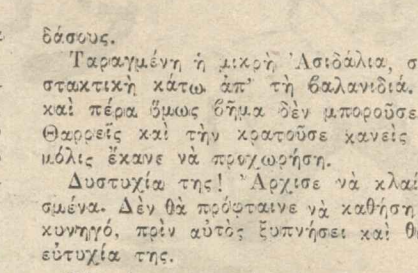
—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μικρή, Άσιδάλια, ή ό-ποιά ήταν κόρη ενός...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

—“Ακούσε, μικρή μου, της έπαι, Δεν πρέ-πει... “Άποκρίθηκε...

Σατυρική Σελίδα

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΚΕΝΤΡΑ

ΟΔΗΓΟΣ ΥΠΑΙΘΡΙΩΝ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΝ

Πλατεία Κάνιγγος... (κέντρα για λαθρεμπόριο)
 Λόφος του Φιλοπάππου (Μουλέν (ροζ) έγχωριο)
 'Η Λεωφόρος 'Αλεξάνδρου (Σούπα (μούρες, ραντεβούδακι και... τη κάναν' από (κούρες).
 Βύρων (για τζόρι και για ντε- (βισάδες)
 Τό Περιστέρι (για υπελάδες)
 Καστέλλα του Πειραιά (για κου- (μπότρες)
 Βούλα (για χωράκι μέσ' τις φυ- (κιδότρες).

Δουραούτη (για κυράκι (και λουλάδες)
 Ταβέρνα του Χουκάκη (για (υταλικάδες!)

Μελίσσια (για γαργάλη το (σορόπιασμα)

Χαλάνδρι (για να παγωώθη το... (καλόπιασμα)

'Η Βαρυπόμπη (για έρωτικά κα- (λέσματα)

και το Βρεφοκομείο (για τ' απο- (τελέσματα).

Α. ΚΑΡ.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

'Ο Λεβί και ο Μπλούμ συναν- (τήθηκαν στο καφενείο και τὰ λένε.
 —Φαντάσου, φίλε μου, λέει ο (Λεβί, στο ταξίδι μου στο 'Αλγέ- (ριο, είδα έναν μαύρο, τόσο μαύρο, (ώστε αναγκάστηκα μέχρι ασημέρι (ν' ανάψω τη λάμπα για να τον δω.
 —Αυτό δεν είναι τίποτε, είπε ο (Μπλούμ. "Όταν ήμουν στην 'Ισπα-

νία, είδα έναν άνθρωπο αδύνατο, (αλλά τόσο αδύνατο, ώστε έπρεπε (νὰ μπή... δυο φορές στο δωμάτιο (για ν' αντιληφθώ την παρουσία (του!

'Ο Ρότ συναντά τον φίλο του (Μπερυστάιν, και του αναγγέλλει (ότι παντρεύτηκε.

—Μπορώ, του λέει ο Μπερ- (υστάιν, και πούαν πήρες;

—Την Ροζαλία Μπλός.

—Τι λές, φίλε μου;

—Σου φαίνεται περίεργο;

—'Όχι. 'Αλλά αυτό μου είχε (μια μικρή έκπληξη. Την έχω γνω- (ρίσει την Ροζαλία. Λιμπερό κορί- (τσι. Κάποτε είκαναμ λίγη παρέα. (Καμιά φορά μάλιστα εδράνουμε (μαζί περίπατο. Τόν περασμένο 'Α- (πρίλιο παραδείγματος χάριν, την έ- (πηρεα κι' είκαναμ με τη θάλαμια (μικρή εκδρομή μες' στη λίμνη του (θάλασσος. Λιγάκι έλειψε μάλιστα να (έγινουμε μια δυσάρεστη περιπέτεια. (Έγυροί'αμε καμιά ώρα με τη θά- (λα. Πήγε νυχτώσει κι' όπως συ- (σέψαμε το θείο ανοξιάτικο έσπασε

μου ήρθε μια τσελλή επιθυμία. Μου (φάνηκε πως ήμουν έρωτευμένος (μαζί της. Της τὸ εξομολογήθηκα (και της είπα ότι αν δεν μου έδινε (αμέσως εκεί την τέλεια αποδείξη (πως ανταποκρινόταν στον έρωτά (μου, θ' αναποδογύριζα την ελαφρή (μου. Θ' αναποδογύριζα και οι (θάλαμια και θὰ πινούνασε και οι (δυο στα δάθη της λίμνης. Και (πράγματι είγα σκοπό να τὸ κάμω.

—Είσαι τρελλός, είπε ο Ρότ με (αγωνία. Και τι έγινε ούτως;

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

—'Ησύχασε, ήσύχασε, φίλε μου.

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΑΠΡΟΟΡΠΑ

'Ο ράφτης.—'Ηρθα να πάρω τὰ μέτρα του κυρίου Κόμητος.
 'Ο ύπηρέτης.—Πολύ δαγιά, κύριε. Μόλις του τὰ πήρα... ο έργολάδος κηδειών!...